

โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทความภาษาอังกฤษ
จากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วม
นำเสนอในงานประชุมทางวิชาการ
พะเยาวิจัย ครั้งที่ 7

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
เมษายน 2563
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทความภาษาอังกฤษ
จากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วม
นำเสนอในงานประชุมทางวิชาการ
พะเยาวิจัย ครั้งที่ 7

อาทิตย์ การดีม

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
เมษายน 2563
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

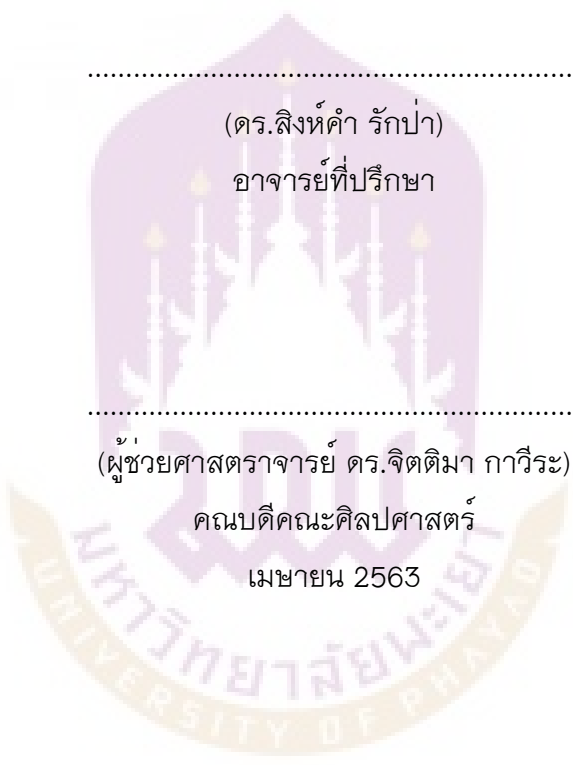
อาจารย์ที่ปรึกษา และคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ได้พิจารณาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง “โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทความภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้า ร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7” เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยพะเยา

.....
(ดร.สิงห์คำ รักป่า)
อาจารย์ที่ปรึกษา

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตติมา กาวีระ)

คณบดีคณะศิลปศาสตร์

เมษายน 2563

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา
งานวิจัย ดร.สิงห์คำ รักป่า ที่กรุณาให้คำแนะนำตลอดจนปรับปรุงแก้ไข ตรวจสอบ
งานวิจัยนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยตระหนักถึงความตั้งใจและความทุ่มเทของ
อาจารย์และกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คมกฤษ ตาชม รองคณบดีฝ่ายวิชาการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เกาะวิวัฒนากุล และ ดร.ชวณพิศ ศรีวิชัย อาจารย์
ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ
ตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

ขอบคุณเจ้าหน้าที่บัณฑิตศึกษา ที่ช่วยตรวจสอบและแก้ไขให้การศึกษาค้นคว้าเล่มนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น รวมถึงเพื่อบัณฑิตศึกษา และผู้มีส่วนร่วมที่ให้คำปรึกษา
แนะนำทุกท่าน

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา สมาชิกในครอบครัว และเพื่อนร่วมงาน ที่เป็น
แรงผลักดันสำคัญให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จได้ในที่สุด

อาทิตย์ การดีมี

เรื่อง: โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทความภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7

ผู้ศึกษาค้นคว้า: นายอาทิตย์ การเต็ม การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง: ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ), มหาวิทยาลัยพะเยา, 2563

อาจารย์ที่ปรึกษา: ดร.สิงห์คำ รักป่า

คำสำคัญ: องค์ประกอบของบทความ, ข้อผิดพลาด, หลักภาษาศาสตร์, โครงสร้างพื้นผิวประโยค

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบและข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทความฉบับภาษาอังกฤษของบทความจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ ที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มสาขา ดังนี้ 1) กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ 2) กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ 3) กลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รวมจำนวนทั้งสิ้น 251 ผลงาน งานวิจัยนี้ทำการคัดเลือกบทความแบบสุ่ม กลุ่มสาขาวิชาละ 20 ฉบับ ทำการวิเคราะห์และคำนวณหาความถี่ด้านองค์ประกอบของบทความ และข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค เพื่อวิเคราะห์การเขียนบทความและนำผลมาวิเคราะห์และอภิปรายผลโดยการเปรียบเทียบกันระหว่าง 3 กลุ่มการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า ด้านองค์ประกอบของบทความ จำนวนทั้งหมด 60 ฉบับ เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานบทความ จำนวน 33 ฉบับ เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน จำนวน 23 ฉบับ และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน จำนวน 4 ฉบับ ด้านข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคพบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ (33 ครั้ง) มีน้อยกว่าข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค (560 ครั้ง) ผลวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนควรมีความรู้ด้านองค์ประกอบของบทความและด้านหลักภาษาศาสตร์และโครงสร้างพื้นผิวประโยคและจะทำให้บทความมีความถูกต้องและทำให้อ่านสามารถเข้าใจบทความได้ง่ายมากยิ่งขึ้น

Title: ORGANIZATION PATTERNS AND COMMON MISTAKES IN ENGLISH RESEARCH ABSTRACTS FROM
ACEDAMIC AND RESEARCH PAPERS IN THE 7th PHAYAO RESEARCH CONFERENCE

Author: Artid kanduem, Independent Study: M.A. (English), University of Phayao, 2020

Advisor: Dr. Singkham Rakpa

Keywords: the organization patterns of an abstract, common mistake, linguistic category, surface strategy
taxonomy

ABSTRACT

This research aimed to investigate organization patterns and common mistakes in English abstracts written in academic and research papers in the 7th Phayao Research Conference. The abstracts were randomly selected from three academic clusters; the Health Sciences Cluster, the Social Sciences Cluster and the Science and Technology Cluster. For data analysis, 60 English abstracts found in both poster and oral presentations were all analyzed and calculated for the frequencies of occurring mistakes into two aspects: 1) The organization patterns of abstracts, and 2) Common mistakes of the sentences with two major levels: linguistic categories and surface strategy taxonomies. The four organization patterns of abstracts together with backgrounds, aims/objectives, methods, as well as results and conclusions were investigated; subsequently, the common mistakes of the sentences used were divided into two major levels: 1) Linguistic categories related to its phrase construction, modal verbs, passive voice, conjunction, sentential complement, and psychological predicate, and 2) Surface strategy taxonomies related to its omission, addition, misformation, and misordering. The results showed that 33 abstracts were written with the four organizational patterns, meanwhile 23 abstracts with three and four abstracts with two. In terms of the common mistakes of the sentences use, fewer mistakes found at the linguistic category level with 33 errors were more found than at the surface strategy taxonomy level with 560 errors. The results of the study also suggested that knowledge in the organizational patterns of abstracts, linguistic category and surface strategy taxonomy are all resulted in its accuracy and the readers' easy understandings.

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
	สมมติฐานของการวิจัย.....	4
	ขอบเขตของการวิจัย.....	4
	ความสำคัญของการวิจัย.....	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	การเขียนเชิงวิชาการ (Academic Writing).....	7
	บทคัดย่อ (Abstracts).....	16
	ลักษณะทางภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ.....	29
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	47
3	วิธีดำเนินการวิจัย	53
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	53
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	54
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	59
	วัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 1 การศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบของ บทคัดย่อและข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้าง พื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษที่ใช้ในบทคัดย่อนับภาษาอังกฤษ จากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอใน งานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7.....	59

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	วัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 2 ความแตกต่างของข้อผิดพลาดตามหลัก ภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษใน บทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษระหว่าง กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัย มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.....	68
5	บทสรุป.....	81
	สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย.....	81
	ข้อเสนอแนะ.....	92
	บรรณานุกรม.....	94
	ภาคผนวก.....	98
	ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย.....	99
	ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	100
	ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า.....	104

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์.....	34
2	แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิวของ ประโยค การละหน่วยคำหลัก (Omission of content morphemes).....	41
3	แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิวของ ประโยค การละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Omission of grammatical morphemes).....	41
4	แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างผิวของประโยค ประเภทใช้ ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน.....	43
5	แสดงตัวอย่างภาคแสดงอุปกติในภาษาที่ 1 ที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่ 2 ตีความหมายผิด.....	45
6	แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้วยการใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation).....	46
7	แสดงจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์ สุขภาพ.....	60
8	แสดงจำนวนการเขียนตามองค์ประกอบ (N= 20 ฉบับ).....	60
9	แสดงจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี.....	61
10	แสดงจำนวนการเขียนตามองค์ประกอบ (N= 20 ฉบับ).....	61
11	แสดงจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์.....	62
12	แสดงจำนวนการเขียนตามองค์ประกอบ (N= 20 ฉบับ).....	62
13	แสดงจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อของทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย.....	63
14	แสดงจำนวนการเขียนตามองค์ประกอบ (N= 60 ฉบับ).....	63
15	แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้าง พื้นผิวประโยคของบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ.....	64

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
16	แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้าง พื้นผิวประโยคของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี.....	65
17	แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้าง พื้นผิวประโยคของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์.....	66
18	แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้าง พื้นผิวประโยคของทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย.....	67
19	แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ เปรียบเทียบกันทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย.	68
20	แสดงข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค เปรียบเทียบกันทั้ง 3 กลุ่ม การวิจัย.....	70
21	แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย.....	84
22	แสดงข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย.....	85
23	แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ เปรียบเทียบกันทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย.	86
24	แสดงข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค เปรียบเทียบกันทั้ง 3 กลุ่ม การวิจัย.....	89

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บทคัดย่อเป็นเนื้อหาส่วนแรกที่ผู้อ่านจะได้อ่านในบทความเป็นส่วนสรุปเนื้อหาสาระสำคัญของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และรายงานวิจัยและยังเป็นจุดเริ่มต้นที่ผู้อ่านทั่วไปจะสามารถอ่านเพื่อทราบว่าการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้เพิ่มเติมหรือไม่ ก่อนที่จะอ่านบทความฉบับสมบูรณ์ ผู้เขียนบทความจึงควรเขียนบทคัดย่อให้สั้นกะทัดรัด ชัดเจน เพื่อให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน ให้ผู้อ่านทราบถึงเนื้อหาของสารนิพนธ์องค์ประกอบของบทคัดย่อในบทความ วิชาการ เป็นการสรุปประเด็นเนื้อหาที่เป็นแก่นสำคัญมักประกอบด้วยบริบททั่วไปประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้ 1) ส่วนหัว คือ ส่วนที่แสดงชื่อเรื่อง ผู้วิจัย ภาควิชาที่ปรึกษา กรรมการที่ปรึกษา ประเภทสารนิพนธ์ และคำสำคัญ หรือ Title, Author, Advisor, Co-advisor, Academic Paper and Keywords ภาควิชาที่ปรึกษา และกรรมการที่ปรึกษาให้ระบุตำแหน่งทางวิชาการและคุณวุฒิ ส่วนชื่อเรื่องสารนิพนธ์ในบทคัดย่อภาษาอังกฤษให้ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด 2) ส่วนบทคัดย่อ คือ ส่วนที่สรุปเนื้อหาสาระสำคัญของสารนิพนธ์ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของการวิจัย กระบวนการวิจัย ผลการวิจัย และอาจะระบุข้อเสนอแนะสำคัญ ทั้งนี้เนื้อหาของบทคัดย่อควรเป็นความเรียงสรุปย่อหน้าเดียว ความยาวไม่เกิน 1 หน้ากระดาษ A4 ให้เรียงบทคัดย่อภาษาไทยก่อนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ทั้งสารนิพนธ์ฉบับภาษาไทยและสารนิพนธ์ฉบับภาษาอังกฤษ คู่มือสารนิพนธ์มหาวิทยาลัยพะเยา, (2554), Swales (1990) อ้างอิงใน Runkati, (2013) ได้อธิบายว่า บทคัดย่อของบทความงานวิจัยอาจจะไปปรากฏอยู่ในที่ต่าง ๆ หลายที่ บทคัดย่อจะอยู่ที่เดียวกันกับหัวข้อเรื่อง (title) และจะเป็นทั้งส่วนหน้าของบทความ (Front matter) และเป็นบทสรุปของบทความ (Summary matter) คือสิ่งที่เขียนเป็นลำดับสุดท้ายของงานวิจัยโดยวางอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานและเรื่องราวที่มีการศึกษาวิจัยอย่างคร่าว ๆ เมื่อบทความได้รับการตีพิมพ์

ในปัจจุบันเมื่อนักวิจัยไทยต้องการที่จะตีพิมพ์ผลงานการวิจัย ผู้วิจัยต้องทำการแปลบทคัดย่อจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ในการเผยแพร่บทความในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการ วารสาร นั้น ๆ อาจมีการตีพิมพ์ เฉพาะภาษาอังกฤษ หรือทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ หรืออาจเป็นวารสารที่ออกโดยสถาบันการศึกษา หรือองค์กรต่างประเทศ กรณีของบทความภาษาไทยโดยทั่วไปจะประกอบด้วย บทคัดย่อภาษาไทย และบทคัดย่อ

ภาษาอังกฤษเพื่อที่ผู้อ่านชาวต่างประเทศจะได้อ่านแก่นเนื้อหาจากบทคัดย่อ หากสนใจก็อาจประสานงานแปลบทความฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปศึกษาต่อไป อลิสา วณิชดี, (2010)

การแปลจากภาษาหนึ่งไปอีกลanguageหนึ่งเป็นเรื่องที่ท้าทาย เนื่องจากแต่ละภาษามีธรรมชาติของภาษาไม่เหมือนกัน ผู้แปลต้องนำองค์ประกอบหลาย ๆ อย่างมาประกอบกันเมื่อทำการแปล เริ่มจากการถ่ายทอดข้อความจากภาษาต้นฉบับสู่ภาษาฉบับแปลโดยต้องคำนึงถึงหลักไวยากรณ์ของแต่ละภาษาควบคู่ไปกับคำศัพท์ที่ใช้ไปด้วย Nida & Taber, (1969) ปัญหาของการแปล แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านไวยากรณ์และโครงสร้าง เช่น การแปลประโยคที่มีกริยาเป็นกรรมวาจก (Passive voice) การแปลกาล (Tense) การแปลคำเชื่อมโยง (Connectives) การแปลสรรพนามที่ไม่ชี้เฉพาะเจาะจง (Indefinite pronouns) การแปลประธานที่ไร้ความหมาย (Dummy subject) 2) ด้านคำศัพท์และสำนวน ปัญหาทางด้านศัพท์และสำนวน เป็นปัญหาที่ผู้แปลมักจะพบอยู่เสมอ ส่วนผู้ที่เรียนแปลและแปลไม่ได้ก็มักจะคิดว่าการที่ตนเองแปลไม่ได้เพราะไม่รู้คำศัพท์ แต่ถึงจะรู้ความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมก็อาจจะยังแปลผิดเพราะไม่รู้จักเลือกความหมายที่ถูกต้อง ปัญหาเหล่านี้ ได้แก่ คำศัพท์ที่มีความหมายหลายนัย คำศัพท์ที่รูปเขียนมักทำให้เข้าใจความหมายผิด คำกริยาคู่ (Phrasal verbs) สุภาษิต คำพังเพย และสำนวนต่าง ๆ ซึ่ง กรรณกร รุณย์คดี, (2556) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบองค์ประกอบและข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ซึ่งมีการวิเคราะห์และคำนวณหาค่าความถี่ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อ โดยใช้องค์ 4 องค์ประกอบพื้นฐาน และข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในระดับประโยคและระดับคำ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกบทคัดย่อจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 โดยจัดขึ้นในวันที่ 25 - 26 มกราคม 2561 ณ หอประชุมจำเมือง มหาวิทยาลัยพะเยา บทคัดย่อจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการถูกรวบรวมโดยกองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา รวมจำนวนทั้งสิ้น 251 ผลงาน ซึ่งได้แบ่งกลุ่มการนำเสนอผลงาน ออกเป็น 3 กลุ่มสาขา คือ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยมีการนำเสนอผลงานทั้งในรูปแบบ Poster Presentation และ Oral Presentation ดังนี้

ประเภท Poster Presentation	จำนวน	95	ผลงาน
กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ	จำนวน	21	ผลงาน
กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	จำนวน	52	ผลงาน
กลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	จำนวน	22	ผลงาน
ประเภท Oral Presentation	จำนวน	156	ผลงาน
กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ	จำนวน	10	ผลงาน
กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	จำนวน	81	ผลงาน
กลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	จำนวน	65	ผลงาน

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบและข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มสาขา ดังนี้ 1) กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ 2) กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ 3) กลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิเคราะห์และคำนวณหาความถี่ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อ และข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค เพื่อวิเคราะห์การเขียนบทคัดย่อโดยใช้องค์ประกอบของบทคัดย่อและการใช้ไวยากรณ์จำเพาะ ในการเขียนบทคัดย่อและนำผลมาวิเคราะห์และอภิปรายผลโดยการเปรียบเทียบกันระหว่าง 3 กลุ่มสาขา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบของบทคัดย่อและข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษที่ใช้ในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7

2. เพื่อหาความแตกต่างของข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษระหว่าง กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สมมติฐานของการวิจัย

1. โครงสร้างของบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 เป็นอย่างไร

2. ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษที่ปรากฏในบทคัดย่อคืออะไร มีความแตกต่างกันหรือไม่ระหว่าง บทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษานี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพซึ่งวิเคราะห์บทคัดย่อ ฉบับภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 ประจำปี พ.ศ. 2560 สุ่มคัดเลือกบทคัดย่อจากการนำเสนอผลงานในรูปแบบ Poster Presentation และ Oral Presentation โดยคัดเลือกบทคัดย่อแบบสุ่ม จาก 3 กลุ่มสาขา 1) บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 20 ฉบับ 2) บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 20 ฉบับ และ 3) บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 20 ฉบับ รวมทั้งหมด 60 ฉบับ การวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. องค์ประกอบของบทคัดย่อ วิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ 4 องค์ประกอบพื้นฐานคือ

1.1 เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย

1.2 วิธีการทดลอง

1.3 ผลการทดลอง

1.4 บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ Bhatia, (1993 อ้างอิงใน Prabripoo, 2009), APA (2002), Swales and Feak, (1994 อ้างอิงใน Hengwichitkul, 2006), อ้างอิงใน กรรณก รุณย์คติ (2556, 43) และเก็บรวบรวมข้อมูลองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ 4 องค์ประกอบนี้

2. ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค

2.1 ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic category)

2.1.1 โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (Phrase construction)

2.1.2 ระบบกริยาช่วย (Modal verbs)

2.1.3 ประโยคกรรมวาจก (Passive voice)

2.1.4 สันธานแสดง (Conjunction)

2.1.5 ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)

2.1.6 ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)

2.2 ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค (Surface strategy taxonomy)

2.2.1 การละคำ (Omission) เป็นลักษณะของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในกรณีที่ประโยคไม่ได้ถูกเขียนด้วยคำหรือหน่วยคำที่จำเป็นต่อประโยค มีบางคำที่สามารถถูกละได้และมีบางคำที่จำเป็นไม่สามารถถูกละได้ซึ่งอาจส่งผลทำให้ความหมายของประโยคไม่สมบูรณ์ การละคำสามารถแบ่งได้ตามประเภทดังนี้ 1) การละหน่วยคำหลัก (Content morphemes) และ 2) การละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical morphemes)

2.2.2 การเพิ่มคำ (Addition) เป็นลักษณะของการเติมองค์ประกอบที่ไม่จำเป็นหรือไม่ควรจะมีในประโยค เป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนนำการเรียนรู้หลักไวยากรณ์ที่มีกฎและข้อยกเว้นเฉพาะของภาษาที่สองมาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างประโยคขึ้นมาจนทำให้เกิดข้อผิดพลาด การเพิ่มคำสามารถแบ่งได้ตามประเภทดังนี้ 1) การใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน (Double marking) 2) การใช้กฎเกินการ (Regularization) และ 3) การเพิ่มคำอื่น ๆ (Simple addition)

2.2.3 การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) เป็นลักษณะของการใช้รูปแบบของหน่วยคำหรือโครงสร้างของคำที่ผิด โดยผู้เรียนทำการเสริมรูปแบบบางอย่าง เช่น The student goed to school. จากตัวอย่างผู้เรียนได้ใส่ -ed ในกริยาหลักเพื่อเป็นตัวบ่งชี้ถึงอดีตกาลในประโยคแต่เป็นการใช้รูปแบบที่ผิด โดยข้อผิดพลาดการเพิ่มคำและการใช้คำผิดรูปแบบนั้นส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความรู้ไม่ได้เกิดจากความเลินเล่อของผู้เรียน การใช้คำรูปแบบผิดสามารถแบ่งได้ตามประเภทดังนี้ 1) ข้อผิดพลาดจากการใช้กฎเกินการ 2) การใช้รูปแบบครอบจักรวาล และ 3) การสลับรูปแบบ

2.2.4 การเรียงลำดับคำผิด (Misordering) เป็นลักษณะของการวางคำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้อง มีการสลับตำแหน่งโดยผู้เรียนไม่ได้คำนึงถึงลำดับของคำหรือกลุ่มคำในประโยค บางครั้งเกิดจากแปลประโยคจากภาษาที่หนึ่งไปยังภาษาที่สองแบบคำต่อคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาที่หนึ่ง

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยของการศึกษานี้เป็นประโยชน์ต่อการเขียนบทคัดย่อของนักวิจัยและนักศึกษาในบริบทมหาวิทยาลัยวิจัย เพราะข้อมูลที่พบสามารถนำไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการคัดกรองบทคัดย่อจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย สำหรับมหาวิทยาลัยพะเยา และเพื่อให้ นักวิจัยและนักศึกษาระดับปริญญาตรี การเขียนบทคัดย่อที่สมบูรณ์และถูกต้องยิ่งขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **องค์ประกอบของบทคัดย่อ** (Abstract organization) หมายถึงองค์ประกอบของการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักวิจัยและนักศึกษา โดยการวิเคราะห์เบื้องต้นคือบทคัดย่อต้องมี 4 องค์ประกอบพื้นฐานได้แก่ (1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย (2) วิธีการทดลอง (3) ผลการทดลอง (4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ และอื่นๆ

2. **ข้อผิดพลาดทั่วไป** (Common mistakes) ในการศึกษาครั้งนี้หมายถึงข้อผิดพลาดทั่วไปที่พบในการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักวิจัยและนักศึกษา โดยแบ่งเป็น 2 ด้าน ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic category) และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค (Surface strategy taxonomy)

3. **บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ** คือบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ และคณะสหเวชศาสตร์

4. **บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี** คือบทความวิจัยและบทความทางวิชาการคณะเกษตรศาสตร์และทรัพยากรธรรมชาติ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาลัยพลังงานและสิ่งแวดล้อม

5. **บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์** คือบทความวิจัยและบทความทางวิชาการคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ คณะศิลปะศาสตร์ วิทยาลัยการศึกษา และวิทยาลัยการจัดการ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นการรวบรวมข้อมูลด้านทฤษฎีและการวิจัยต่างๆ เพื่อปูพื้นฐานสำหรับงานที่กำลังศึกษา วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย

1. การเขียนเชิงวิชาการ (Academic Writing)
2. บทคัดย่อ (Abstracts)
3. ลักษณะทางภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเขียนเชิงวิชาการ (Academic writing)

ความหมายของการเขียนเชิงวิชาการ

การเขียนเชิงวิชาการมีวัตถุประสงค์และลักษณะแตกต่างไปจากการเขียนประเภทอื่นๆ กล่าวคือ เป็นการเขียนเพื่อประโยชน์ในทางวิชาการด้านใดด้านหนึ่งขึ้นกับวัตถุประสงค์นั้นๆ เช่น ครูอาจารย์กำหนดให้นักเรียน นักศึกษาจัดทำรายงานทางวิชาการเพื่อประกอบการเรียนการสอนในวิชาใดวิชาหนึ่ง เช่นเดียวกับการศึกษาค้นคว้าอิสระเพื่อจัดทำภาคินพนธ์ของนักศึกษา หรือการทำวิทยานิพนธ์หรือปริญญาานิพนธ์ในระดับบัณฑิตศึกษา รวมถึงการจัดทำเอกสารประกอบการสอนและเขียนตำราและบทความทางวิชาการของครูอาจารย์ในสถานศึกษาต่างๆ เหล่านี้เป็นตัวอย่างส่วนหนึ่งของการเขียนที่เรียกว่า “การเขียนเชิงวิชาการ” ทั้งสิ้น

นอกจากคำ “การเขียนเชิงวิชาการ” ยังมีคำ “ผลงานทางวิชาการ” “หนังสือวิชาการ” “เอกสารทางวิชาการ” และคำอื่นๆ ที่ล้วนมีความหมายอย่างเดียวกัน คือ หมายถึงการเขียนหรืองานเขียนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ทางวิชาการ โดยมีลักษณะรูปแบบและประเภทแตกต่างกัน

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

สำนักวิชาการศึกษาทั่วไปและนวัตกรรมการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์ (2557, หน้า 3) ให้ความหมายว่า การเขียนเชิงวิชาการ หมายถึง งานเขียนที่มีระบบการเขียนที่เป็นลักษณะเฉพาะ มีการอ้างอิง เนื้อหาเกี่ยวกับความรู้ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันไปตามเนื้อหาวิชา

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2558, หน้า 5) ให้ความหมายว่า การเขียนเชิงวิชาการ หมายถึง การเขียนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประโยชน์ทางวิชาการประการใดประการหนึ่ง มีหลายประเภท แตกต่างไปตามวัตถุประสงค์ และมีการกำหนดลักษณะและรูปแบบให้เหมาะสมกับการเขียนเชิงวิชาการแต่ละประเภท

วิราพร หงษ์เวียงจันทร์ (2560, หน้า 2) ให้ความหมายว่า งานเขียนทางวิชาการ คือ งานเขียนที่มีการกำหนดประเด็นที่ต้องการอธิบายหรือวิเคราะห์อย่างชัดเจน มีการวิเคราะห์ประเด็นและนำเสนอประเด็นดังกล่าวอย่างเป็นระบบและเป็นทางการ มีการเรียบเรียงเนื้อหาสาระที่มีความถูกต้องทางวิชาการและเชื่อถือได้ เนื้อความในงานเขียนเชิงวิชาการควรเชื่อมโยงเนื้อหาต่างๆ ให้สัมพันธ์กันและใช้ภาษาระดับมาตรฐาน ชัดเจน และกระชับรัดกุม ทั้งนี้อาจใช้ศัพท์เฉพาะสาขาวิชาด้วยก็ได้ รวมทั้งต้องอ้างอิงหลักฐานที่มาของข้อมูล ความรู้และความคิดที่นำมาประกอบการศึกษานั้นอย่างชัดเจน งานเขียนเชิงวิชาการจะเขียนเป็นร้อยแก้วหรือความเรียงในลักษณะบรรยายหรืออธิบายโวหาร มีการจำแนกประเด็นให้ชัดเจนหรือจัดกลุ่มให้เหมาะสม นอกจากนี้อาจใช้สื่อประกอบต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น เช่น ภาพประกอบ แผนภูมิ กราฟ ตาราง สถิติต่างๆ เป็นต้น

พิเชษฐ พิณีจ (2555, หน้า 2) ได้ให้ความหมายว่า งานเขียนเชิงวิชาการ คือ องค์ความรู้เชิงวิชาการที่ได้จากการตกผลึกทางความคิดของผู้เขียน ที่ต้องการถ่ายทอดหรือสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ผ่านกระบวนการเรียบเรียง โดยอาศัยการผสมผสานระหว่างตัวอักษร, รูปภาพ/ตาราง และสัญลักษณ์ต่างๆ อย่างเป็นระบบ การผสมผสานตัวอักษร, รูปภาพ และสัญลักษณ์ต่างๆ ให้เข้ากันได้เป็นอย่างดีเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากต่องานเขียน การผสมผสานที่ถูกต้องและเหมาะสมจะนำมาซึ่งเรื่องราวที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและตรงกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดหรือสื่อสาร และสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยทักษะการเขียนของตัวผู้เขียนเอง

เสาวลักษณ์ แซ่ลี (2561, หน้า 58) ให้ความหมายว่า การเขียนรายงานหรือรายงานวิชาการ เป็นการนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อประกอบการศึกษารายวิชาใดรายวิชาหนึ่ง มีรูปแบบการจัดทำที่ไม่ซับซ้อนยุ่งยาก แต่เป็นไปตามข้อตกลงระหว่างผู้สอนและผู้เรียน

จากความหมายข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การเขียนเชิงวิชาการ เป็นการสร้างสรรค์งาน เอกสาร หรืองานหนังสือ หรือสิ่งพิมพ์ ที่ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้า โดยมีการอ้างอิงแหล่งข้อมูล และวิธีการค้นคว้า และนำเสนอข้อมูลอย่างเป็นระบบที่เป็นประโยชน์

ประเภทของการเขียนเชิงวิชาการ

สำนักวิชาการศึกษาทั่วไปและนวัตกรรมการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์ (2557, หน้า 8) กล่าวว่า งานเขียนเชิงวิชาการมี 4 ประเภท ดังนี้คือ

1. บทความแสดงความคิดเห็น

เป็นงานเขียนขนาดสั้นที่แสดงความคิดเห็นของผู้เขียนที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป้าหมายคือประชาชนทั่วไป โดยมีการเริ่มต้นบอกถึงเรื่องราว ปัญหา และแสดงความคิดเห็นส่วนตัวผู้เขียน โดยหาหลักฐาน เหตุผลมาประกอบ ลักษณะของเรื่องที่เขียนจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น ปัญหาโลกร้อน มลภาวะทางเสียง ฯลฯ

2. บทความวิชาการ

บทความทางวิชาการเป็นงานเขียนเชิงวิชาการอย่างเข้มข้น ซึ่งต้องมีการอ่านและผ่านการรับรองของผู้มีความรู้ ความสามารถเรื่องนั้น ๆ และมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักวิชาการ เช่น บทความที่ศึกษาปัญหา หรือแนวคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง

3. เอกสารทางราชการ

เอกสารทางราชการในที่นี้จะนำมากล่าวเฉพาะการเขียนหนังสือราชการทั้งภายในและภายนอก หนังสือเวียน การเขียนรายงานการประชุม การเขียนบันทึก การเขียนรายงาน ฯลฯ

4. งานวิจัย

เป็นงานสร้างความรู้ที่ได้ผ่านการแสวงหาอย่างมีระบบระเบียบ มีความต่อเนื่อง มีการทดสอบ และประเมินความน่าเชื่อถือมาแล้ว

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2558, หน้า 2) กล่าวว่า การเขียนเชิงวิชาการครอบคลุมทั้งการจดบันทึกเชิงวิชาการ การเขียนโครงการวิชาการ การเขียนรายงานวิชาการ การเขียนบทความวิชาการ ตลอดจนตำรา หนังสือวิชาการ เอกสารประกอบการสอน เอกสารคำสอน รายงานผลการวิจัย และรายงานการประเมินโครงการ

จากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า ประเภทของการเขียนเชิงวิชาการมีหลากหลาย แล้วแต่วัตถุประสงค์ขององค์กร หรือหน่วยงานและปัจเจกบุคคล ที่สามารถเลือกเขียนและจัดทำขั้นตอนตามแบบแผน และตามประเภทของการเขียนเชิงวิชาการแต่ละประเภท

การเขียนงานเชิงวิชาการ

ในการวางแผนการเขียน สิ่งแรกที่ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึง คือ กลุ่มเป้าหมาย หรือกลุ่มผู้อ่าน หากเป็นวิชาการที่ใช้ในชั้นเรียน กลุ่มเป้าหมายจะแน่นอนชัดเจนอยู่แล้ว แต่หากเป็นงาน

วิชาการที่พิมพ์เผยแพร่ทั่วไป กลุ่มเป้าหมายจะค่อนข้างกว้าง เนื้อหาและวิธีการเขียนสำหรับผู้อ่านเฉพาะกลุ่มและผู้อ่านทั่วไปจึงมีความแตกต่างกัน

ในกลุ่มเฉพาะนั้น ผู้เขียนต้องคำนึงถึงวัยของผู้อ่าน พื้นความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านด้วย ผู้เขียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และเข้าใจกลุ่มเป้าหมายด้วย

ในการวางแผนการเขียนนั้นผู้เขียนควรเริ่มตามลำดับดังนี้ (สำนักวิชาการศึกษาทั่วไป และนวัตกรรมการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์, 2557, หน้า 9)

1. เลือกเรื่องที่จะเขียน การเลือกเรื่องที่ดีควรเลือกเรื่องที่คุณมีความรู้ ความคิดและประสบการณ์มาเป็นอย่างดี นอกจากนั้น เรื่องควรอยู่ในความสนใจของสังคม การเลือกเรื่องที่จะนำไปเขียนเป็นบันไดก้าวแรกของความสำเร็จหากเป็นการเขียนงานวิชาการทั่วไป วิธีการเลือกเรื่อง โดย ปรีชา ช่างขวัญเย็น (2551, หน้า 42 – 43) กล่าวถึงหลักการเลือกเรื่องโดยสรุปดังต่อไปนี้

1.1 เลือกเรื่องที่คุณเขียนสามารถกำหนดความยาวได้ ถ้าความยาวไม่มากพอก็ไม่สามารถเขียนเป็นตำราวิชาการได้ จึงควรนำเสนอเป็นรูปแบบของบทความจะดีกว่า

1.2 เลือกเรื่องที่หาข้อมูลได้ ทั้งข้อมูลจากเอกสารที่ตีพิมพ์แล้ว หรือจากการศึกษาค้นคว้าของผู้เขียนเอง

1.3 เลือกเรื่องที่สามารถสรุปหรือลงมติได้ หมายถึง เรื่องที่นำมาเขียนมีข้อมูลที่สามารถยุติได้อย่างไร

1.4 เลือกเรื่องที่ตรงกับความสามารถทางวิชาการของเรา ตำราพื้นฐานไม่ค่อยมีปัญหาว่าตรงกับความต้องการหรือไม่ แต่มีปัญหาเรื่องความสามารถทางวิชาการของผู้เขียน

1.5 เลือกเรื่องที่เราสนใจ จะเป็นแนวทางที่ทำให้ผู้เขียนกระตือรือร้นที่จะเขียนและเกิดความชำนาญในที่สุด

2. กำหนดจุดมุ่งหมายและขอบเขตของเรื่อง ในงานเขียนแต่ละชิ้นผู้เขียนต้องกำหนดให้ได้ว่า จะเขียนทำไม เพื่อวัตถุประสงค์ใด และมีขอบเขตเพียงใด เช่น เพื่อได้รับความรู้ ความคิดเห็น การแก้ปัญหา เพื่ออธิบาย เพื่อเล่าเรื่อง เพื่อโฆษณา ปลุกใจ หรือวิเคราะห์วิจารณ์ ฯลฯ

3. ค้นคว้าและรวบรวมความรู้ การค้นคว้าเพื่อหาความรู้มาเขียน อาจได้ข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ การสังเกตด้วยตนเอง ทดลอง การสัมภาษณ์ ฯลฯ แหล่งข้อมูลในการเขียนมีอยู่หลายแหล่ง ขึ้นอยู่กับว่าผู้เขียนต้องพิจารณาว่าจะเขียนเรื่องอะไร และจะเขียนให้ใครอ่าน นอกจากนี้ต้องพิจารณารูปแบบของการเขียนด้วย ถ้าผู้อ่านเป็นเยาวชน ภาษา หรือตัวอย่างต้องเป็นที่เข้าใจกันได้โดยทั่วไป จึงจะทำให้งานเขียนน่าสนใจมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้เขียนควรจำกัด

ขอบเขตของเรื่องที่จะเขียนให้ดี เพราะบางเรื่องอาจเขียนอย่างละเอียดนำเสนอได้หลายตอน แต่บางเรื่องอาจเขียนสั้น ๆ จะทำให้เรื่องน่าสนใจกว่าก็ได้

4. วางโครงเรื่อง โครงเรื่องเป็นตัวกำหนดว่าเรื่องที่เขียนเกี่ยวกับอะไร มีกรอบการเขียนอย่างไร สั้น หรือยาวเพียงใด โครงเรื่องช่วยป้องกันไม่ให้ผู้เขียนเขียนออกนอกเรื่อง

สรุปได้ว่า การวางแผนในการเขียนที่ดีจะช่วยให้สามารถเขียนเรื่องได้ตรงกับความต้องการของผู้เขียนและตรงกับความสนใจของผู้อ่าน ผู้เขียนที่ดีต้องมีหลักเกณฑ์ในการเลือกเรื่อง กำหนดจุดมุ่งหมาย ค้นคว้ารวบรวมความรู้และวางโครงเรื่องตามสมควร

การใช้ภาษาในงานวิชาการ

การใช้ภาษาในงานทางวิชาการควรใช้ภาษาเขียนหรือภาษาทางการที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ กระชับ สื่อความหมายชัดเจน ตรงไปตรงมา มีการเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบระเบียบ เพื่อให้ผู้อ่านในสาขาวิชานั้น ๆ และผู้อ่านทั่วไปสามารถเข้าใจได้ง่าย หากจำเป็นต้องใช้ศัพท์เฉพาะสาขาหรือศัพท์เทคนิคต้องใช้ให้เหมาะสม ภาษาวิชาการจะมีศัพท์เทคนิคที่เป็นภาษาเฉพาะสำหรับวิชาการนั้น ๆ ต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องจึงจะถือว่าใช้ภาษาเขียนได้ถูกระดับภาษา ภาษาเทคนิคไม่อาจเข้าใจกันทั่ว ๆ ไปได้ ดังนั้นในการเขียนเรื่องที่จะให้บุคคลทั่วไปอ่าน ก็ควรใช้คำเทคนิคให้น้อยที่สุดถ้าจำเป็นต้องใช้ก็ควรอธิบายคำนั้นเสียก่อน

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2551, หน้า 33) กล่าวว่า ภาษาเขียนนั้นต้องการเฉพาะเนื้อหาไม่สนใจบุคลิกลักษณะของผู้พูด ภาษาเขียนตัดเรื่องอารมณ์ ความรู้สึกออกไปจึงมีความเป็นกลางมากกว่าภาษาพูด ภาษาพูดเป็นการสื่อสารเฉพาะขณะที่พูด แต่ภาษาเขียนเป็นสื่อที่ใช้เฉพาะขณะที่เขียนหรือใช้สื่อสารในระยะยาวก็ได้ ภาษาเขียนนั้นมักจะเผยแพร่ไปในขอบเขตที่กว้างกว่าภาษาพูด คือแพร่ไปสู่คนหลายกลุ่ม การเขียนให้คนทั่วไปอ่านต้องอธิบายคำศัพท์ที่คนทั่วไปทุกกลุ่มเข้าใจได้ ภาษาเขียนจึงไม่นิยมคำย่อ คำตัด ถ้าจะใช้ศัพท์เฉพาะก็ต้องอธิบายให้ผู้ที่ไม่รู้ความหมายเข้าใจ

มหาวิทยาลัยขอนแก่น (2557, หน้า 1-18) ให้ความหมายว่า ภาษาที่ใช้ในการเขียนงานวิชาการต้องมีความชัดเจน เป็นกลาง ไม่ใช้ความรู้สึกเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจ การเขียนรายงานต้องใช้ภาษาที่เป็นกลางที่สุด ไม่เป็นไปในทำนองชักจูงโดยใช้อารมณ์หรือความรู้สึกของเราเขียนลงไป เพียงแต่บรรยายไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น ว่าอะไรเป็นอะไร ภาษารายงานจึงต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. ภาษาต้องเป็นข้อเท็จจริงพิสูจน์ยืนยันได้ ไม่นิยมใช้ภาษาที่ดีความได้หลายทาง
2. ภาษาต้องปราศจากข้อสันนิษฐานหรือการคาดคะเน แต่ถ้าหากต้องการสันนิษฐานหรือคาดคะเน ต้องมีข้อมูลจริงมาใช้ในการสันนิษฐาน

3. ภาษาต้องปราศจากข้อตัดสินชี้ขาด สรุปวิจารณ์ แสดงการยกย่อง ตีเตียน พอใจ ไม่พอใจอาจทำให้ความคิดของผู้อ่านหยุดชะงัก โดยบรรยายไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ใน ส่วนของการตัดสินหรือสรุปวิจารณ์เป็นหน้าที่ที่ผู้อ่านจะตัดสินใจเอง

4. ละเว้นการใช้คำที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดอคติ

การใช้ภาษาในงานเขียนเชิงวิชาการ อาจแยกเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. การใช้คำ

1.1 ใช้คำให้ถูกต้อง

1.1.1 ถูกต้องตามความหมายของคำ

การใช้คำที่สามารถสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมและตรงกับความต้องการ โดยเฉพาะการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ซึ่งคำบางคำไม่สามารถนำมาใช้แทนกันได้

1.1.2 ถูกต้องตามชนิดของคำ

การใช้คำต้องคำนึงถึงชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เพื่อให้เกิดการสื่อสารได้อย่างชัดเจน

1.2 ใช้คำที่เป็นภาษาเขียน

ภาษาเขียนเป็นภาษาที่ผ่านการเรียบเรียง ผ่านการร่างและแก้ไข มีความถาวร และละเอียดมากกว่าภาษาพูด การใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการ ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้ เกี่ยวกับการใช้คำนั้น ๆ ให้ถูกต้องตรงตามความหมายที่แท้จริง โดยใช้ภาษาทางการแทนการใช้ภาษาลำลอง

1.3 ใช้คำสุภาพ

การใช้คำในภาษาเขียนควรคำนึงถึงเรื่องการใช้คำสุภาพ

1.4 ใช้คำไทย

การเลือกใช้คำศัพท์บัญญัติที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด หากจำเป็นต้องใช้ คำศัพท์ภาษาต่างประเทศ หากคำใดยังไม่มีการบัญญัติขึ้นใช้ อาจใช้คำที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปหรือ ใช้ทับศัพท์ แต่ควรวงเล็บคำภาษาอังกฤษไว้ด้วยเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงกัน

2. การใช้ประโยค

การสร้างประโยค ต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

2.1 ความถูกต้องชัดเจน

การใช้โครงสร้างหรือรูปประโยคภาษาไทยที่ประกอบด้วยประธาน กริยา และกรรมในกรณีที่ต้องการเน้นส่วนนั้น ๆ ให้ใช้กริยาหรือกรรมขึ้นต้นประโยค โดยไม่ใช้รูปประโยคและสำนวนภาษาอังกฤษ

2.2 ความกะทัดรัด สละสลวย

การใช้ภาษาในงานวิชาการต้องกระชับ รัดกุม สื่อความหมายได้ชัดเจน ตรงประเด็น ไม่พูดซ้ำ และสละสลวยน่าอ่าน เพื่อมุ่งให้ความรู้แก่ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจเนื้อเรื่องได้ง่ายยิ่งขึ้นจะต้องไม่ใช่คำศัพท์สูง และผูกประโยคให้ซับซ้อนเพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะของเนื้อหาที่เป็นวิชาการ

2.3 การเว้นวรรคตอนให้ถูกต้อง

การเว้นวรรคตอนเป็นเครื่องหมายที่ช่วยแบ่งประโยคหรือข้อความให้ชัดเจนขึ้น ทำให้ทราบว่าข้อความหรือประโยคจบลงแล้ว การใช้วรรคตอนผิดส่งผลให้ความหมายของข้อความผิดเพี้ยนไป หรือสื่อความหมายไม่ชัดเจน

3. การใช้ย่อหน้า

ย่อหน้า คือการนำกลุ่มของประโยคมาร้อยเรียงอย่างสัมพันธ์กันเพื่อแสดงความคิดสำคัญเพียงความคิดเดียวไว้ในแต่ละย่อหน้า หากต้องการเสนอความคิดหลายประการ ผู้เขียนต้องแยกกล่าวถึงความคิดเหล่านั้นเป็นประเด็น ๆ ในแต่ละย่อหน้า

โดยทั่วไปแล้วการแสดงความคิดสำคัญในแต่ละย่อหน้าจะช่วยให้ผู้อ่านมองเห็นประเด็นที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอได้เด่นชัดขึ้น ผู้เขียนอาจแปรประเด็นความคิดสำคัญ (Main idea) เป็นประโยคใจความสำคัญ (Topic sentence) และขยายความในประโยคขยายด้วยวิธีต่าง ๆ แต่บางประโยคไม่มีประโยคใจความสำคัญ ผู้อ่านต้องสรุปประเด็นสำคัญของย่อหน้านั้นเอาเอง

ย่อหน้าเป็นตัวแทนของเรียบเรียงความคิดที่เป็นระบบระเบียบของผู้เขียนผ่านการนำเสนออย่างเป็นขั้นตอนและมีเหตุผล ทำให้เกิดความงามในเรื่องรูปแบบ นอกจากนี้ผู้อ่านสามารถติดตามเนื้อเรื่องโดยหยุดคิดตาม เมื่ออ่านเนื้อหาแต่ละย่อหน้าเพราะมีที่ว่างให้หยุดพักสายตาและสามารถตรวจสอบทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเด็นต่าง ๆ ที่ผู้เขียนนำเสนอได้ง่ายขึ้น

ย่อหน้าแบ่งออกได้เป็นหลายรูปแบบตามลักษณะการปรากฏของประโยคใจความสำคัญหรือประโยคหลัก ดังนี้

1. ย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญอยู่ตอนต้น จากนั้นจึงขยายความในประโยคใจความสำคัญด้วยประโยคขยายที่มีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กัน ผู้อ่านก็สามารถติดตามความคิดของผู้เขียนได้ทันที

2. ย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญอยู่ตอนท้าย เริ่มต้นย่อหน้าด้วยประโยคขยายความที่สนับสนุนประเด็นความคิดสำคัญที่ต้องการนำเสนอ จากนั้นจึงเขียนประโยคใจความสำคัญปิดท้าย โดยผู้อ่านสามารถขมวดความคิดของสิ่งที่ได้อ่านมาในย่อหน้านั้นได้ชัดเจนขึ้น

3. ย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญอยู่ทั้งตอนต้นและท้าย เพื่อเน้นย้ำให้ผู้อ่านทราบประเด็นความคิดสำคัญของเรื่องได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเพียงแต่ใช้คำพูดต่างกัน

4. ย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญอยู่ตอนกลาง เริ่มต้นย่อหน้าด้วยประโยคขยายความเพื่อนำเข้าสู่ประเด็นที่ต้องการด้วยวิธีจูงความสนใจของผู้อ่านเข้าสู่เรื่องจากนั้นจึงเขียนประโยคที่เป็นใจความสำคัญซึ่งค่อนข้างยากสำหรับผู้อ่านในการค้นหาประโยคใจความสำคัญ

5. ย่อหน้าที่ไม่มีประโยคใจความสำคัญ ทุกประโยคในย่อหน้าจะแสดงรายละเอียดเพื่อสนับสนุนประเด็นความคิดสำคัญที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ ผู้อ่านต้องสรุปประเด็นสำคัญเองหลังจากที่อ่านจบแล้ว

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2558, หน้า 34-35) กล่าวว่า การใช้ภาษาในการเขียนเชิงวิชาการ ควรทำความเข้าใจกับความหมายของภาษา ประเภทของภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งมีสามประเภท คือ ภาษาถิ่น ภาษาเฉพาะวงการ ภาษาเฉพาะกลุ่ม หน้าที่ของภาษาก็คือการถ่ายทอดความคิดโดยใช้ภาษาตามลักษณะของสื่อ และภาษาตามลักษณะของเนื้อหาในการสื่อสาร และมีรูปแบบการถ่ายทอดความคิดตามวัตถุประสงค์ของผู้ถ่ายทอดเป็นห้ารูปแบบคือ บอกเล่าข้อเท็จจริง สร้างความเชื่อหรือแสดงความคิดเห็น บอกความเปรียบเทียบบอกความหมาย และบอกอารมณ์

ลักษณะของภาษาวิชาการที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเขียนเชิงวิชาการนั้น ประกอบด้วย การใช้ภาษาแบบแผน การใช้ภาษาวิชาการ การใช้ศัพท์วิชาการและการใช้ศัพท์เฉพาะวิชา

ส่วนแนวปฏิบัติการใช้คำให้มีประสิทธิผล มีข้อควรคำนึง คือ ใช้คำให้ตรงความหมายและชัดเจน ใช้คำให้ถูกต้องตามประเภทของคำ ใช้คำให้เหมาะสมกับประเภทของการเขียน ใช้คำให้ถูกต้องตามหลักภาษา ใช้คำฟังเพย คำคม สุภาษิต และสำนวนประกอบให้เหมาะสม

นอกจากนี้ควรใช้คำให้หลากหลายไม่ใช่คำซ้ำๆ กันในบริบทเดียวกัน ไม่ใช่คำภาษาถิ่น คำเฉพาะวงการ และคำเฉพาะกลุ่มโดยไม่จำเป็น รวมทั้งไม่ใช่คำสองแง่สองง่าม และคำหยาบคาย ตลอดจนไม่ใช่คำย่อและอักษรย่ออย่างฟุ่มเฟือย

ในส่วนของแนวปฏิบัติการเขียนประโยคให้บรรลุผล ควรทำความเข้าใจกับโครงสร้างและประเภทของประโยค ความยาวของประโยคและหน้าที่ของประโยคซึ่งมีหน้าที่สำคัญสองประการ คือ หน้าที่ของประโยคตามเจตนาของผู้สื่อสาร และหน้าที่ของประโยคตามลักษณะการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประโยค

สรุปได้ว่า การใช้ภาษาในการเขียนเชิงวิชาการ เป็นภาษาที่ใช้ในการนำเสนองานทางวิชาการด้วยการเขียน ภาษาในงานทางวิชาการเป็นภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาทั้งด้านไวยากรณ์และการใช้ภาษา ภาษามีความกระชับสื่อความหมายชัดเจน มีการเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่าย

ลักษณะของการเขียนเชิงวิชาการที่ดี

สำนักวิชาการศึกษาทั่วไปและนวัตกรรมการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์ (2557, หน้า 14-15) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า นอกจากจะมีส่วนประกอบครบถ้วนทั้งส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนท้ายแล้ว ตำราเอกสารประกอบการเรียนการสอน รายงาน ตลอดจนงานเขียนทางวิชาการทั่วไปยังต้องมีลักษณะอีก 5 ประการ คือ ใช้ภาษาดี มีเนื้อหาสาระถูกต้องและเหมาะสม เรียงลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบ อ้างอิงแหล่งที่มาอย่างชัดเจนมีรูปแบบและการพิมพ์เหมาะสมดังมีรายละเอียดดังนี้

1. ใช้ภาษาดี ภาษาดีในที่นี้หมายถึง ภาษาที่ถูกต้องและเข้าใจง่าย เป็นทางการหรือค่อนข้างเป็นทางการ โดยที่เน้นตรง “เข้าใจง่าย” เหมาะสำหรับกลุ่มเป้าหมายในปัจจุบัน โดยผู้เขียนต้องไม่พยายามให้เป็น “วิชาการ” มากเกินไปจนเข้าใจยาก

2. มีเนื้อหาสาระถูกต้องและเหมาะสม มีเนื้อหาสาระถูกต้องในแง่ของข้อมูลต่าง ๆ เช่น สูตร ตัวเลข ชื่อคน หรือข้อความที่ยกมาอ้างอิง และมีเนื้อหาสาระเหมาะสม หมายถึงเหมาะสมกับผู้อ่านกลุ่มเป้าหมาย เป็นเรื่องที่ทันสมัย สอดคล้องกับเหตุการณ์และความก้าวหน้าของวิทยาการ ยกข้อมูลสถิติใหม่ ๆ มากล่าวบ้าง มีการยกตัวอย่างก็ควรเป็นเหตุการณ์ใกล้ตัวผู้อ่าน นอกจากนี้ เนื้อหาสาระจะต้องเหมาะสมแก่ภูมิปัญญาของผู้เขียน แสดงความรู้ที่ลึกซึ้งซึ่งมีความคิดสร้างสรรค์และเป็นกลาง

3. เรียงลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบ ระบบหัวข้อควรมีการแบ่งหัวข้อเป็นบทตอน หัวเรื่องใหญ่ หัวเรื่องย่อยซึ่งต้องเหมือนกันตลอดเล่มว่าเป็นหัวข้อระดับใด

4. อ้างอิงที่มาอย่างชัดเจน วิชาความรู้ต่าง ๆ ของบุคคลอื่นอย่างระมัดระวังควรระวัง

5. รูปแบบการเขียนและการพิมพ์เหมาะสม มีความน่าสนใจโดยวิธีจูงใจให้จับต้อง และติดตามโดยไม่เบื่อหน่าย

รูปแบบการเขียนยังรวมถึงการใช้สื่อประกอบให้เหมาะแก่เนื้อหา ได้แก่ ภาพประกอบ แผนภูมิ กราฟ ตาราง และตัวเลขสถิติต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านได้พักสายตาจากตัวหนังสือและช่วยให้เนื้อหาที่เป็นนามธรรมกลายเป็นรูปธรรมเข้าใจง่ายขึ้น

การเขียนงานวิชาการจึงเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความมานะอดทนและความละเอียดรอบคอบ งานวิชาการย่อมไม่มีข้อยุติ ไม่มีคุณสมบัติเต็มที่จะต้องค้นคว้าเพิ่มเติมปรับปรุงต่อไปเรื่อย ๆ ในงานเขียนประเภทนี้ นักวิชาการจึงมีสิทธิ์เท่าเทียมกันในการสร้างผลงานใหม่ ๆ โดยไม่ต้องวิตกว่าจะสู้นักเขียนอื่นหรือเล่มอื่นไม่ได้ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงมากที่สุด คือ ประโยชน์ต่อผู้อ่าน อันเป็นเป้าหมายสูงสุดในการเขียนทุกประเภท

บทคัดย่อ (Abstract)

ความหมายของบทคัดย่อ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2551, หน้า 2) กล่าวว่า บทคัดย่อ เป็นข้อความสรุปเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ขอบเขตการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย ผลการวิจัย มีความยาวไม่เกิน 1 หน้ากระดาษ ให้เขียนข้อความที่กะทัดรัด ชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านทราบถึงสาระของวิทยานิพนธ์ได้อย่างรวดเร็ว ให้จัดทำบทคัดย่อทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ และส่วนท้ายสุดของบทคัดย่อทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ต้องพิมพ์ “คำสำคัญ” และ “Keywords”

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2555, หน้า 7) ให้ความหมายของบทคัดย่อ ว่าหมายถึง ข้อความที่แยกเขียนเป็นส่วนหนึ่งในการเขียนรายงานการวิจัย โดยใช้ศัพท์ทางวิชาการ เป็นข้อความที่มีสาระเข้ม สั้น กะทัดรัด ถูกต้อง และสมบูรณ์ในตัวเอง เพื่อแสดงสาระสรุปของงานวิจัย และสื่อสารให้ผู้ที่สนใจได้ทราบ และเข้าใจสาระสำคัญของงานวิจัยได้โดยไม่ต้องอ่านรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

ชนกพร พัวพัฒนกุล (2558, หน้า 1) ให้ความหมายว่า บทคัดย่อ (abstract) เป็นข้อความโดยสรุปของรายงาน บทความ สารนิพนธ์ หรือวิทยานิพนธ์ที่สั้น กะทัดรัด ชัดเจน ได้ใจความ ครอบคลุมเนื้อหาสำคัญของการศึกษา ค้นคว้า วิจัยเรื่องนั้นไว้ทั้งหมด (ความนำ วิธีการ ผลและวิจารณ์) หรืออีกนัยหนึ่ง บทคัดย่อจะบอกให้ผู้อ่านทราบว่า การวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์อย่างไร มีวิธีการอย่างไร ได้ข้อค้นพบอะไรบ้าง และได้ข้อสรุปอย่างไร ทั้งนี้

จะต้องเสนอข้อมูลที่ได้จาก การศึกษาวิจัยจริง และบอกชัดเจนถึงจุดเด่นของผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยเป็นข้อมูลหรือตัวเลขที่แน่นอน

กระทรวงศึกษาธิการ (2560, หน้า 55) ให้ความหมายว่า บทคัดย่อ หมายถึง บทสรุปสั้น ๆ ของเนื้อหาในเอกสารวิชาการ มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจภาพรวมของการดำเนินวิจัย/ศึกษา โดยการเขียนบทคัดย่อจะประกอบด้วย วัตถุประสงค์หลักและกรอบของการศึกษา อธิบายถึงวิธีดำเนินการวิจัย/ศึกษา สรุปผลการดำเนินการวิจัย/ศึกษา และระบุบทสรุปที่สำคัญ

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า บทคัดย่อ หมายถึง ข้อมูลสรุปเนื้อหาของงานวิจัย โดยใช้ข้อความสั้น กระชับ และกระชับ มีความถูกต้อง และมีความชัดเจน ทำให้ผู้อ่านทราบถึงเนื้อหาของงานวิจัยอย่างรวดเร็ว และอ่านได้เข้าใจโดยไม่ต้องไปอ่านจากที่อื่นอีก

ประเภทของบทคัดย่อ

จำเริญ จิตรหลัง (2552, หน้า 2) เสนอแนวคิดว่ามี 2 ประเภท คือ

1. บทคัดย่อประเภทให้ข้อมูลความรู้ (Informative Abstract) เขียนเพื่อรายงานผลการศึกษาหรือบทสรุปที่ผู้ใช้ต้องการอย่างเพียงพอ เพื่อหลีกเลี่ยงความจำเป็นในการอ่านเอกสารต้นฉบับ

2. บทคัดย่อประเภทพรรณนา (Indicative or Descriptive Abstract) เขียนเพื่อชี้แนะข้อเท็จจริงที่สำคัญที่สุดในเอกสาร โดยปราศจากรายงานถึงผลการศึกษา ค้นคว้า หรือสรุป เพื่อให้ผู้อ่านใช้ประกอบการตัดสินใจ ว่าจะต้องอ่านหรือศึกษาเอกสารต้นฉบับหรือไม่ โดยทั่วไปนิยมใช้เขียนเพื่อสรุปเอกสารที่น่าเสนอ หรือทัศนคติที่กว้างขวาง เช่น เอกสารด้านมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ หรือบทวิจารณ์ เป็นต้น

ณัฐพร เห็นเจริญเลิศ และคณะ (2555, หน้า 3) เสนอแนวคิดว่ามี 2 ประเภทของบทคัดย่อ สามารถจำแนกตามเกณฑ์ต่างๆ ได้ดังนี้

1. จำแนกตามสาระของเอกสาร ได้เป็น

1.1 บ่งชี้หรือบรรยาย เน้นความสำคัญของการบรรยายสรุปสาระของบทความหรือเอกสารวิชาการ

1.2 ให้สารสนเทศ เน้นการสรุปสาระที่ได้จากงานวิจัยเชิงประจักษ์

2. จำแนกตามลักษณะเอกสาร ได้เป็นบทคัดย่อโครงการเสนอขอทำวิจัย และบทคัดย่อของงานวิจัย

3. จำแนกตามสาขาวิชาของเอกสาร แบ่งได้เป็น 4 ประเภท วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปศาสตร์

4. จำแนกตามสไตล์การเขียน แบ่งได้เป็นแบบมีโครงสร้าง และแบบไม่มีโครงสร้าง

สรุปได้ว่า บทคัดย่อสามารถจำแนกได้หลายประเภท เช่น จำแนกตามสาระของเอกสาร ตามลักษณะเอกสาร ตามสาขาวิชาของเอกสาร เป็นต้น

องค์ประกอบของบทคัดย่อ

มหาวิทยาลัยพิบูลสงคราม (2555, หน้า 1-10) ได้ให้แนวคิดที่ว่า บทคัดย่อมีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ ส่วนระบุที่มาของงานวิจัย เนื้อหาบทคัดย่อ และคำหลัก เพื่อการค้นคว้า ซึ่งต้องพิมพ์ให้จบภายใน 1 หน้า ได้แก่

1. ที่มาของงานวิจัย เป็นส่วนที่ระบุนายละเอียดของงานวิจัย ประกอบด้วย 3 ส่วน

1.1 ชื่อวิทยานิพนธ์ เป็นชื่อสมบูรณ์ที่ผ่านการอนุมัติและเป็นทางการแล้ว สำหรับภาษาอังกฤษ ให้พิมพ์แต่ละคำด้วยอักษรหนาตัวใหญ่เท่านั้น

ตัวอย่าง

ภาษาไทย

ชื่องานวิจัย การพัฒนาแบบจำลองศูนย์เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ในสังกัดสถาบันราชภัฏ

ภาษาอังกฤษ

Title: Development of a Model for Educational Technology and Communication Centers in Rajabhat Institutes

1.2 ชื่อนักศึกษา ระบุชื่อนักศึกษาโดยให้ใส่ นาย นาง นางสาว หรือ ยศติดตัว นำหน้าชื่อและนามสกุล ส่วนภาษาอังกฤษให้ใส่ Mr., Mrs., Miss ยศติดตัวเป็นภาษาอังกฤษ ตามด้วยชื่อต้น (First Name) และนามสกุล (Family Name)

ตัวอย่าง

ภาษาไทย ผู้วิจัย นายปรีชา หอมวงศ์

ภาษาอังกฤษ Author: Mr. Preecha Homwong

1.3 อาจารย์ที่ปรึกษา ให้ใส่ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาหลักตามด้วยที่ปรึกษาร่วม ภาษาอังกฤษ ให้ใช้ Advisors: ส่วนชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาให้ใส่ชื่อต้น (First Name) และนามสกุล (Family Name) ขึ้นต้นด้วยตำแหน่งวิชาการ หากเป็นปริญญาเอก ให้ใส่ Dr. นำหน้าชื่อ

ตัวอย่าง

ภาษาไทย อาจารย์ที่ปรึกษา ศาสตราจารย์ ดร.ไชโย พรหมบุตร

รองศาสตราจารย์วาสิณี ทวีทรัพย์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์มณี ส่องแสง

ภาษาอังกฤษ Advisors: Prof. Dr. Chaiyo Brahmabutra

Assoc. Prof. Wasini Taweasap

Asst. Prof. Manee Songsaeng

หมายเหตุ ข้อที่ 1.2 –1.3 ให้พิมพ์ต่อเนื่องโดยไม่ต้องขึ้นบรรทัดใหม่

2. เนื้อหาบทคัดย่อ หมายถึงส่วนที่เป็นบทคัดย่อจริง ให้เว้น 2 บรรทัด

ก่อนพิมพ์คำว่า "บทคัดย่อ" หรือ คำว่า " Abstract" ตรงกลางหน้ากระดาษจะเป็นสาระของบทคัดย่อซึ่งประกอบด้วย 5 ส่วน ได้แก่ (1) บทนำ (2) วัตถุประสงค์การวิจัย (3) วิธีดำเนินการวิจัย (4) ผลการวิจัย และ (5) ข้อเสนอแนะ

2.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย ยกวัตถุประสงค์ทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะ หากมีมากกว่า 1 ข้อ ให้จำแนกเป็นข้อ ๆ โดยพิมพ์หมายเลขใส่ใน (..) แล้วพิมพ์ต่อเนื่องกันไป โดยไม่ต้องขึ้นบรรทัดใหม่ (แบบ run-in-text)

2.2 วิธีดำเนินการวิจัย มุ่งเสนอข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการวิจัย ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือวิจัย การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการสถิติ

2.2.1 การวิจัย ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย เป็นข้อความแรกที่ปรากฏในย่อหน้าที่เกี่ยวกับวิธีดำเนินการวิจัย รูปแบบการวิจัย อาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ การกำหนดรูปแบบการวิจัยมีประโยชน์ คือ ทำให้ผู้วิจัยมีความชัดเจนในรูปแบบการวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานวิจัยบางเรื่องซึ่งกำลังระหว่างการวิจัยสองรูปแบบการระบุนรูปแบบอาจจะบุเป็นประโยคหรือเป็นส่วน of คำขยายก็ได้

ตัวอย่างการระบุเป็นคำขยาย

การวิจัยเชิงทดลองนี้ ครอบคลุมประชากรที่เป็นนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา จังหวัดสระบุรี โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบ...."

ในบางกรณี การระบุรูปแบบการวิจัย อาจปรากฏในย่อหน้าหรือหัวข้อที่ว่าด้วยวัตถุประสงค์การวิจัยก็ได้ เช่น "การวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ"

2.2.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง บทคัดย่อต้องระบุประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยระบุได้ 2 แนว คือ ระบุประชากรก่อนเป็นข้อความแรก และระบุกลุ่มตัวอย่างก่อน แล้วโยงถึงประชากร การระบุประชากรเป็นข้อความแรก ให้ระบุอย่างตรงไปตรงมา เช่น ".... ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ (หรือ ครอบคลุม)....ตามด้วยประเภทของประชากร โดยระบุจำนวน หากประชากรมีจำนวนแน่นอน เช่น จำนวนผู้บริหาร จำนวนครู หรือ จำนวนนักเรียน สังกัดหน่วยงานหรือสถาบันการศึกษา หรือไม่ระบุจำนวน หากประชากรมีจำนวนมากจนระบุ

จำนวนไม่ได้ ส่วนการระบุกลุ่มตัวอย่างก่อนแล้วโยงถึงประชากรในภายหลัง ต้องมีลีลาในการเขียนให้การเชื่อมโยงเป็นไปอย่างกลมกลืน เช่น "...กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 60 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จากจำนวนนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ทั้งหมดในจังหวัดนครสวรรค์..."

2.2.3 เครื่องมือวิจัย ให้ระบุเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่จำแนกได้ 5 ประเภทตามแนว "PACIS" ได้แก่ เครื่องมือสร้างต้นแบบชิ้นงาน เครื่องมือวัดคุณลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือวัดบริบท เครื่องมือวัดผลกระทบ และเครื่องมือทางสถิติ

1. เครื่องมือต้นแบบชิ้นงาน (Prototype-P) ได้แก่เครื่องมือที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการพัฒนาหรือสร้างต้นแบบชิ้นงาน หรือ เป็นเครื่องมือหลักในการทดลอง เช่น

1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาต้นแบบชิ้นงาน ได้แก่

1.1.1 ระบบการผลิตชุดการสอนที่ใช้ในการผลิตชุดการสอน

1.1.2 โปรแกรม Authorware ที่ใช้ในการผลิตบทเรียน

คอมพิวเตอร์ ช่วยสอน

1.1.3 กระบวนการบริหารแบบ POSDCORB หรือ POSDCARE ที่ใช้ในการจัดระบบบริหารองค์กรใดองค์กรหนึ่ง

1.1.4 เทคนิคเดลฟายที่ใช้ในการขอความเห็นผู้เชี่ยวชาญสำหรับนำมาใช้สร้างระบบ หรือแบบจำลอง เป็นต้น

1.2 เครื่องมือหลักในการวิจัย ได้แก่

1.2.1 ชุดการสอน สำหรับเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างการสอนสองแบบ

1.2.2 อุปกรณ์สำหรับการทดลองเพื่อหารูปแบบพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

1.2.3 ชุดการสอนที่พัฒนาขึ้นเป็นส่วนของการวิจัยเชิงวิจัยและพัฒนา เป็นต้น

2. เครื่องมือวัดคุณลักษณะกลุ่มตัวอย่าง (Attribute-A) เป็นเครื่องมือจำแนกประเภทกลุ่มตัวอย่างหรือบ่งบอกลักษณะเฉพาะของกลุ่มตัวอย่าง เช่น

2.1 ข้อสอบวัดความสามารถของนักเรียนเพื่อจำแนกเป็นกลุ่มควบคุมหรือกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ข้อสอบวัดความถนัดหรือทัศนคติ หรือวัดบุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง

3. เครื่องมือวัดบริบท (Context-C) เป็นเครื่องมือที่ใช้ตรวจสอบสภาพแวดล้อม สถานการณ์หรือบริบทที่จะต้องใช้ในการทดลอง เช่น เครื่องมือวัดอุณหภูมิวัดมิติเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย แบบตรวจสอบองค์ประกอบของสถานที่ที่ใช้ในการทดลอง เป็นต้น

4. เครื่องมือวัดผลกระทบของการวิจัย (Impact-I) เป็นเครื่องมือที่วัดผลการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการปรุงแต่ง (treatment) ตามกระบวนการวิจัย เช่น

4.1 แบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน

4.2 แบบวัดมิตีก่อนและหลังการปรุงแต่ง (ก่อนเข้าโปรแกรมการควบคุมน้ำหนักหรือปรับพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

4.3 เครื่องมือประเมินความคิดเห็นที่มีต่อกระบวนการ หรือการปรุงแต่งของกลุ่มตัวอย่าง เป็นต้น

5. เครื่องมือทางสถิติ (Statistics-S) ได้แก่ เครื่องมือและสูตรทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย ได้แก่ t-test, mean, standard deviation เป็นต้น

2.2.4 การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ ให้ระบุวิธีการรวบรวมข้อมูลจากเครื่องมือวิจัยที่กล่าวไว้ข้างต้น และวิธีวิเคราะห์ข้อมูลอย่างสั้น ๆ เพื่อให้ผู้อ่านมั่นใจว่าผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างไรถูกต้องหรือไม่

ในการเขียนบทคัดย่อแบบเรียงหัวข้อ วิธีดำเนินการวิจัย นิยมนำเสนอในย่อหน้าที่ 3

2.3 ผลการวิจัย มุ่งให้ผู้อ่านทราบข้อค้นพบที่เป็นคำตอบของประเด็นปัญหา/สมมติฐาน นำเสนอผลเป็นข้อ ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย การเขียนต้องกระชับ เฉพาะผลการวิจัยหลัก ๆ ไม่ต้องนำผลการวิจัยที่เกี่ยวกับข้อมูลของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างมาเสนอ ยกเว้นเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับคุณลักษณะของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างโดยตรง

ในการเขียนบทคัดย่อแบบเรียงหัวข้อ ผลการวิจัยนิยมนำเสนอในย่อหน้าที่ 4

2.4 ข้อเสนอแนะ เสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ หรือดำเนินการวิจัยต่อเนื่อง นำเสนอเฉพาะที่เห็นว่าสำคัญเป็นข้อ ๆ อย่างย่อ อย่งไรก็ตาม หากไม่มีข้อเสนอแนะที่เด่นหรือสำคัญอย่างยิ่งจะมีก็ได้ไม่มีก็ได้ หากมีก็นิยมใส่ไว้ในย่อหน้าที่ 5

3. ข้อมูลสำหรับอ้างอิงและสืบค้น ได้แก่ ส่วนที่เสนอคำสำคัญเพื่อการสืบค้น สำหรับผู้สนใจจะได้ขยายองค์ความรู้ต่อไป

คำสำคัญตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Keywords" หรือ "Descriptors" หมายถึง คำที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเพื่อใช้แทนเนื้อหาใจความสำคัญของเอกสาร โดยมีวัตถุประสงค์ในการอำนวยความสะดวกในการค้นคืน ทำให้ผู้อ่านสามารถคัดเลือกเอกสาร และจัดกลุ่มเอกสารตามประเภทหรือใจความสำคัญได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

การกำหนดคำสำคัญเป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำบทคัดย่อวิทยานิพนธ์โดยมีหลักเกณฑ์สำคัญในการเขียนทั่วไป ได้แก่

3.1 คำสำคัญต้องเสนอเป็นคำหรือวลีที่แสดงประเด็นสาระในระดับกว้าง กล่าวคือ ไม่เสนอคำสำคัญเป็นประโยค หรือคำถาม หรือเสนอในระดับย่อย

ไม่ดี – ชุดการสอนมีพัฒนาการอย่างไร

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

- การสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางดีกว่าการสอนแบบครูเป็น

ศูนย์กลาง

- ความแตกต่างการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางกับแบบครูเป็น

ศูนย์กลาง

ดีขึ้น – พัฒนาการชุดการสอน

- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- การสอนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

3.2 บรรจุอักษรตามจำนวนที่สถาบันการศึกษากำหนด เพื่อเป็นการประหยัดเนื้อที่ในฐานข้อมูลและประโยชน์ในการจัดระบบการสืบค้น จึงกำหนดให้คำสำคัญมีความยาวไม่เกิน 72 อักษรทั้งภาษาไทยและอังกฤษ (รวมการเว้นช่องว่างระหว่างคำ) บทคัดย่อภาษาไทยให้ใช้คำสำคัญภาษาไทย และบทคัดย่อภาษาอังกฤษให้ใช้คำสำคัญภาษาอังกฤษ โดยให้คำสำคัญในทั้งสองภาษามีความหมายตรงกัน เช่น Reading achievement ผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน, Community learning centers ศูนย์การเรียนรู้ในชุมชน, Creative thinking ความคิดสร้างสรรค์, School Boards กรรมการศึกษาประจำโรงเรียน เป็นต้น

3.3 หลักการในการกำหนดคำสำคัญ เป็นคำหรือวลีที่ประกอบด้วย SOS คือ Subject-S หมายถึง เรื่องที่วิจัย เช่น

3.3.1 ชุดการสอน (Instructional Packages)

3.3.2 ระบบการสอน (Instructional System)

3.3.3 แบบจำลองระบบ (Systems Model)

3.3.4 วิธีการสอน (Teaching Methods)

3.3.5 กิจกรรมการเรียนรู้ (Learning Activity)

3.3.6 การสอนผ่านจอภาพ (On-Screen Interactive Instruction)

3.3.7 การสอนแบบอิงประสบการณ์ (Experience-Based Teaching Approach)

3.3.8 การสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ (Learning Center Teaching Method)

3.3.9 การสอนจุลภาค (Micro-Teaching)

3.3.10 การศึกษาทางไกล (Distance Education)

3.3.11 การศึกษาไร้พรมแดน (Borderless Education)

3.3.12 พฤติกรรมการบริหาร (Administrative Behaviors)

3.3.13 มนุษยสัมพันธ์ (Human Relations)

3.3.14 กระบวนการบริหาร (Administrative Process)

3.3.15 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement)

Object-O หมายถึง ผู้ที่ถูกศึกษาวิจัย ได้แก่ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้ง คำสำคัญเพื่อใช้แทนเทคนิคหรือวิธีวิจัย โดยเป็นเทคนิคหรือวิธีที่สำคัญในการวิจัย หรือ การวิเคราะห์ข้อมูล เช่น

3.3.16 ผู้บริหารโรงเรียนอนุบาล (Kindergarten school administrators)

3.3.17 ครูประถมศึกษา (Primary school teachers)

3.3.18 นักเรียนมัธยมศึกษา (Secondary school students)

3.3.19 เศรษฐมิติ (Econometrics)

3.3.20 การวิเคราะห์ความแตกต่าง (Discriminated analysis) Setting-S หมายถึง บริบทหรือสถานการณ์ที่การศึกษาวิจัยเกิดขึ้น ระบบโรงเรียน ห้องปฏิบัติการ สภาพแวดล้อม คำสำคัญด้านภูมิศาสตร์ ตัวอย่างของคำสำคัญ เหล่านี้ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครพนม ฯลฯ

ตัวอย่างข้อความในการเขียนบทคัดย่อ

การเขียนบทคัดย่อมีภาษาเฉพาะนักศึกษาจึงต้องอ่านมากและสังเกตรูปแบบประโยค การใช้ต่อไปนี้เป็นรูปแบบประโยคที่กำหนดให้เลือกใช้อย่างใดอย่างหนึ่งตามความเหมาะสม

1. การเขียนจุดมุ่งหมาย (Objectives)

- The purpose of this study was to ...
- The purposes of this study were as follows: (1) to ...; (2) to...; and (3) to
- The purposes of this study were (1) to ...; (2) to...; and (3) to....

- The purposes of this study were to (1) ...; (2) ...; and (3)..
- The objectives of this research were three-fold: (1) to ...; (2) to...; and (3) to
- This study (The investigator) examined (investigated, aimed at, attempted to, developed, compared, etc.) ...

1.1 การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ คือ

The objective (s) of the study was (were) to

The purposes of this study were : 1) to, 2) to

The study aimed at

1.2 เพื่อศึกษา

to examine, to investigate, to explore, to find out

1.3 เพื่อเปรียบเทียบ

to compare, to make a comparison between

1.4 ปัจจัยทางประชากรเศรษฐกิจสังคม

the demographic and socio – economic factors

1.5 สุ่มตัวอย่างโดยวิธี

A sample of(400)..... cases were drawn from ...(place)....., using simple random sampling method.

1.6 กลุ่มตัวอย่าง คือ

A sample was selected from (400)..... cases were included as a sample.....

1.7 วิเคราะห์ข้อมูลโดย

..... (t-test)..... was used for data analysis

data was analyzed using (t-test).....

1.8 ผลการวิจัย

The findings indicated that

The findings showed, pointed out, revealed that

It was found that

The results of the study were as follows : 1), 2)

1.9 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

...was statistically significant at 0.01 level

1.10 รูปแบบการวิจัย

เชิงปริมาณ The study was a quantitative research

เชิงคุณภาพ The study was a qualitative research

เชิงประวัติศาสตร์ The study was a historical research

เชิงเอกสาร The study was a documentary research

เชิงสำรวจ The study was a survey research

เชิงทดลอง The study was an experimental research

1.11 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การสำรวจ Survey

การสังเกต Observation

การสังเกตอย่างมีส่วนร่วม Participant observation

การสัมภาษณ์เชิงลึก In – depth interview

การสนทนากลุ่ม Focus group discussion

2. วิธีการวิจัย (Research Methodology)

2.1 This was a historical (survey, experimental, research and development) research

2.2 The population was (elementary school teachers in the Southern part of Thailand).

ชนกพร พัวพัฒนกุล (2558, หน้า 1-2) กล่าวว่า บทความโดยทั่วไปจะประกอบด้วย

2 ส่วนคือ ส่วนนำ กับส่วนเนื้อเรื่อง ดังนี้

1. ส่วนนำ ส่วนนำของบทความ ประกอบด้วย

1.1 ชื่อเรื่อง

1.2 ชื่อผู้ศึกษา ค้นคว้า หรือวิจัย

1.3 ชื่อหลักสูตร ปริญญา คณะ หรือสถาบัน

1.4 วัน เดือน ปี หรือปีการศึกษาที่ทำการศึกษา ค้นคว้า หรือวิจัย

1.5 รายนามอาจารย์ที่ปรึกษาหรือคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ (ถ้ามี)

1.6 แหล่งเงินทุนสนับสนุน (ถ้ามี)

2. ส่วนเนื้อเรื่อง ส่วนเนื้อเรื่องของบทความ ประกอบด้วย

2.1 วัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

2.2 วิธีการทำวิจัย ได้แก่ การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ขนาดกลุ่มตัวอย่าง การรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

2.3 ผลการวิจัย เฉพาะที่ตอบประเด็นปัญหาการวิจัยเรื่องนั้นเท่านั้น เขียนโดยสรุป ในลักษณะข้อสรุป (Conclusion) และอาจมีข้อเสนอแนะด้วยก็ได้

2.4 คำสำคัญ (Key Word) คือ คำที่แสดงเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ เป็นคำหลักที่จะช่วยในการสืบค้นวิทยานิพนธ์เรื่องนั้น ศัพท์สำคัญ ควรกำหนดประมาณไม่เกิน 5 คำ แต่ละคำไม่กำหนดจำนวนตัวอักษร แต่รวมแล้วทั้งหมดไม่ควรเกิน 75 ตัวอักษร

การสร้างศัพท์สำคัญที่ง่ายที่สุด คือ การดึงคำวลี หรือแนวคิดที่ปรากฏในชื่อวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ หรือสะท้อนถึงเนื้อหาของวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ สำหรับวิทยานิพนธ์ทางด้านวิทยาศาสตร์ดูได้จาก Index Medicus, Science Citation Index, Biological Abstracts, Chemical Abstracts หรือจากฐานข้อมูลต่างๆ เช่น MEDLINE, CURRENT CONTENTS, CITATION INDEX สาขาวิชาต่างๆ เป็นต้น หรืออาจกำหนดขึ้นเอง ในกรณีที่ปรากฏคำในคู่มือดังกล่าวโดยคำสำคัญนั้นจะต้องครอบคลุมและ สะท้อนเนื้อหาของวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ และหลีกเลี่ยงคำศัพท์สามัญ เช่น ปัญหา, ลักษณะ, สภาพ, ระบบ, วิธีการ, ศึกษา และความแตกต่าง เป็นต้น

การเขียนส่วนเนื้อเรื่อง เขียนได้ 2 รูปแบบคือ แบบมีโครงสร้าง กับ แบบไม่มีโครงสร้าง

1. แบบไม่มีโครงสร้าง เนื้อหาทั้งหมดจะเขียนติดต่อกัน ไม่ต้องกล่าวถึงหัวข้อ แต่เนื้อหาที่เขียนจะสะท้อนถึงเรื่องตามหัวข้อนั้น เรียงกันตามลำดับ ส่วนผลการวิจัยจะเขียนสรุปเป็นข้อๆ หรือไม่ก็ได้ ถ้าสรุปเป็นข้อจะช่วยให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. แบบมีโครงสร้าง จะจัดเนื้อหาเป็นหัวข้อที่แสดงถึงขั้นตอนในการศึกษาวิจัยโดยสรุป ช่วยให้อ่านง่าย ได้เนื้อหาสาระสำคัญครบถ้วน สมบูรณ์

สรุปได้ว่า บทคัดย่อของงานวิจัยควรประกอบด้วย องค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน คือ

1) ชื่อเรื่องและผู้เขียน 2) เนื้อหาบทคัดย่อ และ 3) คำหลักเพื่อการค้นหา

หลักการเขียนบทคัดย่อที่ดี

จำเริญ จิตรหลัง (2552, หน้า 1) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับหลักการเขียนบทคัดย่อไว้ดังนี้

1. บทคัดย่อมาก่อนคำนำ และแยกให้ออกระหว่างคำนำกับบทคัดย่อ
2. ย่อทุก ๆ ส่วน (คำนำย่อ เนื้อเรื่องย่อ สรุปย่อ) โดยเขียนสิ่งที่ผู้อ่านควรได้ทราบจากงาน โดยควรเรียงลำดับเช่นเดียวกับในเนื้อหาของงานวิจัย
3. เมื่อผู้อ่าน ๆ บทคัดย่อจบแล้ว ต้องมองภาพรวมของงานออก ส่วนรายละเอียดนั้นผู้อ่านสามารถติดตามอ่านได้ในบทความงานวิจัย

4. บทคัดย่อไม่ควรยาวจนเกินไป เพราะอาจทำให้เวลาในการอ่านส่วนอื่น ๆ ลดลง ในบทคัดย่อไม่มีตาราง รูปภาพ หรือการอ้างอิงใด ๆ

5. ไม่มีส่วนของข้อมูลหรือแนวคิดอื่น ที่อยู่นอกเหนือจากในเนื้อหา

นอกจากนี้ จำเริญ จิตรหลัง (2552, หน้า 2) ยังได้กล่าวว่า การเขียนบทคัดย่อมีหลักสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. มีความสั้น กระชับและกระชับ (Concision) คือ เลือกเฉพาะสาระที่เป็นประเด็นใจความสำคัญของเอกสาร โดยใช้สำนวนที่กะทัดรัด มีความกระชับ หลีกเลี่ยงการใช้คำหรือประโยคที่มีความยาวหรือมีความซ้ำซ้อนความยาวของบทคัดย่อไม่มีกำหนดไว้ตายตัว ขึ้นอยู่กับชนิดของเอกสารและเนื้อหาสาระของเอกสารนั้น ๆ ว่า มีความสำคัญมากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปบทคัดย่อจะมีเพียง 1 ย่อหน้า แต่สำหรับเอกสารงานวิจัยมีได้มากกว่า

2. มีความถูกต้อง (Precision) คือ สามารถถ่ายทอดประเด็นสำคัญของเอกสารได้อย่างถูกต้องตามความหมายเดิมของเอกสารต้นฉบับ ไม่ควรมีการตีความหรือแสดงความคิดเห็นใด ๆ อันทำให้ผู้อ่านเข้าใจสาระของเอกสารต้นฉบับผิดไป

3. มีความชัดเจน (Clarity) การเรียบเรียงถ้อยคำเพื่อเสนอในบทคัดย่อจะต้องสื่อความหมายให้เข้าใจชัดเจน โดยใช้รูปประโยคที่สมบูรณ์ไม่ใช่เขียนกระท่อนกระแท่นเป็นคำ ๆ

จิราภา วิทยาภิรักษ์ (2559, หน้า 1) กล่าวว่า การเขียนบทคัดย่อมีหลักสำคัญ 3 ประการ ดังนี้คือ

1. ความถูกต้อง (Precision) คือ สามารถถ่ายทอดประเด็นสำคัญของเอกสารได้อย่างถูกต้อง ตามความหมายเดิมของเอกสารต้นฉบับ ไม่ควรมีการตีความหรือแสดงความคิดเห็นใดๆ อันทำให้ผู้อ่านเข้าใจสาระของเอกสารต้นฉบับผิดไป

2. ความสั้นกระชับ (Concision) คือ ใช้สำนวนที่กะทัดรัด กระชับ หลีกเลี่ยงการใช้คำหรือประโยคที่มีความยาวหรือซ้ำซ้อน ความยาวของบทคัดย่อไม่ควรเกิน 250 คำ โดยเน้นสาระที่เป็นประเด็นใจความสำคัญของเอกสาร โดยทั่วไปบทคัดย่อมีเพียง 1 ย่อหน้า

3. ความชัดเจน (Clarity) การเรียบเรียงถ้อยคำเพื่อเสนอในบทคัดย่อจะต้องสื่อความหมายให้เข้าใจชัดเจน โดยใช้รูปประโยคที่สมบูรณ์ ไม่เขียนประโยคที่ซับซ้อน หรือเป็นคำๆ ไม่ต่อเนื่อง

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า การเขียนบทคัดย่อมีความสำคัญมาก เพราะเป็นส่วนแรกที่ผู้อ่านจะอ่านก่อน เป็นส่วนที่เป็นตัวแทนสื่อสารสาระสำคัญของงานวิจัยทั้งฉบับ บทคัดย่อที่ดีจะเชิญชวนให้ผู้อ่านสนใจอยากอ่านงานวิจัยฉบับเต็มและนำไปสู่การอ้างอิงต่อไป

ดังนั้นจึงต้องเขียนให้ถูกต้อง สั้น กระชับ ได้ใจความ และมีความสมบูรณ์ในตัวเอง ที่สำคัญสอดคล้องกับจำนวนหรือปริมาณคำที่กำหนดตามมาตรฐานทั่วไป คือ ระหว่าง 150-250 คำ

ตัวอย่างบทคัดย่อ

ตัวอย่างบทคัดย่อที่ 1 ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานคือ ส่วนที่ (1) คือบทนำ ส่วนที่ (2) คือวิธีการทำวิจัย ส่วนที่ (3) ผลการทำวิจัย ส่วนที่ (4) บทสรุป ข้อเสนอแนะและการประยุกต์ใช้

(1) The aim of this research is to study English abstract categorization automatically using machine learning techniques in order to find the patterns and knowledge discovery with 151 instances. (2) In this paper, we select four classification algorithms (J48, Naïve Bayes, SVM, KNN), which are evaluated with accuracy, precision, recall and F-measure. (3) The result showed that SVM was the best algorithm with a value of accuracy equal to 89.4%. (4) Therefore, this model enables researchers to develop the web application for the automatic abstract categorization system.

Keyword: Text Mining, Abstract Categorization, Machine Learning, SVM.

ตัวอย่างบทคัดย่อที่ 2 ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน คือ ส่วนที่ (1) คือบทนำ ส่วนที่ (2) วิธีการทำวิจัย ส่วนที่ (3) ผลการทำวิจัย ส่วนที่ (4) บทสรุป ไม่ได้ระบุไว้ในรายละเอียด ถ้าผู้อ่านต้องการทราบละเอียดก็ต้องอ่านรายงานฉบับเต็ม

(1) The purpose of this research was to study the expectations and satisfactions of employers on Thonburi University which graduated in academic year 2007. The research were focused in three components; (1) academic knowledge, (2) related-work basic skills, and (3) morality and ethics in their career. (2) The samples were 391 employers which the university graduates are in charge with by using survey to collect data. Data were analyzed by percentage, average, and standard deviation.

(3) The research finding were summarized that morality and ethics in their career was the highest expectation levels of employers on Thonburi University graduates. The levels of academic knowledge and related-work basic skills were next in descending order. The averages of employers' expectations were 4.35, 4.02, and 4.00 respectively. The highest satisfaction level of employers was on morality and ethics in career of the graduates (4.15), then on academic knowledge (3.81) and related-work basic skills (3.78) correspondingly.

ลักษณะทางภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ

หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ไวยากรณ์ถือว่าเป็นส่วนสำคัญของภาษาทุก ๆ ภาษา ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของไวยากรณ์ไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2550, หน้า 19) ได้นิยามความหมายไวยากรณ์ไว้ว่า ไวยากรณ์ คือ กระบวนการทางภาษาที่จะควบคุมและรวบรวมคำ เพื่อก่อให้เกิดหน่วยของความหมายที่ยาวขึ้น

พรสวรรค์ สืบอ (2550, หน้า 139) ได้ให้ความหมายของไวยากรณ์ไว้ว่า ไวยากรณ์ คือ ระบบโครงสร้างของภาษา กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ช่วยให้เราสามารถสร้างประโยคที่ผู้อื่นรู้เรื่อง กฎเหล่านี้จะบอกวิธีวางคำให้ถูกลำดับ และวิธีใช้คำอย่างถูกต้อง เพื่อใช้กฎเหล่านี้อย่างถูกต้อง เราจะต้องรู้จักคำประเภทต่างๆ ที่ประกอบกันเป็นภาษา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ไวยากรณ์ หมายถึง ทฤษฎีที่นำมาใช้อธิบายกฎเกณฑ์ของภาษาซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างภาษา ความหมายของภาษา และการใช้ภาษา กฎเกณฑ์ของภาษาจึงมีความสำคัญในการสื่อสารให้ถูกต้อง

จินตนา สุขจรรย์นัท (2550, หน้า 4-8) แบ่งชนิดของหลักไวยากรณ์ออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. Traditional Grammar (ไวยากรณ์แบบเก่า) นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้วิเคราะห์ภาษาอังกฤษ โดยอาศัยแนวจากภาษากรีกและลาตินได้พยายามใช้ชื่อและนิยามของคำ โดยดูจากหน้าที่ของคำ นักภาษาศาสตร์ได้แบ่งชนิดของคำ ในภาษาอังกฤษออกเป็น 8 ชนิดด้วยกัน คือ

1.1 คำนาม (noun) เป็นคำเรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ หรือสภาวะหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง เช่น sister snake truth happiness

1.2 คำสรรพนาม (pronoun) เป็นคำใช้แทนคำนามเพื่อจะได้ไม่ต้องกล่าวคำนามนั้นซ้ำๆ กัน เช่น he she they we it

1.3 คำกริยา (verb) เป็นคำแสดงอาการต่างๆ เช่น run write sell นอกจากนี้คำกริยาอาจจะเป็นกลุ่มของคำก็ได้ ซึ่งประกอบด้วยกริยาและกริยาช่วย เช่น has been walking หรือ is walking เป็นต้น

1.4 คำคุณศัพท์ (adjective) เป็นคำหรือกลุ่มคำที่ขยายคำนาม เช่น beautiful small intelligent

1.5 คำกริยาวิเศษณ์ (adverb) เป็นคำขยายกริยา (verb) คำคุณศัพท์ (adjective) หรือคำกริยาวิเศษณ์ด้วยกัน เช่น run fast sleep deeply extremely impressive

1.6 คำบุพบท (preposition) เป็นคำที่บอกถึงความสัมพันธ์ของสถานที่ เวลา หรือ ทิศทางระหว่างคำนามที่ตามหลังคำบุพบทนั้นกับคำอื่นๆ ในประโยค เช่น

In the doghouse

With a calendar

1.7 คำสันธาน (conjunction) เป็นคำที่เชื่อมคำกับคำ หรือเชื่อมประโยคกับประโยค ซึ่งจะมีอยู่ 3 ประเภท คือ

Coordinating conjunction เช่น and, but, for, yet, so

Subordinating conjunction เช่น although, because, if

Correlative conjunction เช่น either.....or, neither....nor, both.....And

1.8 คำอุทาน (interjection) เป็นคำที่ไม่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์กับกลุ่มคำในประโยค เช่น well, oh, goodness

2. Structural Grammar (ไวยากรณ์แบบโครงสร้าง) คือ การเน้นโครงสร้างประโยค มากกว่าความหมาย วิเคราะห์ความหมายโดยใช้รูปแบบประโยค และได้แบ่งเทคนิคในการวิเคราะห์ภาษาออกเป็น 3 แบบ คือ

2.1 Test frame คือ การเว้นช่องว่างในประโยค ซึ่งจะเติมคำจำพวกเดียวกัน เช่น นาม (noun) หรือคำคุณศัพท์ (adjective) เป็นต้น เช่น

2.1.1 The.....laughs

2.1.2 He was riding a.....

2.1.3 Put it on that.....

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีสัญลักษณ์บอกถึงคำที่ทำหน้าที่เป็นคำนาม สัญลักษณ์นี้มี 2 อย่างด้วยกัน คือ 1) ตำแหน่งในการวางรูปประโยค เช่น คำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานจะวางอยู่ที่ตำแหน่งของคำในตำแหน่งแรกในประโยค 2) โดยการใช้คำ function word ซึ่งเรียกว่า determiner เช่น the a an this those my กลุ่มคำ determiner นี้จะเป็นคำที่แสดงให้เห็นว่าคำที่ตามมาเป็นคำนาม คำ function word อื่นที่ช่วยชี้บอกคำกริยาก็คือ กริยาช่วย auxiliary verb เช่น be have หรือ modal verb เช่น may will เป็นต้น

2.2 Immediate – Constituent Analysis เทคนิคอันนี้สามารถเรียกสั้นๆ ว่า IC-Analysis คือ วิเคราะห์ประโยคจากกลุ่มคำซึ่งมักจะเกิดเป็นคู่มากกว่าการวางเดี่ยวๆ เรียงต่อกันจนเป็นประโยค เช่น

The man stood on the corner of the street.

คำภาษาอังกฤษที่วางใกล้กันนั้นมีความสัมพันธ์ต่อการให้ความหมาย ตำแหน่งและลำดับของการวางคำก่อนหลังและจะมีความสัมพันธ์ต่อการให้ความหมายของ ประโยค เพราะจะช่วยบอกว่าส่วนใดเป็นหลัก ส่วนใดเป็นส่วนขยาย เช่น

นอกจากนั้น การศึกษาแบบ IC- Analysis ยังพบว่า กลุ่มคำของภาษาอังกฤษ ทำหน้าที่เป็นหน่วยหนึ่งในประโยคใด เช่น ในประโยค A crowd watched the man. A crowd ทำหน้าที่ประธาน (subject) และ the man ทำหน้าที่เป็นกรรม (object) ของกริยา

2.3 Sentence formulas จากการศึกษา IC- Analysis นักภาษาศาสตร์กลุ่ม โครงสร้างได้พัฒนาโครงสร้างขั้นพื้นฐานของประโยคไว้ 4 แบบด้วยกัน

Type 1 N/P + V

The boy laughs.

Type 2 N/P + V + adj

The boy is tall.

Type 3 N/P + V + N/P

The boy kicks a ball.

Type 4 N/P + V+N/P₁ + N/P₂

The boy showed me his basket ball.

3. Transformational Grammar (ไวยากรณ์แบบปริวรรต) ได้อธิบายโครงสร้างโดย นำเสนอกฎเกณฑ์ไว้ 3 เกณฑ์ คือ

3.1 phrase structure rules วิเคราะห์ว่าประโยคประกอบด้วยคำ หรือวลีชนิดใด และทำหน้าที่อย่างไรในประโยค

3.2 morphonemic rules หรือ กฎโครงสร้างคำ จะศึกษาแต่ละหน่วยคำ ว่า ประกอบด้วยเสียงอะไรบ้าง

3.3 transformational rules หรือ กฎการปริวรรต จะศึกษาวิเคราะห์ว่าประโยคมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร มีการเพิ่ม ลด หรือเปลี่ยนแปลงการเรียงลำดับคำอย่างไร

ข้อผิดพลาดทางภาษา

ข้อผิดพลาดทางภาษาเกิดขึ้นจากผู้เขียนไม่ได้ตระหนักถึงกฎไวยากรณ์ทางภาษาที่แต่ละภาษามีความซับซ้อนและแตกต่างกัน ในการที่จะเขียนภาษาที่สองที่ไม่ใช่ภาษาแม่ผู้เขียนควรเพิ่มความระมัดระวังในการเขียนให้มากขึ้น ซึ่งข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นอาจทำให้ความหมายหรือ

เนื้อเรื่องที่คุณเขียนต้องการจะสื่อมีความคลาดเคลื่อน ข้อผิดพลาดทางภาษาที่ปรากฏในงานวิจัย มีกลุ่มของงานวิจัยที่ได้นิยามความหมายของข้อผิดพลาดทางภาษาไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2553, หน้า 152) กล่าวว่า การสร้างประโยคที่มีความบกพร่อง หรือไม่สมบูรณ์โดยผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยที่เจ้าของภาษาหรือผู้ที่รู้ภาษาดีเห็นว่าประโยคที่ถูกสร้างมาโครงสร้างประโยคที่ไม่สมบูรณ์

ภรณ์พรธาดา บุญเพชร (2557, หน้า 16) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดทางภาษาเกิดจาก กระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง แบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ การถ่ายโอนระหว่างภาษา (Interlingual transfer) และการถ่ายโอนภายในภาษาที่เรียนรู้ โดยการถ่ายโอนระหว่างภาษา หมายถึง การที่ผู้เรียนพยายามนำเอาความรู้ที่มีในภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้ก่อนหน้า มาใช้ เทียบเคียงกับภาษาที่สองหรือภาษาที่ต้องการเรียนรู้ เพื่อให้การเรียนรู้ภาษาที่สองง่ายขึ้น ตัวอย่างเช่น ในระดับของหน่วยเสียง เสียงบางเสียงในภาษาที่กำลังเรียนรู้ ไม่มีปรากฏในภาษาแม่ ทำให้ผู้เรียนออกเสียงไม่ได้และใช้เสียงเทียบเคียงในภาษาแม่แทน ส่งผลให้เกิดการออกเสียงผิด เนื่องจากภาษาแม่ไม่มีลักษณะเหมือนกับภาษาที่สองหรือภาษาที่ต้องการเรียนรู้ เช่น ในระดับหน่วยคำ บางครั้งผู้เรียนจะไม่เติม “s” หรือ “es” เพื่อแสดงรูปพหูพจน์ ส่วนในระดับเสียง “th” ซึ่งไม่มีในภาษาแม่ ผู้เรียนอาจใช้เสียง “t” หรือ “d” นอกจากนี้ยังมีข้อผิดพลาดในการถ่ายโอนภายในภาษาที่เรียนรู้ในระดับความหมายของคำ

จากข้อมูลที่ได้กล่าวมาสรุปได้ว่า ข้อผิดพลาดทางภาษาที่เกิดขึ้นถือว่าเป็นปรากฏการณ์ปกติ เป็นข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างของแต่ละภาษาที่ไม่สมบูรณ์และมีข้อบกพร่อง โดยมีสาเหตุมาจากการสร้างข้อผิดพลาดในขณะที่เรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษา

ราชบัณฑิตยสถาน (2553, หน้า 152-153) กล่าวว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาเป็นการศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาที่สองเป็นเครื่องมือตรวจสอบว่าผู้เรียนใช้กลวิธีใดในการเรียนพยายามหาสาเหตุของข้อผิดพลาด และหาข้อมูลเพื่อระบุถึงความยากง่ายในการเรียนเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสอนหรือเตรียมวัสดุการสอน

นางพาง ประกิจ (2557, หน้า 13) กล่าวว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นการศึกษา กระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองจากการเขียนหรือคำพูดที่เบี่ยงเบนไปจากโครงสร้างหรือความหมายของภาษาและนำมาอธิบายความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน

ภรณ์พรธาดา บุญเพชร (2557, หน้า 17) เสนอแนวคิดว่าการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error analysis) คือ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาที่เกิดขึ้นใน

ผู้เรียนภาษาเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาที่สอง เป็นกระบวนการการวิเคราะห์ความเป็ยงเบนหรือความบกพร่องของภาษาผ่านการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีระบบ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มความสามารถให้กับผู้เรียนในการใช้ภาษาที่สองได้ใกล้เคียงหรือเทียบเท่าเจ้าของภาษา

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด คือ การศึกษาถึงข้อผิดพลาดเมื่อผู้เรียนใช้ภาษาที่สอง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ทราบถึงกระบวนการของธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษา เกิดความเป็ยงเบนจากภาษามาตรฐาน การศึกษาดังกล่าวยังช่วยให้ทราบถึงข้อผิดพลาดและสาเหตุอย่างเป็นระบบ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาและลดข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาของผู้เรียน และเพื่อพัฒนาการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ

ประเภทของข้อผิดพลาด

นงพงา ประกิ่ง (2557, หน้า 14) เสนอแนวคิดที่ว่า ข้อผิดพลาดแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. การสรุปเกินการ (Overgeneralization) คือ ภาษาที่ผู้เรียนสร้างขึ้นมาจากการเรียนรู้โครงสร้างของภาษาที่สองที่เคยพบมาจกประสบการณ์ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ของภาษานั้น ๆ เช่น she can swims, you are hope, it is happens, I goes to.

2. ความไม่รู้ในกฎเกณฑ์และข้อยกเว้น (Ignorance of rules and restrictions) คือ การที่ผู้เรียนไม่รู้ถึงข้อยกเว้นหรือกฎของภาษา จึงก่อให้เกิดความผิดพลาดได้ ข้อผิดพลาดนี้มีคล้ายคลึงกับการสรุปเกินการ

3. ความเข้าใจผิดในหลักภาษา (False concepts hypothesized) คือ การถูกสอนภาษาแบบที่ไม่ถูกต้อง เช่น a day it was happen: she is speaks Belgian

4. การใช้กฎเกณฑ์ไม่ครบถ้วน (Incomplete application of rules) คือ การที่ผู้เรียนนำกฎเกณฑ์ทางภาษามาใช้ได้ไม่สมบูรณ์จึงก่อให้เกิดความผิดพลาดทางภาษา จะเห็นตัวอย่างได้ชัดเจนจากประโยคคำถามที่ใช้รูปแบบประโยคบอกเล่า how long it take?

นงพงา ประกิ่ง (2557, หน้า 14 – 33; อ้างอิงจาก Dulay and others , 1982) นำเสนอประเภทของการจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic category) ข้อผิดพลาดโดยการเปรียบเทียบ (Comparative taxonomy) และข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิว (Surface strategy taxonomy) ซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. จำแนกตามหลักภาษาศาสตร์ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์สามารถจำแนกได้ตามองค์ประกอบของภาษา ได้แก่ ระบบเสียง (Phonology) ระบบไวยากรณ์

และหน่วยคำ (Syntax and morphology) กลุ่มคำและคำศัพท์ (Semantics and vocabulary) และ ลีลา (Discourse) โดยการวิเคราะห์ต้องระบุว่าข้อผิดพลาดด้านระบบไวยากรณ์ที่พบเกิดขึ้นใน ประโยคหลัก (Main clause) หรือประโยคย่อย (Subordinate clause) หรือส่วนใดของประโยค เช่น นามวลี กริยาวลี กริยาช่วยคำบุพบท คำกริยาวิเศษณ์ คำวิเศษณ์ ที่มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น

กลุ่มนักวิจัยได้ใช้หลักภาษาศาสตร์ในการบันทึกข้อผิดพลาดที่พบจากการวิเคราะห์ ในบางครั้งนักวิจัยอาจจะแบ่งกลุ่มของข้อผิดพลาดที่พบเป็นไปตามหัวข้อต่าง ๆ แต่นักวิจัยก็ มักจะระบุลักษณะทางภาษาศาสตร์เข้าไปด้วย เช่น ภาษาที่หนึ่งมีอิทธิพลที่ทำให้เกิด ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำกริยาช่วย ระบบการออกเสียง และด้านคำศัพท์ เป็นต้น

ตาราง 1 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
1. โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ	
1.1 องค์ประกอบไม่สมบูรณ์	(There) Was an earthquake yesterday.
1.1.1 การละ “it” และ “there” ที่เป็น ประธาน และการละ “be” ที่เป็นภาคแสดง ของประโยค	They (are) too big for the pony.
1.1.2 การละสรรพนามที่เป็นกรรมของ ประโยค	She bought (it) in Thailand.
1.1.3 การละสรรพนามที่เป็นประธาน ของ ประโยค	My father been the first husband of our mother. (He) Always lead the other husbands wherever they are invited.
1.2 จัดลำดับองค์ประกอบผิดพลาด	
1.2.1 วางกริยาก่อนประธานของ ประโยค	Escape the prisoner from prison. English use many countries.
1.2.2 การสลับตำแหน่งของกริยาและ ประธาน ของประโยค	
2. ระบบกริยาช่วย	
2.1 การใช้ do	
2.1.1 ใช้ do ในประโยคคำถามและ ประโยค ปฏิเสธ	Never <u>do</u> you must split like that. Why (do) we bow each other?

ตาราง 1 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
2.1.2 ไม่ใช่ do ในประโยคคำถาม	He <u>does spend</u> his holidays always at
2.1.3 ใช้ do ซ้ำในประโยคบอกเล่า	Bemin.
(Affirmative sentences)	He <u>(does) write</u> not good book.
2.1.4 ไม่ใช่ do ในประโยคปฏิเสธ	
2.2 การใช้ Have และ Be	
2.2.1 สร้างประโยคการณสมบูรณ์	We <u>are stayed here already</u> three weeks.
(Perfect) และ ภาวะต่อเนื่อง (Progressive) ไม่ถูกต้อง	
2.2.2 สร้างประโยคกรรมวาจกด้วย	I <u>have</u> impressed with Plato.
กริยาช่วย ไม่ถูกต้อง	
2.2.3 ละคำกริยา “be”	My mind <u>(is) always</u> worried.
2.2.4 ใช้ do ร่วมกับ be ผิด	<u>Do they be</u> happy?
2.3 การใช้กริยาช่วย (Modal Verb)	
2.3.1 สร้างประโยคคำบอกเล่าผิด	We <u>should studying</u> tonight.
2.3.2 เข้าใจผิดเรื่องกาล (Tense) และ	You have could do it if you
กริยาช่วย (Modal)	wanted to.
2.4 การใช้กริยาช่วยไม่เหมาะสมใน	She has been smoking less, <u>isn't it?</u>
ประโยคคำถาม ห้อยท้าย (Tag question)	
3. ประโยคกรรมวาจก	
3.1 การสร้างประโยคกรรมวาจก	
3.1.1 ใช้กริยาในประโยคกรรมวาจกผิด	Each cushion <u>given</u> by our priest.
3.1.2 ใช้รูปประโยคแบบกรรมวาจกใน	The traffic jam was held up <u>by my brother</u> .
ประโยคกรรมวาจก	
3.1.3 ละคำบุพบทหรือใช้คำบุพบท	She <u>is not allow to her parents</u> to go.
ก่อนหน้า ประธานของประโยคผิด	
3.1.4 ใช้ประโยคแบบกรรมวาจกใน	Everything <u>covered insurance against fire</u> .
รูปประโยคกรรมวาจก	

ตาราง 1 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
3.2 ใช้กรรมวาจกไม่เหมาะสม	
3.2.1 ใช้กรรมกริยาในประโยคกรรม วาจก	He <u>was arrived</u> early.
3.2.2 ใช้ประโยคกรรมวาจกผิดใน ประโยค ความซ้อน	Mark <u>was hope</u> to become a football player.
4. สันธานแสดง	
4.1 กริยาที่มีประธานและกริยาที่ไม่มี ประธาน (Limited and unlimited verb)	Why don't you <u>go</u> and <u>have</u> car.
4.2 การวางคำเชื่อมผิดตำแหน่ง	
4.2.1 วาง after ผิดตำแหน่ง	I got up <u>after</u> I brush my teeth.
4.2.2 วาง since ผิดตำแหน่ง	He broke his leg <u>since</u> he has thrown away
4.2.3 วาง while ผิดตำแหน่ง	his skis.
4.3 รูปวลีหลังสันธานแสดงเวลา	<u>While</u> you can't come in, I'm in here
4.3.1 อนุประโยคไม่สอดคล้อง	<u>After he goes, we will read a story.</u>
4.3.2 that เป็นส่วนเกินในประโยค	After <u>that</u> we walked, we felt very warm.
4.4 การเลือกภาคแสดง	
4.4.1 สับสนในการเลือกกริยาที่ สอดคล้องกับ ประธานและกริยาที่ไม่มี ประธาน	I <u>lost</u> my wallet until Juan <u>gave</u> it.
4.4.2 ความซับซ้อนในการเปลี่ยน กริยาให้ สอดคล้องกับประธาน (Limitedness Verb)	She <u>kept</u> her patience while the baby was repeatedly dropping his spoon.
4.4.3 ใช้ประโยคปฏิเสธกับคำเชื่อม ผิด	We has to water the garden <u>after it hadn't</u> rained recently.
4.4.4 ใช้คำในภาคแสดงตอนท้าย ประโยคผิด	Life is complicated <u>while you are old.</u>

ตาราง 1 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
4.5 การใช้คำเกินในประโยค (Superficial tense agreement)	
4.5.1 ใช้ before after until และ while เป็นคำเกินในประโยค	<u>After</u> our last pennies have been spent we wanted to continue on our way home.
4.5.2 ใช้ while ในประโยค การณ์สมบูรณ์ไม่ สอดคล้องกับเนื้อความ	<u>While</u> you have worked, I make phone calls.
4.5.3 ใช้ since เป็นคำเกินในประโยค	They are studying in this school <u>since</u> they are six years old.
4.5.4 ใช้ will เป็นคำเกินในประโยคที่กล่าวถึงอนาคต	Before you will leave your <u>will</u> kiss Granma.
5. ประโยคเต็มเต็ม (Sentential complement)	
5.1 โครงสร้างอนุประโยค (Subordinate construction)	Rufus hopes <u>that is going to U.S.A. soon.</u>
5.1.1 วางอนุประโยคผิดระดับ	
5.2 การวางตำแหน่งของนามวลี	
5.2.1 การละตัวแทนประธานของประโยค (Surrogate subject)	<u>(It)</u> Is very hard for me to learn English right.
5.2.2 ใช้ it และ there เป็นตัวแทนประธาน ของประโยคผิด	<u>He</u> is raining today. It will be some club meeting on Tuesday.
5.3 การใช้กริยารูปกลาง (Infinitive) และ รูปกริยา เป็นนาม (Gerunds)	
5.3.1 การละประธานของประโยค	It astonishes me to be here; I thought you were in London.
5.3.2 สร้างประโยคด้วยคำที่ไม่ใช่ประธานของ ประโยค	<u>For me</u> failing the exam would make mother upset.
5.3.3 สร้างประโยคโดยไม่มีประธาน	<u>For to catch the bus,</u> go to the next corner.

ตาราง 1 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
5.3.4 การใช้ make let have และ find	Taxes <u>make</u> people to be miserable. You must <u>have</u> Cielo to bake some delicious bread.
5.3.5 ใช้ประธานของประโยคเป็นประธานของ อนุประโยค (Main clause)	<u>Volkswagen buses</u> are impossible to go fast.
5.3.6 ใช้ประธานของประโยคเป็นกรรมของอนุประโยคหลัก	<u>A girl was decided</u> to play the piano.
5.3.7 สร้าง รูปกริยาเป็นนามหลังคำบุพบทผิด	You must not discourage him from <u>write</u> what he must.
5.4 การเลือกใช้ประเภทของส่วนเติมเต็มของ ความหมายของคำกริยาหลัก	
5.4.1 ใช้ ประพจน์ และการกระทำ กำหนด รูปแบบประโยค	Mark <u>thinks the beans needing</u> fertilizer.
5.4.2 การเลือกคำกริยารูปกลาง	We will <u>offer</u> carrying the furniture.
5.4.3 การเลือกกรุปกริยาเป็นนาม	Most of the pupils enjoy <u>to have</u> a holiday.
5.4.4 ส่วนเติมเต็มหลังกริยาช่วยผิด	I will <u>enjoy</u> to swim.
6. ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)	
6.1 เรียงลำดับประธานและกริยา	
6.1.1 สลับลำดับของคำกริยาแสดงความรู้สึก กับประธานของประโยค	The cat is on the table, but <u>my father</u> <u>doesn't bother that</u> .
6.1.2 เรียงลำดับ คำกริยาแสดงความรู้สึก โดยตรงของประธานกับกรรมผิด	And physical <u>geography prefer me</u> more than anything else.
6.2 สร้างประโยคด้วยการสลับคำกริยา	
6.2.1 ใช้ผู้แสดงความรู้สึกเป็นประธานของ ประโยค	I <u>delight</u> that you are so thin.
6.2.2 ใช้คำบุพบทที่ผิดกับคำกริยาแสดง ความรู้สึก	We were all <u>bored about</u> his teaching.

ตาราง 1 (ต่อ)

หลักภาษาศาสตร์และประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
6.2.3 สลับคำกริยาแสดงความรู้สึก ด้วย -ed และ ing	Tell me what <u>you are disgusting</u> by.
6.2.4 ละผู้กระทำหรือผู้แสดง ความรู้สึกในประโยค	<u>When American excite</u> , they talk too fast for me.
6.2.5 ใช้คำแสดงความรู้สึกผิด	Sarah <u>annoys</u> that the ice cream is so soft.
6.3 ส่วนขยายหรือคำคุณศัพท์โดยตรง	
6.3.1 เรียงลำดับส่วนขยายโดยตรงผิด	The broken vase <u>was furious to the shopkeeper</u> .
6.3.2 ใช้คำคุณศัพท์เป็นคำกริยา	It <u>sad</u> me in my heart to leave you.
6.4 สลับส่วนขยายหรือคำคุณศัพท์	
6.4.1 เรียงลำดับด้วยการสลับส่วน ขยายผิด	He is <u>easy learning mechanical</u> things
6.4.2 เรียงลำดับในประโยคผิด	He <u>thinks you important to hurry up</u> .
6.4.3 การสร้างประโยคที่เนื้อความ เป็นเหตุเป็นผลต่อกัน	She <u>finds easy to make delicious the food</u> .

2. จำแนกข้อผิดพลาดโดยหลักการเปรียบเทียบสองภาษาเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยเปรียบเทียบโครงสร้างระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองด้วยการสังเกตข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาที่สองเทียบกับข้อผิดพลาดของเด็กที่เรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง การจำแนกข้อผิดพลาดด้วยวิธีนี้สามารถแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็นสองกลุ่มคือข้อผิดพลาดช่วงพัฒนาการ (Developmental errors) และข้อผิดพลาดภายในภาษา (Intralingual errors)

ข้อผิดพลาดช่วงพัฒนาการ เป็นข้อผิดพลาดคล้ายคลึงกับข้อผิดพลาดที่เด็กสร้างขึ้นมาระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง แต่ข้อผิดพลาดช่วงพัฒนาการเกิดขึ้นในการพูดหรือการเขียนของผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศยังมีข้อบกพร่องหรือไม่สมบูรณ์อยู่ เช่น Dog eat it. ประโยคนี้มีการละคำนำหน้านามและตัวบ่งชี้รูปอดีต ข้อผิดพลาดในประโยคนี้จัดเป็นข้อผิดพลาดช่วงพัฒนาการเนื่องจากเด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งสามารถสร้างข้อผิดพลาดนี้ได้เช่นเดียวกัน

ข้อผิดพลาดภายในภาษา เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย (Targeted languages) ไม่สมบูรณ์ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดทางโครงสร้างของวลีหรือประโยคที่คล้ายคลึงกับภาษาที่หนึ่ง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดภายในภาษาสามารถเกิดขึ้นได้จากการแปลความหมายประโยคหรือวลีตามหลักโครงสร้างภาษาที่หนึ่ง เช่น Cat eat them ซึ่งสามารถสื่อความหมายได้ว่า the cat ate them.

3. จำแนกข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยค

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่มุ่งศึกษาโครงสร้างพื้นผิวของประโยคที่ว่าผู้เรียนภาษาอาจจะละคำสำคัญ เพิ่มคำที่ไม่จำเป็น สร้างรูปแบบคำผิด หรือเรียงลำดับคำผิด การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากกระบวนการเรียนรู้และเข้าใจภาษาที่สองของผู้เรียนอย่างมีหลักการ ผลการวิเคราะห์ที่ได้นั้นแสดงถึงการเรียนรู้หลักภาษาเบื้องต้นไม่ใช่ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความเกียจคร้านหรือเหนื่อยล้าของผู้เรียน ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยคแบ่งได้ดังต่อไปนี้

3.1 การละคำ (Omission)

เป็นลักษณะของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในกรณีที่ประโยคไม่ได้ถูกเขียนด้วยคำหรือหน่วยคำที่สำคัญต่อประโยค มีบางคำที่ถูกละได้แต่ก็มีบางคำที่สำคัญที่ไม่อาจถูกละได้ซึ่งอาจส่งผลทำให้ความหมายของประโยคไม่สมบูรณ์ การละคำสามารถแบ่งได้ตามประเภทดังนี้ 1) การละหน่วยคำหลัก (Content morphemes) และ 2) การละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical morphemes)

การละหน่วยคำหลัก เช่น การละคำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ ยกตัวอย่างเช่น

Mary is the president of the new company.

หน่วยคำที่สื่อความหมายหลักในประโยค ได้แก่ Mary president new company. การตีความหมายของประโยคที่คำว่า Mary president new company. สามารถสื่อความหมายได้ใกล้เคียงกว่าประโยคที่มีเพียง is the of the ส่วนการละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical Morphemes) เป็นการละคำอีกประเภทหนึ่งที่ไม่ส่งผลต่อความหมายของประโยคมากนัก เช่น

he hit car

ซึ่ง -s ที่หายไปนั้นมีผลเพียงเล็กน้อยต่อความหมายของประโยค คำกริยาช่วย (Verb to Be) เช่น is will can คำบุพบท (Prepositions) เช่น in on at คำนำหน้านาม (Articles)

เช่น a an the รวมไปถึงคำนามและคำกริยาที่ใช้ในการผันไวยากรณ์ เช่น -s ในคำว่า mothers - ed ในคำว่า looked -ing ในคำว่า laughing

การละคำทั้งสองประเภทเกิดในช่วงเริ่มต้นของการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยการละหน่วยคำหลักมักมีสาเหตุจากการที่ผู้เรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์ไม่เพียงพอ ข้อผิดพลาดนี้สามารถแก้ไขได้เมื่อผู้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นหรือผู้เรียนสามารถใช้กริยาท่าทางประกอบคำพูดเพื่อสื่อสาร ส่วนการละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์นั้นผู้เรียนมักจะใช้เวลานานกว่าจะแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ได้

**ตาราง 2 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิวของประโยค
การละหน่วยคำหลัก (Omission of content morphemes)**

ตัวอย่างประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
1. ละคำนามหลัก	a dirty (cat) the skinny (dog)
2. ละประธาน	(They) play baseball (She) no eating that
3. ละคำกริยาหลัก	Billy (has) no milk.
4. ละกรรมตรง	Give (it) the little birds to eat. He likes (it).

**ตาราง 3 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างพื้นผิวของประโยค
การละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Omission of grammatical morphemes)**

ตัวอย่างประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
1. ละคำบุพบท to/ on/ in	Give (to) the little birds to eat. I fall down (in) the water. Go put your pajama (on).
2. ละคำนำหน้านาม the	(The) car coming. (The) cat go there. (The) apple come down.
3. ละ -s ที่พหูพจน์	It's got some flower(s).

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวอย่างประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด
4. ละ -es ที่เป็นพหูพจน์	Those two house(es)
5. ละกริยาช่วย do/is/are	What (do) you want eat? (Do) not go over there. I (do) not have it. (is/are) no eating that.
6. ละกริยาช่วย is/ am	Car (is) coming. How (am) I gonna get there?
7. ละสัมพันธกริยา (copula) is/ am ใน ความหมาย เป็น อยู่คือ	I (am) sick.
8. ละ -ing ในประโยคภาวะต่อเนื่อง (Progressive)	A father is come(ing). Cat go(ing) there.
9. ละ-ed หลังกริยาปกติในประโยคอดีตกาล	He close(d) it.
10. ละการเปลี่ยนรูปกริยาปกติในประโยค อดีต กาล fell/come/ate	I fall (fell) down the water. Apple come (came) down. Doggie eat (ate) it.
11. ละกริยาสำหรับเอกพจน์บุรุษที่สาม	He don't (es) swim.
12. ละ to หน้าตัวบ่งชี้รูปกลาง (Infinitive marker)	He don't like (to) eat it.

3.2 การเพิ่มคำ (Addition)

เป็นลักษณะของการเติมองค์ประกอบที่ไม่จำเป็นหรือไม่ควรจะมีในประโยคเป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนนำการเรียนรู้หลักไวยากรณ์ที่มีกฎและข้อยกเว้นเฉพาะของภาษาที่สองมาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างประโยคขึ้นมาจนทำให้เกิดข้อผิดพลาด การเพิ่มคำสามารถแบ่งได้ตามประเภทดังนี้ 1) การใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน (Double marking) 2) การใช้กฎเกินการ (Regularization) และ 3) การเพิ่มคำอื่น ๆ (Simple addition)

3.2.1 การใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน เป็นข้อผิดพลาดที่มีลักษณะบ่งชี้ที่สื่อความหมายทางภาษาซ้ำซ้อนในกรณีที่จะต้องใส่ลักษณะชี้เพียงครั้งเดียว ตัวอย่างเช่น การใช้กาลบ่งชี้ซ้ำซ้อน

He doesn't knows my name.

We didn't went there.

โดยปกติแล้วหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจะกำหนดให้เปลี่ยนคำกริยาเพื่อระบุกาลเวลาไว้ที่คำกริยาตัวแรกเท่านั้นและในกรณีที่ประโยคใดมีคำกริยาช่วยรูปกริยาที่บ่งบอกกาลจะอยู่ที่คำกริยาช่วย ข้อผิดพลาดในกลุ่มการใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อนเกิดจากการที่ผู้เรียนใช้ลักษณะบ่งชี้เพื่อระบุกาลในคำกริยาทั้งสอง

ตาราง 4 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักโครงสร้างผิวของประโยค ประเภทใช้ ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน

ประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด	คำอธิบาย
1. ประโยคบอกเล่ารูปปัจจุบัน	Bill doesn't likes it carrots.	ใช้ does แต่ยังคงเติม -s ที่ like เพื่อบ่งบอกประธานเอกพจน์ซ้ำซ้อน
2. กริยาปกติในรูปอดีต (Regular past)	Why didn't you came to school?	ใช้ did และ came เพื่อระบุอดีต การแทนการใช้ come
3. กริยาปกติในรูปอดีต (Irregular past)	Did I did it?	ใช้ did และ did ซ้ำแทนการใช้ do ที่ควรอยู่ในรูปกริยาหลักปกติ
4. กรรมตรง (Direct object)	Put it down the card.	ใช้กรรม it และ the card ซ้ำซ้อน
5. สมดุลย์ของภาคแสดง	Is this is a cow?	ใช้กริยาช่วย is ซ้ำซ้อน
6. กรรม (Object)	That's the man who I saw him.	กรรมของประโยคเป็นทั้ง คำนามหลักและกรรมของ ประโยคในรูปสรรพนาม
7. อดีตกาล (Past tense)	Why didn't mommy don't make dinner?	รูปอดีตกาลที่มีกริยาช่วย didn't และ don't ซ้ำซ้อน
8. ปฏิเสธ (Negation)	She didn't give him none. He don't got no wings.	รูปปฏิเสธที่มีกริยาช่วยซ้ำซ้อน กับหน่วยระบุจำนวน
9. อดีตกาล (Past tense)	She didn't went/goed.	กริยาช่วยและกริยาหลักอยู่ในรูปอดีตกาลซ้ำซ้อน
10. ปัจจุบันกาล (Present tense)	He doesn't eats.	กริยาช่วยและกริยาหลักอยู่ในรูปปัจจุบันกาลที่ใช้ซ้ำซ้อน

3.2.2 การใช้กฎเกินการ กฎของภาษาที่เป็นสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับทุกลักษณะของภาษา แต่หลักไวยากรณ์บางอย่างต้องมีการยกเว้นในบางกรณี การใช้กฎเกินการภายใต้การเพิ่มเป็นการเพิ่มลักษณะทางภาษาศาสตร์เข้าในกลุ่มคำที่ได้รับการยกเว้นให้ไม่ต้องมีการเปลี่ยนรูป เช่น คำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์เช่น sheep และ deer ที่เป็นได้ทั้งเอกพจน์และพหูพจน์หรือคำกริยาที่ได้รับการยกเว้นให้คงรูปเดิมเมื่อเปลี่ยนกริยาจากรูปปัจจุบันและอดีต เช่น put และ hit ซึ่งหากผู้เรียนเปลี่ยนรูปคำนามเป็น sheeps หรือ deers และเปลี่ยนรูปกริยาเป็น putted หรือ hitted แสดงว่าผู้เรียนใช้กฎเกินการในการเพิ่มคำ

3.2.3 การเพิ่มคำแบบง่าย จัดว่าเป็นข้อผิดพลาดอื่นที่เกิดจากการเพิ่มคำที่ไม่อยู่ในการใช้กฎเกินการหรือการใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน เช่น The fishes doesn't live in the water. ที่ประธานของประโยคจะต้องเป็นพหูพจน์ การใช้คำนำหน้านาม "a" นำหน้า this และ that เช่น a this และ a that หรือแม้แต่การวางคำบุพบทซ้ำซ้อน เช่น in over here และ outside from

3.3 การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)

เป็นลักษณะของการใช้รูปแบบของหน่วยคำหรือโครงสร้างของคำที่ผิด โดยผู้เรียนทำการเสริมรูปแบบบางอย่าง เช่น The student goed to school. จากตัวอย่างผู้เรียนได้ใส่ -ed ในกริยาหลักเพื่อเป็นตัวบ่งชี้ถึงอดีตกาลในประโยคแต่เป็นการใช้รูปแบบที่ผิด โดยข้อผิดพลาดการเพิ่มคำและการใช้คำผิดรูปแบบนั้นส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความรู้ไม่ได้เกิดจากความเลินเล่อของผู้เรียน การใช้คำรูปแบบผิดสามารถแบ่งได้ตามประเภทดังนี้ 1) ข้อผิดพลาดจากการใช้กฎเกินการ 2) การใช้รูปแบบครอบจักรวาล และ 3) การสลับรูปแบบ

3.3.1 ข้อผิดพลาดจากการใช้กฎเกินการ เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กฎปกติทั่วไป (Regular) ของภาษากับลักษณะบ่งชี้แบบปกติ (Irregular) เช่น

ใช้ runned แทน ran ในประโยค He runned.

ใช้ geeses แทน geese ในประโยค There are three geeses.

ใช้ hisself แทน himself ในประโยค He brought it hisself.

การใช้กฎเกินการมักเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนสรุปไวยากรณ์แล้วประยุกต์ใช้โดยไม่ได้คำนึงถึงข้อยกเว้นของคำกริยานั้น ๆ นอกจากนี้จากผู้เรียนอาจจะเข้าใจคำกริยาบางคำเช่น promise และ ask ที่ในประโยคที่มีการลดรูปของส่วนเติมเต็มเต็มว่าเป็นคำกริยาปกติแล้วทำให้ตีความหมายของประโยคผิดได้ ตัวอย่างในตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าประโยคที่หนึ่งและสองนั้นมีโครงสร้างที่คล้ายคลึงกันแต่ความหมายในเชิงลึกนั้นแตกต่างกัน ตัวอย่างในตารางที่หกแสดงให้เห็นว่าประโยคปกตินี้มีตีความหมายชัดเจนในตัวโดยไม่ต้องตีความ แต่ประโยค

อปกติมีการลดส่วนเติมเต็มของประโยคลงไปจำเป็นที่จะต้องตีความประโยคเหล่านั้นซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องระมัดระวังในการใช้คำกริยาเหล่านั้นเพื่อไม่ให้เกิดการตีความหมายผิดพลาดนั้น

ตาราง 5 แสดงตัวอย่างภาคแสดงอปกติในภาษาที่ 1 ที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่ตีความหมายผิด

คู่ประโยค	การตีความหมาย
ปกติ : Don allowed Fred to stay. อปกติ : Dom promised Fred to stay.	ความหมายผิด : Don promised Fred that Fred would stay. ความหมายถูก: Don promised Fred that Don would stay.
ปกติ : The girl tells the boy what to paint. อปกติ : The girl asks the boy what to paint.	ความหมายผิด : The girl asks the boy what he should paint. ความหมายถูก: The girl asks the boy what she should paint.
ปกติ : John is eager to see. อปกติ : John is easy to see.	ความหมายผิด : It is easy for John to see. ความหมายถูก: It is easy to see John.

3.3.2 การใช้รูปแบบครอบจักรวาล เป็นรูปแบบที่ผู้เรียนเลือกใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งของกลุ่มคำเป็นตัวแทนของกลุ่มคำทั้งหมดเช่น คุณศัพท์เฉพาะ (Demonstrative adjective) เช่น this that these และ those แทนคำคุณศัพท์เฉพาะรูปแบบอื่น ๆ เช่น ผู้เรียนใช้ “that” แทนคำคุณศัพท์เฉพาะทั้งหมดโดยไม่ได้คำนึงถึงหลักไวยากรณ์อย่างอื่น ดังตัวอย่างที่ผู้เรียนควรเปลี่ยน “that” นำหน้าทั้งคำนามเอกพจน์และพหูพจน์ ทั้งนี้ผู้เรียนควรใช้ “these dogs” แทน “that dogs”

That dog

That dogs

หรือบางครั้งผู้เรียนใช้บุรุษสรรพนามอย่างใดอย่างหนึ่งแทนเช่นใช้ “me” กับทุกประโยคแทนที่จะสร้างประโยคเป็น “I am hungry” แต่ยังคงใช้ “me hungry”

Give me that

Me hungry

3.3.3 การสลับรูปแบบ เป็นรูปแบบข้อผิดพลาดที่เกิดหลังจากผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์เพิ่มมากขึ้นแต่ยังสลับรูปแบบในการใช้คำเหล่านั้นไม่ถูกต้อง ตัวอย่างประโยคต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสร้างข้อผิดพลาดขึ้นมาด้วยคำศัพท์ที่หลากหลายหากแต่ยังนำมาใช้ได้ไม่ถูกต้อง

ใช้คำคุณศัพท์นำหน้านามพหูพจน์แทนคำนำหน้านามเอกพจน์

Those dog แทน That dog

ใช้คำคุณศัพท์เฉพาะสำหรับนำหน้านามเอกพจน์พจน์

This cats แทน These cats

หรือแม้แต่คำสรรพนามต่าง ๆ

ใช้คำสำหรับเพศชายแทนเพศหญิง เช่น he แทน she

ใช้คำสำหรับพหูพจน์แทนเอกพจน์ เช่น they แทน it

ใช้การกรรมตรงแทนกรรมประธาน เช่น her แทน she

การสลับรูปแบบยังพบได้ในการสร้างคำกริยาอปกติในรูปอดีตที่เปลี่ยนรูปด้วย การเติม -en เช่น

I seen her yesterday.

He would have saw him.

ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มหรือการใช้รูปแบบผิดนั้นมีความคล้ายคลึงกัน คือ เป็นข้อผิดพลาดที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่สองแล้วเพราะผู้เรียนสามารถปรับใช้กฎไวยากรณ์ได้ถึงแม้จะไม่ถูกต้องก็ตาม ลักษณะข้อผิดพลาดด้วยการใช้รูปแบบครอบครัวและการสลับรูปแบบนั้นเป็นลักษณะข้อผิดพลาดที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ทางภาษาที่ต่างระดับกัน

ตาราง 6 แสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้วยการใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)

ประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด	คำอธิบาย
1. กริยาช่วย	He don't (is) looking.	ใช้ don't แทน isn't
2. บุพบท	in (on) the feet.	ใช้ in แทน on
3. สรรพนามประธาน	He (she) was not looking. The mother's over there and he's (she's) nervous.	ใช้ he แทน she ใช้ he's แทน she's

ตาราง 6 (ต่อ)

ประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างข้อผิดพลาด	คำอธิบาย
4. สรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ	That's she's (her) house.	ใช้ she's แทน her
	She (her) name is Maria.	ใช้ she แทน her
5. ปฏิเสธ	I no (do not) have it.	ใช้ no แทน do not
6. ระบุจำนวน (Quantifier)	a (some) water	ใช้ a แทน some
	two (some) milk	ใช้ two แทน some
	a carrots	ใช้คำนำหน้านาม (article)
	He got a (some) toys.	“a” แทนจำนวนนับได้

3.4 การเรียงลำดับคำผิด (Misordering)

เป็นลักษณะของการวางคำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้อง มีการสลับตำแหน่งโดยผู้เรียนไม่ได้คำนึงถึงลำดับของคำหรือกลุ่มคำในประโยค บางครั้งเกิดจากแปลประโยคจากภาษาที่หนึ่งไปยังภาษาที่สองแบบคำต่อคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาที่หนึ่ง

He is all the time late ใช้แทน he is late all the time.

I don't know what is that ใช้แทนประโยคคำถาม what is that is.

What dad is doing? ใช้แทน What is dad doing?

สรุปได้ว่า การจำแนกประเภทข้อผิดพลาดหลังการรวบรวมข้อผิดพลาดมีข้อดี เพราะภาษาเขียนสะดวกและเอื้อต่อการเก็บข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาด อีกทั้งภาษาเขียนก็บ่งชี้ให้เราเห็นรายละเอียดของข้อผิดพลาดได้มากกว่าภาษาพูด ดังนั้น ประเภทของข้อผิดพลาดอาจมีจำนวนมากเกินกว่าที่กำหนดไว้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของบทคัดย่อ

กรรณก รุณย์คติ (2556, หน้า 74) ศึกษาวิจัยเรื่อง โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบองค์ประกอบและข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ใช้การคัดเลือกบทคัดย่อแบบสุ่มคณะละ 5 ฉบับ โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มีใช้สาขาภาษาอังกฤษจำนวน

15 ฉบับจาก 3 คณะ และสาขาวิทยาศาสตร์ จำนวน 30 ฉบับจาก 6 คณะ วิเคราะห์และ คำนวณหาความถี่ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อโดยใช้ 4 องค์ประกอบพื้นฐาน และ ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในระดับประโยค และระดับคำ ผลการวิจัยพบว่า บทคัดย่อ ร้อยละ 48.89 เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน ร้อยละ 40 เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานและที่ เหลือเขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน บทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (53.33%) มากกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน (46.67%) และไม่มีบทคัดย่อที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน ส่วนบทคัดย่อสาขา วิทยาศาสตร์เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน (48.89%) มากกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (33.33%) แต่มีบทคัดย่อที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน (16.67%) ด้านข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์พบว่า มีข้อผิดพลาดระดับคำมากกว่าระดับประโยค และไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในภาพรวม ระดับประโยคและระดับคำ ข้อผิดพลาด เหล่านี้เป็นไปได้ที่เกิดจาก (1) การขาดความรู้เรื่ององค์ประกอบของบทคัดย่อ (2) การขาดความ เข้าใจในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

กรรณก รุณย์คติ และมณฑา จาภูพจน์ (2557, หน้า 110-111) ศึกษาวิจัยเรื่อง องค์ประกอบและข้อผิดพลาดในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา องค์ประกอบและข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ บทคัดย่อได้รับ คัดเลือกแบบสุ่มคณะละ 5 ฉบับ รวมจำนวน 45 ฉบับ วิเคราะห์และคำนวณหาความถี่ด้าน องค์ประกอบของบทคัดย่อ และข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในระดับประโยค และระดับคำ ผลการวิจัยพบว่าบทคัดย่อ จำนวน 22 ฉบับ เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน บทคัดย่อ จำนวน 18 ฉบับ เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานและบทคัดย่อ จำนวน 5 ฉบับ เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน ด้านการใช้ไวยากรณ์ พบว่า ข้อผิดพลาดในระดับคำ (816 ครั้ง) มี มากกว่าข้อผิดพลาดระดับประโยค (264 ครั้ง) ผลวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนควรมี ความรู้ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อและการใช้ไวยากรณ์จำเพาะ จะทำให้การเขียนบทคัดย่อ มีความสมบูรณ์และถูกต้องมากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวกับข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์

อัญชลี ลัตยธรรม และ ปองรัตน์ รัตนภิญโญวงศ์ (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษของนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 1 จาก โรงเรียนแพทย์ 4 แห่ง สังกัดมหาวิทยาลัยมหิดล จุดประสงค์เพื่อระบุประเภทของข้อผิดพลาด ในการเขียนย่อหน้าโดยวิเคราะห์จากตัวอย่างงานเขียนย่อหน้าของกลุ่มประชากรทั้งสิ้น 134 คน

เป็นย่อหน้าที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความทางด้านจรรยาบรรณแพทย์ซึ่งนักศึกษาเลือกเองจากอินเทอร์เน็ต รูปแบบมาตรฐานของการเขียนย่อหน้าที่ประกอบไปด้วย เกณฑ์ทั้งสิ้น 10 เกณฑ์ ในในการประเมินเพื่อจำแนกประเภทของข้อผิดพลาด ข้อผิดพลาดที่มีเปอร์เซ็นต์สูง ตั้งแต่ 90.30 % - 69.40 % 8 ชนิด ตามลำดับได้แก่ ขาดคำเชื่อมโยงประโยค (No transitional words) ขาดการเรียงความคิด (Lack of organization) ไม่มีประโยคลงท้าย / สรุป (No conclusion) ไม่มีคำขึ้นต้น / ประโยคนำ (No introduction) ไม่มีสารัตถภาพ / ไม่มีความต่อเนื่องของเนื้อหา (Incoherence) ไม่มีประโยคใจความหลัก (No topic sentence stating the main points) ขาดประโยคสนับสนุนใจความหลัก [Lack of development of the main ideas (adding details and facts about the main point)] และข้อผิดพลาดโดยรวมในระดับโครงสร้างประโยคและ / หรือการใช้ (Accumulation of errors in sentence structure and / or usage)

เกศินี บำรุงไทย (2554, หน้า 50) ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อรวบรวมข้อมูลแนวทางอันสามารถที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอน และพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย จำนวน 36 คน นับเป็น 40% ของกลุ่มประชากร ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2554 ของคณะศิลปศาสตร์ ทั้ง 3 สาขา คือ สาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาการโรงแรม สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ใบมอบหมายงานเขียนย่อหน้าภาษาอังกฤษ และแบบฟอร์มเพื่อใช้บันทึกข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของกลุ่มตัวอย่าง แยกเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนระดับย่อหน้า 4 ด้าน ได้แก่ 1) รูปแบบย่อหน้า 2) โครงสร้างย่อหน้า 3) ไวยากรณ์และโครงสร้าง และ 4) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่ และการสะกดคำ พบว่า ข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคมีเปอร์เซ็นต์สูงสุด คิดเป็น 58.72% ซึ่งประกอบไปด้วยข้อผิดพลาดด้านการใช้คำไม่ตรงบริบท การใช้รูปแบบกริยาไม่ถูกต้อง และการใช้คำนำหน้านามผิด คิดเป็น 10.57, 9.56 และ 8.89% ตามลำดับ

ภรณ์พรธษา บุญเพชร (2557, หน้า 49-50) ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในจดหมายเพื่องานธุรกิจของนักศึกษาวิชาเอกบริหารธุรกิจ โรงเรียนอักษรเทคโนโลยีวิทยา งานนิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์

ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในจดหมายเพื่องานธุรกิจ: กรณีศึกษานักศึกษา สาขาวิชาบริหารธุรกิจ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 โรงเรียนอักษรเทคโนโลยี พัทธยา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ จดหมายธุรกิจ ประกอบไปด้วย จดหมายสมัครงาน (Application letters) และจดหมายสอบถาม (Inquiry letters) ที่เขียนโดยนักศึกษาที่กำลังศึกษา ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาบริหารธุรกิจ โรงเรียนอักษรเทคโนโลยี พัทธยา จำนวน 120 คน กรอบการวิจัยที่ใช้ คือ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์โดยใช้ทฤษฎีโครงสร้างพื้นผิว (Surface strategy taxonomy) ของ Dulay, Burt and Krashen (1982) ประกอบด้วย การละคำ (Omission) การเพิ่มคำ (Addition) การเลือกใช้รูปแบบผิด (Misformation) การเรียงลำดับคำผิดตำแหน่ง (Misordering) ผลสรุปของการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุดในการเขียนจดหมายธุรกิจของกลุ่มตัวอย่าง คือ การละคำคิดเป็นร้อยละ 47.89 รองลงมา คือ การเลือกใช้รูปแบบคำผิด คิดเป็นร้อยละ 35.35 การเพิ่มคำคิดเป็นร้อยละ 15.39 และการเรียงลำดับคำผิดตำแหน่ง คิดเป็นร้อยละ 1.37 ตามลำดับ ข้อผิดพลาดในข้อผิดพลาดประเภทการละคำได้แก่การละคำบุพบท คิดเป็นร้อยละ 22.62 การละคำนาม คิดเป็นร้อยละ 22.38 และการละคำกริยาช่วย คิดเป็นร้อยละ 15.24 ข้อผิดพลาดในข้อผิดพลาดประเภทการเลือกใช้รูปแบบผิดตำแหน่ง ได้แก่ การเลือกใช้รูปแบบ คำบุพบทผิด คิดเป็นร้อยละ 33.23 การเลือกใช้คำกริยาช่วยผิด คิดเป็นร้อยละ 20.97 และการเลือกใช้คำสรรพนามผิด คิดเป็นร้อยละ 15.16 ข้อผิดพลาดในข้อผิดพลาดประเภทการเพิ่มคำ ได้แก่ การเพิ่มคำบุพบท คิดเป็นร้อยละ 40.74 การเพิ่มคำนาม คิดเป็นร้อยละ 24.44 และการเพิ่มคำนำหน้าคำนาม คิดเป็นร้อยละ 17.29 ข้อผิดพลาดในข้อผิดพลาดประเภทการเรียงลำดับคำผิดตำแหน่ง ได้แก่ การเรียงลำดับคำนามผิด คิดเป็นร้อยละ 100.00

นางพวง ประกิจ (2557, หน้า 54-55) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ : กรณีศึกษา บริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย) งานนิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ของบริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย) ระหว่างปี 2551-2552 จำนวนทั้งสิ้น 562 ฉบับ โดยจำแนกข้อผิดพลาดทางภาษาศาสตร์ตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยค (Surface strategy taxonomy) ตามกรอบแนวคิดของ Dulay, Burt and Krashen (1982) ที่แบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น การละคำการเพิ่มคำการใช้คำผิดรูปแบบ การเรียงลำดับคำผิด นอกจากนี้ยังสำรวจจัดรูปแบบสอบถามถึงการรับรู้ถึงข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของกลุ่มผู้เขียนว่าตนเองมักมีผิดพลาดประเภทใดมากที่สุดในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์ ผลสรุปการวิจัยมีดังนี้ ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุดในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษ

ออนไลน์คือการละคำคิดเป็นร้อยละ 59.19 การใช้คำผิดรูปแบบ ร้อยละ 28.79 การเพิ่มคำร้อยละ 9.38 และการเรียงลำดับคำผิด ร้อยละ 2.65 ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหัวข้อย่อยที่พบบ่อยที่สุดในการเขียนประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์คือการละ -s หรือ -es ในคำนามพหูพจน์ การใช้รูปแบบคำบุพบทผิด การเพิ่มคำบุพบทผิด และการเรียงลำดับคำคุณศัพท์ผิด ผลจากแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างผู้เขียนประกาศระบุว่ากลุ่มผู้เขียนประกาศรับรู้ว่าตนเองมักมีข้อผิดพลาดประเภทการละคำมากที่สุด ตามด้วยการเรียงลำดับคำผิด การเพิ่มคำและการใช้คำผิดรูปแบบ ผลจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดระบุว่า มีข้อผิดพลาดอื่นที่นอกเหนือจากกรอบการวิเคราะห์ในครั้งนี้ ได้แก่ การใช้จุลภาคเพื่อเชื่อมประโยค การใช้คำผิดหน้าที่ การใช้กาลผิดความสอดคล้องของรูปประธานและรูปกริยา รวมไปถึงกลวิธีในการเขียนที่ผิด

ธวัชชัย บุญจันทร์ (2561, หน้า 1) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดทางภาษาที่พบในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย และเพื่อวิเคราะห์หาสาเหตุของข้อผิดพลาดดังกล่าว โดยได้ทำการศึกษาจาก นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 ภาควิชาภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ การเขียนย่อหน้าที่มีคำแนะนำ และการเขียนย่อหน้าแบบอิสระ ผลการศึกษาพบว่า จากข้อผิดพลาดที่แบ่งตามกลุ่มความถี่ของข้อผิดพลาดจากงานเขียนทั้ง 90 ชิ้น และข้อผิดพลาดที่แยกเป็นรายบุคคล พบว่า ข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงที่สุดมี 4 กลุ่ม คือ ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับคำนำหน้านาม ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับคำนามเอกพจน์และพหูพจน์ ข้อผิดพลาดของโครงสร้างที่ไม่สมบูรณ์ และข้อผิดพลาดของการใช้คำบุพบท ในข้อผิดพลาดแต่ละข้อ พบว่า มีอัตรามากกว่าร้อยละ 80 ของงานเขียน นอกจากนี้ยังพบว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเขียนส่วนใหญ่ เป็นผลมาจากการแทรกแซงของ ภาษาแม่ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแปลแบบคำต่อคำการใช้โครงสร้างภาษาไทยในการเขียนภาษาอังกฤษ และการใช้คำคุณศัพท์เป็นคำกริยาหลัก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีผู้ศึกษาถึงข้อผิดพลาดของงานเขียนเชิงวิชาการหลายๆ รูปแบบ ทำให้ทราบถึงข้อผิดพลาดทางภาษาและข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งในการเขียนบทคัดย่อ หรือ Abstract ถือเป็นส่วนที่มีความสำคัญ เพราะเป็นส่วนที่สรุปเนื้อหาสาระของผลงาน เพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านได้ทราบว่า ผลงานการศึกษานั้น ศึกษาเรื่องอะไร มีวัตถุประสงค์ใดในการศึกษา มีวิธีการศึกษา การดำเนินการศึกษา และผลของการศึกษาเป็นอย่างไร การเขียนบทคัดย่อโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ สำหรับคนไทยซึ่งไม่ได้ใช้

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง อาจจะสร้างความลำบากใจในการเขียนอยู่บ้าง แต่ถ้าได้ศึกษา
แนวทางและหลักการเขียนอย่างถูกต้อง ก็จะสามารถสื่อความหมายที่แท้จริงของผลการ
ศึกษาวิจัยได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบและข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ ที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มสาขา ดังนี้ 1) กลุ่มการวิจัยวิทยาสาสตร์สุขภาพ 2) กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ 3) กลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิเคราะห์และคำนวณหาความถี่ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อ และ ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคเพื่อวิเคราะห์การเขียนบทคัดย่อโดยใช้องค์ประกอบของบทคัดย่อและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคในการเขียนบทคัดย่อและนำผลมาวิเคราะห์และอภิปรายผลโดยการเปรียบเทียบกันระหว่าง 3 กลุ่มการวิจัย บทนี้เป็นการอธิบายถึงระเบียบวิธีการวิจัย ซึ่งประกอบไปด้วย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

บทคัดย่อที่เลือกมาศึกษาคือบทคัดย่อจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ ที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 โดยจัดขึ้นในวันที่ 25 - 26 มกราคม 2561 ณ หอประชุมท่าเมือง มหาวิทยาลัยพะเยา บทคัดย่อจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการถูกรวบรวมโดยกองบริหารงานวิจัยและประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา รวมจำนวนทั้งสิ้น 251 ผลงาน ซึ่งได้แบ่งกลุ่มการนำเสนอผลงาน ออกเป็น 3 กลุ่มการวิจัย คือ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยมีการนำเสนอผลงานทั้งในรูปแบบ Poster Presentation และ Oral Presentation โดยเลือกกลุ่มตามกลุ่มการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 20 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็น คณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 2 ฉบับ คณะเภสัชศาสตร์ จำนวน 2 ฉบับ คณะทันตแพทยศาสตร์

จำนวน 1 ฉบับ คณะแพทยศาสตร์ จำนวน 6 ฉบับ คณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ จำนวน 5 ฉบับ และคณะสหเวชศาสตร์ จำนวน 4 ฉบับ

2. บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 20 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็น คณะเกษตรศาสตร์และทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 4 ฉบับ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จำนวน 4 ฉบับ คณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 4 ฉบับ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 4 ฉบับ และวิทยาลัยพลังงานและสิ่งแวดล้อม จำนวน 4 ฉบับ

3. บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 20 ฉบับ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์ จำนวน 3 ฉบับ คณะนิติศาสตร์ จำนวน 3 ฉบับ คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 3 ฉบับ คณะวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ จำนวน 4 ฉบับ คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 3 ฉบับ วิทยาลัยการศึกษา จำนวน 3 ฉบับ และวิทยาลัยการจัดการ จำนวน 1 ฉบับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการสุ่มเลือกบทคัดย่อตัวอย่าง ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากเล่ม Proceedings จากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ ที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 ซึ่งเป็นเล่มรวบรวมบทความวิจัยและบทความทางวิชาการจาก 3 กลุ่มการวิจัย จำนวนรวมทั้งสิ้น 18 คณะ จึงได้คัดเลือกกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 20 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็น คณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 2 ฉบับ คณะเภสัชศาสตร์ จำนวน 2 ฉบับ คณะทันตแพทยศาสตร์ จำนวน 1 ฉบับ คณะแพทยศาสตร์ จำนวน 6 ฉบับ คณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ จำนวน 5 ฉบับ และคณะสหเวชศาสตร์ จำนวน 4 ฉบับ เนื่องจาก คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์และคณะเภสัชศาสตร์ มีจำนวนบทคัดย่อ 1 และ 2 บทคัดย่อ ตามลำดับ จึงได้ทำการเลือกคณะแพทยศาสตร์ที่มีจำนวนบทคัดย่อมากที่สุดในกลุ่มการวิจัยนี้มาแทน ในส่วนของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 20 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็น คณะเกษตรศาสตร์และทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 4 ฉบับ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จำนวน 4 ฉบับ คณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 4 ฉบับ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 4 ฉบับ และวิทยาลัยพลังงานและสิ่งแวดล้อม จำนวน 4 ฉบับ เนื่องจากในกลุ่มการวิจัยนี้มีทั้งหมด 5 คณะ และมีจำนวนบทคัดย่อมากกว่า 5 บทคัดย่อ จึงทำการคัดเลือกบทคัดย่อคณะละ 4 ฉบับ และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 20 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็น คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์ จำนวน 3 ฉบับ คณะนิติศาสตร์ จำนวน 3 ฉบับ คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์

จำนวน 3 ฉบับ คณะวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ จำนวน 4 ฉบับ คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 3 ฉบับ วิทยาลัยการศึกษ จำนวน 3 ฉบับ และวิทยาลัยการจัดการ จำนวน 1 ฉบับ เนื่องจากวิทยาลัยการจัดการมีบทความเพียง 1 ฉบับ จึงได้ทำการเพิ่มจำนวนบทความของ คณะวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ ซึ่งเป็นคณะที่มีจำนวนบทความมากที่สุด เป็น จำนวน 4 ฉบับ ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มให้ครอบคลุมสาขาวิชาให้มากที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบของบทความ ขั้นตอนการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1.1 วิเคราะห์หาความถี่ในรูปแบบร้อยละบทความที่เขียนด้วยองค์ประกอบต่างๆ ของบทความกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 20 ฉบับ บทความกลุ่มการวิจัย วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 20 ฉบับ และบทความกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ จำนวน 20 ฉบับ รวมทั้งหมด 60 ฉบับ โดยองค์ประกอบของบทความ วิเคราะห์ โดยใช้เกณฑ์ 4 องค์ประกอบพื้นฐานคือ Bhatia, (1993 อ้างใน Prabripoo, 2009), APA (2002), Swales and Feak, (1994 อ้างใน Hengwichitkul, 2006), อ้างใน กรรณก รุณย์คดี (2556, 43)

1.1.1 เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของ งานวิจัย

1.1.2 วิธีการทดลอง

1.1.3 ผลการทดลอง

1.1.4 บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้

การวิเคราะห์เบื้องต้น: การวิเคราะห์บทความในแต่ละกลุ่มการวิจัยซึ่งมีกลุ่ม การวิจัยละ 20 ฉบับ โดยบทความจำนวน 20 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 วิธีการหาความถี่และ ร้อยละมีดังนี้

ร้อยละของการเขียนแต่ละรูปแบบของคณะนั้นๆ = $\frac{\text{จำนวนฉบับที่เขียนด้วยรูปแบบนั้นๆ}}{\text{จำนวนฉบับทั้งหมดของกลุ่มการวิจัย}} \times 100$

ตัวอย่างเช่น บทความเกี่ยวกับกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพจำนวน 20 ฉบับ แบ่งเป็น บทความที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบ พื้นฐานจำนวน 10 ฉบับ เขียนด้วย 3 องค์ประกอบจำนวน 5 ฉบับ และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบ จำนวน 5 ฉบับ

$$\begin{aligned} \text{ร้อยละของบทความที่มี 4 องค์ประกอบ} &= \frac{10}{20} \text{ ฉบับ} \times 100 = 50\% \\ &20 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{ร้อยละของบทความที่มี 3 องค์ประกอบ} &= \frac{5}{20} \text{ ฉบับ} \times 100 = 25\% \\ &20 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{ร้อยละของบทความที่มี 2 องค์ประกอบ} &= \frac{5}{20} \text{ ฉบับ} \times 100 = 25\% \\ &20 \end{aligned}$$

ดังนั้นบทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาสาตร์สุขภาพที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 50 เขียนด้วย 3 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 25 และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 25

1.2 เปรียบเทียบบทความที่เขียนด้วยรูปแบบต่างๆ ระหว่าง 3 กลุ่มการวิจัย กลุ่มการวิจัยวิทยาสาตร์สุขภาพ บทความกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และบทความกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยนำค่าร้อยละที่หาได้ของแต่ละสาขามาเปรียบเทียบกันทั้ง 3 รูปแบบ คือ (1) บทความที่มีครบ 4 องค์ประกอบพื้นฐาน (2) บทความที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐาน และ (3) บทความที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน

1.3 หาค่าร้อยละของบทความจากสองสาขาวิชาจำนวนทั้งสิ้น 60 ฉบับ โดยคิดเป็นร้อยละ 100 และค่าร้อยละโดยรวมของบทความทั้ง 3 รูปแบบ

$$\begin{aligned} \text{ร้อยละของการเขียนแต่ละรูปแบบ} &= \frac{\text{จำนวนฉบับที่เขียนด้วยรูปแบบนั้นๆ}}{\text{จำนวนฉบับทั้งหมดของทุกกลุ่มการวิจัย}} \times 100 \end{aligned}$$

ตัวอย่างเช่น บทความทุกกลุ่มการวิจัย จำนวน 60 ฉบับ แบ่งเป็นบทความที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบ พื้นฐานจำนวน 30 ฉบับ เขียนด้วย 3 องค์ประกอบจำนวน 15 ฉบับ และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบ จำนวน 15 ฉบับ

$$\begin{aligned} \text{ร้อยละของบทความที่มี 4 องค์ประกอบ} &= \frac{30}{60} \text{ ฉบับ} \times 100 = 50\% \\ &60 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{ร้อยละของบทความที่มี 3 องค์ประกอบ} &= \frac{15}{60} \text{ ฉบับ} \times 100 = 25\% \\ &60 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{ร้อยละของบทความที่มี 2 องค์ประกอบ} &= \frac{15}{60} \text{ ฉบับ} \times 100 = 25\% \\ &60 \end{aligned}$$

ดังนั้นบทความที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 50 เขียนด้วย 3 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 25 และเขียนด้วย 2 องค์ประกอบคิดเป็นร้อยละ 25

สรุปได้ว่าบทคัดย่อที่เขียนครบ 4 องค์ประกอบพื้นฐานคิดเป็นร้อยละ 50 และบทคัดย่อที่เขียนไม่ครบองค์ประกอบพื้นฐานคิดเป็นร้อยละ 50 (25% + 25%)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค บทคัดย่อทั้งหมดได้รับการตรวจสอบความถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคโดยผู้วิจัย โดยตรวจระบุข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ ผู้วิจัยนำผลที่ได้มาจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดและคำนวณหาค่าความถี่ของจำนวนข้อผิดพลาดในรูปแบบร้อยละ (%) เปรียบเทียบความแตกต่างด้านไวยากรณ์ระหว่างกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ บทคัดยอกกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และบทคัดยอกกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รายละเอียดในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดต่างๆ มีดังนี้

ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic category)

1. โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (Phrase construction)
2. ระบบกริยาช่วย (Modal verbs)
3. ประโยคกรรมวาจก (Passive voice)
4. สันธานแสดง (Conjunction)
5. ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)
6. ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)

ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค (Surface strategy taxonomy)

1. การละคำ (Omission) เป็นลักษณะของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษในกรณีนี้ที่ประโยคไม่ได้ถูกเขียนด้วยคำหรือหน่วยคำที่จำเป็นต่อประโยค มีบางคำที่สามารถถูกละได้และมีบางคำที่จำเป็นไม่สามารถถูกละได้ซึ่งอาจส่งผลทำให้ความหมายของประโยคไม่สมบูรณ์ การละคำสามารถแบ่งได้ตามประเภทดังนี้ 1) การละหน่วยคำหลัก (Content morphemes) และ 2) การละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical morphemes)

2. การเพิ่มคำ (Addition) เป็นลักษณะของการเติมองค์ประกอบที่ไม่จำเป็นหรือไม่ควรมีในประโยค เป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนนำการเรียนรู้หลักไวยากรณ์ที่มีกฎและข้อยกเว้นเฉพาะของภาษาที่สองมาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างประโยคขึ้นมาจนทำให้เกิดข้อผิดพลาด การเพิ่มคำสามารถแบ่งได้ตามประเภทดังนี้ 1) การใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน (Double marking) 2) การใช้กฎเกินการ (Regularization) และ 3) การเพิ่มคำอื่น ๆ (Simple addition)

3. การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) เป็นลักษณะของการใช้รูปแบบของหน่วยคำหรือโครงสร้างของคำที่ผิด โดยผู้เรียนทำการเสริมรูปแบบบางอย่าง เช่น The student

goed to school. จากตัวอย่างผู้เรียนได้ใส่ -ed ในกริยาหลักเพื่อเป็นตัวบ่งชี้ถึงอดีตกาลในประโยคแต่เป็นการใช้รูปแบบที่ผิด โดยข้อผิดพลาดการเพิ่มคำและการใช้คำผิดรูปแบบนั้นส่วนใหญ่เกิดจากการขาดความรู้ไม่ได้เกิดจากความเลินเล่อของผู้เรียน การใช้คำรูปแบบผิดสามารถแบ่งได้ตามประเภทดังนี้ 1) ข้อผิดพลาดจากการใช้กฎเกินการ 2) การใช้รูปแบบครอบจักรวาล และ 3) การสลับรูปแบบ

4. การเรียงลำดับคำผิด (Misordering) เป็นลักษณะของการวางคำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้อง มีการสลับตำแหน่งโดยผู้เรียนไม่ได้คำนึงถึงลำดับของคำหรือกลุ่มคำในประโยค บางครั้งเกิดจากแปลประโยคจากภาษาที่หนึ่งไปยังภาษาที่สองแบบคำต่อคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาที่หนึ่ง

2.1 วิเคราะห์และหาความถี่ในรูปแบบร้อยละของจำนวนข้อผิดพลาดโดยภาพรวม ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของบทคัดย่อ จำนวนทั้งหมด 60 ฉบับ ข้อผิดพลาดทั้งหมดคิดเป็น 100%

$$\text{ร้อยละของข้อผิดพลาดในแต่ละประเภท} = \frac{\text{จำนวนข้อผิดพลาดในประเภทนั้นๆ}}{\text{จำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด}} \times 100$$

ตัวอย่างเช่น ข้อผิดพลาดทั้งหมดคือ 300 ครั้ง ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์เท่ากับ 200 ครั้ง ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคคือ 100 ครั้ง คิดเป็น

$$\text{ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์} = \frac{200}{300} \times 100 = 66.67\%$$

$$\text{ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค} = \frac{100}{300} \times 100 = 33.33\%$$

ดังนั้นข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์คิดเป็นร้อยละ 66.67 และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคคิดเป็นร้อยละ 33.33

2.2 เปรียบเทียบข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษในการเขียนบทคัดย่อระหว่าง 3 กลุ่มการวิจัย กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์โดยภาพรวม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็นสองส่วน ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบของบทคัดย่อและข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษที่ใช้ในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7

2. ความแตกต่างของข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษระหว่าง กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

วัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 1 การศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบของบทคัดย่อและข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษที่ใช้ในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7

1.1 องค์ประกอบของบทคัดย่อ

ในภาพรวมบทคัดย่อแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มสาขา ประกอบด้วย วิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 องค์ประกอบของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ

ผลการวิจัยด้านองค์ประกอบ พบว่า บทคัดย่อของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพที่เขียนด้วยองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบพื้นฐาน บทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานและบทคัดย่อที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน

ตาราง 7 แสดงจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทความกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์

สุขภาพ					
บทความที่มี 4		บทความที่มี 3		บทความที่มี 2	
องค์ประกอบพื้นฐาน		องค์ประกอบพื้นฐาน		องค์ประกอบพื้นฐาน	
จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ	จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ	จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ
16	80	3	15	1	5

จากตาราง 7 พบว่า บทความที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน มีจำนวน 16 ฉบับ คิดเป็น ร้อยละ 80 เป็นจำนวนเกินครึ่งหนึ่งของบทความทั้งหมด และมากกว่าบทความที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 3 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 15) และบทความที่มี 1 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 1 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 1)

ตาราง 8 แสดงจำนวนของการเขียนตามองค์ประกอบที่ 1 เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย องค์ประกอบที่ 2 วิธีการทดลอง องค์ประกอบที่ 3 ผลการทดลอง และองค์ประกอบที่ 4 บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้

ตาราง 8 แสดงจำนวนการเขียนตามองค์ประกอบ (N= 20 ฉบับ)

องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2	องค์ประกอบที่ 3	องค์ประกอบที่ 4
20	19	20	16

จากตาราง 8 พบว่าบทความ จำนวน 20 ฉบับ องค์ประกอบที่ถูกลำดับเขียนมากที่สุดคือ องค์ประกอบที่ 1 เท่ากับองค์ประกอบที่ 3 จำนวน 20 ฉบับ รองลงมาคือองค์ประกอบที่ 2 จำนวน 19 ฉบับ และ องค์ประกอบที่ 4 จำนวน 16 ฉบับ ตามลำดับ

1.2 องค์ประกอบของบทความกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ผลการวิจัยด้านองค์ประกอบ พบว่า บทความของบทความกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 3 แสดงจำนวนและร้อยละของบทความกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพที่เขียนด้วยองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบพื้นฐาน บทความที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานและบทความที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน

ตาราง 9 แสดงจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

บทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน	
จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ	จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ	จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ
11	55	7	35	2	10

จากตาราง 9 พบว่า บทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน มีจำนวน 11 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 55 เป็นจำนวนเกินครึ่งหนึ่งของบทคัดย่อทั้งหมด รองลงมาคือบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 7 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 35) และบทคัดย่อที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 2 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 10)

ตาราง 10 แสดงจำนวนของการเขียนตามองค์ประกอบที่ 1 เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัยองค์ประกอบที่ 2 วิธีการทดลอง องค์ประกอบที่ 3 ผลการทดลอง และองค์ประกอบที่ 4 บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้

ตาราง 10 แสดงจำนวนการเขียนตามองค์ประกอบ (N= 20 ฉบับ)

องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2	องค์ประกอบที่ 3	องค์ประกอบที่ 4
19	18	18	14

จากตาราง 10 พบว่าบทคัดย่อ จำนวน 20 ฉบับ องค์ประกอบที่ถูกลำเอียงเขียนมากที่สุดคือ องค์ประกอบที่ 1 จำนวน 19 ฉบับ รองลงมาคือองค์ประกอบที่ 2 จำนวน 18 ฉบับ เท่ากับ องค์ประกอบที่ 3 จำนวน 18 ฉบับ และ องค์ประกอบที่ 4 จำนวน 14 ฉบับ ตามลำดับ

1.3 องค์ประกอบของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ผลการวิจัยด้านองค์ประกอบ พบว่า บทคัดย่อของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 5 แสดงจำนวนและร้อยละของจำนวนองค์ประกอบพื้นฐาน ที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน บทคัดย่อที่เขียน ด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน และบทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน

ตาราง 11 แสดงจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

บทคัดย่อที่มี 4 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 3 องค์ประกอบพื้นฐาน		บทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน	
จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ	จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ	จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ
6	30	13	65	1	5

จากตาราง 11 พบว่า บทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน มีจำนวน 6 ฉบับ คิดเป็น ร้อยละ 30 เป็นจำนวนไม่เกินครึ่งหนึ่งของบทคัดย่อทั้งหมด และน้อยกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 13 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 65) และบทคัดย่อ ที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 1 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 5)

ตาราง 12 แสดงจำนวนของการเขียนตามองค์ประกอบที่ 1 เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัยองค์ประกอบที่ 2 วิธีการทดลอง องค์ประกอบที่ 3 ผลการทดลอง และองค์ประกอบที่ 4 บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้

ตาราง 12 แสดงจำนวนการเขียนตามองค์ประกอบ (N= 20 ฉบับ)

องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2	องค์ประกอบที่ 3	องค์ประกอบที่ 4
20	18	18	9

จากตาราง 12 พบว่าบทคัดย่อ จำนวน 20 ฉบับ องค์ประกอบที่ถูกลำเอียงมากที่สุดคือ องค์ประกอบที่ 1 จำนวน 20 ฉบับ รองลงมาคือองค์ประกอบที่ 2 เท่ากับองค์ประกอบที่ 3 จำนวน 18 ฉบับ และองค์ประกอบที่ 4 จำนวน 9 ฉบับ ตามลำดับ

1.4 การเปรียบเทียบของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ผลการเปรียบเทียบบทคัดย่อ จำนวนทั้งหมด 60 ฉบับ รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 7 แสดงจำนวนและร้อยละของจำนวนองค์ประกอบพื้นฐาน ที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน บทคัดย่อที่เขียน ด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน และบทคัดย่อที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐานของทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย

ตาราง 13 แสดงจำนวนองค์ประกอบพื้นฐานในบทคัดย่อของทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย

บทคัดย่อที่มี 4		บทคัดย่อที่มี 3		บทคัดย่อที่มี 2	
องค์ประกอบพื้นฐาน		องค์ประกอบพื้นฐาน		องค์ประกอบพื้นฐาน	
จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ	จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ	จำนวน (ฉบับ)	ร้อยละ
33	55	23	38.33	4	6.67

จากตาราง 13 พบว่า บทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน มีจำนวน 33 ฉบับ คิดเป็น ร้อยละ 55 เป็นจำนวนเกินครึ่งหนึ่งของบทคัดย่อทั้งหมด และมากกว่ากว่าบทคัดย่อ ที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 23 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 38.33) และบทคัดย่อ ที่มี 2 องค์ประกอบพื้นฐาน (จำนวน 4 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 6.67)

ตาราง 14 แสดงจำนวนของการเขียนตามองค์ประกอบที่ 1 เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัยองค์ประกอบที่ 2 วิธีการทดลอง องค์ประกอบที่ 3 ผลการทดลอง และองค์ประกอบที่ 4 บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้

ตาราง 14 แสดงจำนวนการเขียนตามองค์ประกอบ (N= 60 ฉบับ)

องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2	องค์ประกอบที่ 3	องค์ประกอบที่ 4
59	55	56	39

จากตาราง 14 พบว่าบทคัดย่อ จำนวน 59 ฉบับ องค์ประกอบที่ถูกลำเอียงเขียนมากที่สุด คือ องค์ประกอบที่ 1 จำนวน 59 ฉบับ รองลงมาคือองค์ประกอบที่ 3 จำนวน 56 ฉบับ องค์ประกอบที่ 2 จำนวน 55 ฉบับ และองค์ประกอบที่ 4 จำนวน 39 ฉบับ ตามลำดับ

2. ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค

ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ เป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค แล้วจึงนับความถี่ตามระดับข้อผิดพลาด เนื่องจากแต่ละประโยคมีข้อผิดพลาดทั้ง 2 ด้าน มีผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

2.1 บทคัดยอกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ

จากวิเคราะห์จำนวนข้อผิดพลาดในภาพรวม จำนวน 20 ฉบับ พบว่าข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ มีน้อยกว่าข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของบทคัดย่อ เป็น 103 ครั้งต่อ 17 ครั้ง รวมทั้งหมด 120 ครั้ง รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 15

ตาราง 15 แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิว
ประโยคของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ

ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์			ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค		
ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ	ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ
โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (Phrase construction)	6	35	การละคำ (Omission)	70	68
ระบบกริยาช่วย (Modal verbs)	1	6	การเพิ่มคำ (Addition)	0	0
ประโยคกรรมวาจก (Passive voice)	0	0	การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)	12	12
สันธานแสดง (Conjunction)	4	24	การเรียงลำดับคำผิด (Misordering)	21	20
ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)	4	24	รวม	103	85.84
ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)	2	12			
รวม	17	14.16			

จากตาราง 15 พบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ที่พบมากที่สุด คือ โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 35) รองลงมาคือสันธานแสดง (จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24) ซึ่งเท่ากับประโยคเติมเต็ม (จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24) ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12) และระบบกริยาช่วย (จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6) ตามลำดับ ส่วนประโยคกรรมวาจกไม่พบข้อผิดพลาด สำหรับข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคที่พบมากที่สุดคือการละคำ (จำนวน 70 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 68) รองลงมาคือการเรียงลำดับคำผิด (จำนวน 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20) การใช้คำผิดรูปแบบ (จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12) ส่วนการเพิ่มคำไม่พบข้อผิดพลาด

2.2 บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จากวิเคราะห์จำนวนข้อผิดพลาดในภาพรวม จำนวน 20 ฉบับ พบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ มีน้อยกว่าข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของบทคัดย่อ เป็น 6 ครั้งต่อ 128 ครั้ง รวมทั้งหมด 134 ครั้ง รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 16

ตาราง 16 แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์			ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค		
ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ	ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ
โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (Phrase construction)	1	16.66	การละคำ (Omission)	57	45
ระบบกริยาช่วย (Modal verbs)	2	33.33	การเพิ่มคำ (Addition)	3	2
ประโยคกรรมวาจก (Passive voice)	1	16.66	การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)	24	19
สันธานแสดง (Conjunction)	1	16.66	การเรียงลำดับคำผิด (Misordering)	44	34
ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)	0	0	รวม	128	95.52
ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)	1	16.66			
รวม	6	4.48			

จากตาราง 16 พบว่า ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคที่พบมากที่สุด คือ ระบบกริยาช่วย (จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40) รองลงมาคือโครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 20) ประโยคกรรมวาจก (จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 20) สันธานแสดง (จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 20) ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 20) ตามลำดับ ส่วนประโยคเติมเต็มไม่พบข้อผิดพลาด สำหรับข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคที่พบมากที่สุดคือการละคำ (จำนวน 57 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 45) รองลงมาคือการเรียงลำดับคำผิด (จำนวน 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34) การใช้คำผิดรูปแบบ (จำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19) และการเพิ่มคำ (จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2)

2.3 บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จากวิเคราะห์จำนวนข้อผิดพลาดในภาพรวม จำนวน 20 ฉบับ พบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ มีน้อยกว่าข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของบทคัดย่อ เป็น 329 ครั้งต่อ 10 ครั้ง รวมทั้งหมด 339 ครั้ง รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 17

ตาราง 17 แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิว
ประโยคของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์			ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค		
ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ	ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ
โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (Phrase construction)	3	30	การละคำ (Omission)	200	60.79
ระบบกริยาช่วย (Modal verbs)	1	10	การเพิ่มคำ (Addition)	2	0.61
ประโยคกรรมวาจก (Passive voice)	2	20	การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)	22	6.69
สันธานแสดง (Conjunction)	2	20	การเรียงลำดับคำผิด (Misordering)	105	31.91
ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)	0	0	รวม	329	97.05
ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)	2	20			
รวม	10	2.95			

จากตาราง 17 พบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ที่พบมากที่สุด คือ โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 30) รองลงมาคือประโยคกรรมวาจก (จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20) ซึ่งเท่ากับสันธานแสดง (จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20) และภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20) และระบบกริยาช่วย (จำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10) ส่วนประโยคเติมเต็มไม่พบข้อผิดพลาด สำหรับข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคที่พบมากที่สุดคือการละคำ (จำนวน 200 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.79) รองลงมาคือการเรียงลำดับคำผิด (จำนวน 105 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.91) การใช้คำผิดรูปแบบ (จำนวน 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.69) และการเพิ่มคำ (จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.61)

2.4 ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย รวมทั้งหมด 60 บทคัดย่อ

จากวิเคราะห์จำนวนข้อผิดพลาดในภาพรวม จำนวน 60 ฉบับ พบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ มีน้อยกว่าข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิว ประโยคของบทคัดย่อ เป็น 560 ครั้งต่อ 33 ครั้ง รวมทั้งหมดจำนวน 593 ครั้ง รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 18

ตาราง 18 แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิว ประโยคของทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย

ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์			ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค		
ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ	ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ
โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (Phrase construction)	10	30.30	การละคำ (Omission)	327	58.39
ระบบกริยาช่วย (Modal verbs)	4	12.12	การเพิ่มคำ (Addition)	5	0.89
ประโยคกรรมวาจก (Passive voice)	3	9.09	การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)	58	10.35
สันธานแสดง (Conjunction)	7	21.21	การเรียงลำดับคำผิด (Misordering)	170	30.35
ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)	4	12.12	รวม	560	94.44
ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)	5	15.15			
รวม	33	5.56			

จากตาราง 18 พบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ที่พบมากที่สุด คือ โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 30.30) รองลงมาคือสันธานแสดง (จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.21) ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.15) ระบบกริยาช่วย (จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.12) ซึ่งเท่ากับประโยคเติมเต็ม (จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.12) และประโยคกรรมวาจก (จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.12) ตามลำดับ สำหรับข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคที่พบมากที่สุดคือการละคำ (จำนวน 327 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.39) รองลงมาคือการเรียงลำดับคำผิด (จำนวน 170 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.36) การใช้คำผิดรูปแบบ (จำนวน 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.36) และการเพิ่มคำ (จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.89)

วัตถุประสงค์การวิจัย ข้อ 2 ความแตกต่างของข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

1. ความแตกต่างของข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษระหว่าง กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สำหรับข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากการวิเคราะห์บทคัดย่อทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย จำนวนทั้งหมด 60 บทคัดย่อ แล้วนำมาเปรียบเทียบกันพบว่า กลุ่มการวิจัยที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุดคือ บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 17 ครั้ง รองลงมาคือบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 10 ครั้ง และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 6 ครั้ง ตามลำดับ รวมข้อผิดพลาดจากบทคัดย่อทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย จำนวนทั้งหมด 33 ครั้ง และ ดังปรากฏในตารางที่ 19

ตาราง 19 แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ เปรียบเทียบกันทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย

ข้อผิดพลาด	ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์			รวมทั้งหมด	คิดเป็นร้อยละ
	กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ	กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	กลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์		
	จำนวน	จำนวน	จำนวน		
โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (Phrase construction)	6	1	3	10	30.30
ระบบกริยาช่วย (Modal verbs)	1	2	1	4	12.12
ประโยคกรรมวาจก (Passive voice)	0	1	2	3	9.09
สันธานแสดง (Conjunction)	4	1	2	7	21.21

ตาราง 19 (ต่อ)

ข้อผิดพลาด	ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์			รวม ทั้งหมด	คิดเป็น ร้อยละ
	กลุ่มการวิจัย วิทยาศาสตร์ สุขภาพ	กลุ่มการวิจัย วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	กลุ่มการวิจัย มนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์		
	จำนวน	จำนวน	จำนวน		
ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)	4	0	0	4	12.12
ภาคแสดงที่สื่อถึง ความรู้สึก (Psychological predicate)	2	1	2	5	15.15
รวม	17	6	10	33	100

จากตาราง 19 พบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ที่พบมากที่สุด คือ โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 30.30) โดยแบ่งเป็นบทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 6 ครั้ง เทคโนโลยี บทความของกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 3 ครั้ง และบทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์ จำนวน 1 ครั้ง ตามลำดับ รองลงมาคือสันธานแสดง (จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.21) โดยแบ่งเป็นบทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 4 ครั้ง บทความของกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 2 ครั้ง และบทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 1 ครั้ง ตามลำดับ ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.15) โดยแบ่งเป็นบทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 2 ครั้ง ซึ่งเท่ากับบทความของกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 2 ครั้ง และบทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 1 ครั้ง ตามลำดับ ระบบกริยาช่วย (จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.12) โดยแบ่งเป็น บทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 2 ครั้ง บทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 1 ครั้ง ซึ่งเท่ากับบทความของกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 1 ครั้ง ตามลำดับ ประโยคเติมเต็ม (จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.12) โดยแบ่งเป็นบทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 4 ครั้ง บทความของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและบทความของกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ไม่พบข้อผิดพลาด และ

สุดท้ายประโยคกรรมวาจก (จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.12) ตามลำดับ โดยแบ่งเป็น บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 2 ครั้ง บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 1 ครั้ง ตามลำดับ และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพไม่พบข้อผิดพลาด

2. ความแตกต่างของข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษใน บทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษระหว่าง กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สำหรับข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ จากการวิเคราะห์บทคัดย่อทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย จำนวนทั้งหมด 60 บทคัดย่อ แล้วนำมา เปรียบเทียบกัน พบว่า กลุ่มการวิจัยที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุดคือ บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 329 ครั้ง รองลงมาคือ บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 128 ครั้ง และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 103 ครั้ง ตามลำดับ รวมข้อผิดพลาดจากบทคัดย่อทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย จำนวนทั้งหมด 560 ครั้ง ดังปรากฏในตารางที่ 20

ตาราง 20 แสดงข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค เปรียบเทียบกันทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย

ข้อผิดพลาด	ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค			รวมทั้งหมด	คิดเป็นร้อยละ
	กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ	กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	กลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์		
	จำนวน	จำนวน	จำนวน		
	จำนวน	จำนวน	จำนวน		
การละคำ (Omission)	70	57	200	327	58.39
การเพิ่มคำ (Addition)	0	3	2	5	0.89
การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)	12	24	22	58	10.36
การเรียงลำดับคำผิด (Misordering)	21	44	105	170	30.36
รวม	103	128	329	560	100

จากตาราง 20 พบว่าข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคที่พบมากที่สุดคือการละคำ (จำนวน 327 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.39) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 200 ครั้ง บทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 70 ครั้ง และบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 57 ครั้ง ตามลำดับ รองลงมาคือการเรียงลำดับคำผิด (จำนวน 170 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.36) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 105 ครั้ง บทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 44 ครั้ง และบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 21 ครั้ง ตามลำดับ การใช้คำผิดรูปแบบ (จำนวน 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.36) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 24 ครั้ง บทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 22 ครั้ง และบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 12 ครั้ง และสุดท้ายการเพิ่มคำ (จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.89) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 3 ครั้ง บทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 2 ครั้ง ตามลำดับ และบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพไม่พบข้อผิดพลาด

ลักษณะข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์

ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ที่พบในบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย รวมทั้งหมด 60 บทคัดย่อ โดยแบ่งแต่ละประเด็นข้อผิดพลาด ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (Phrase construction)

ประโยคต่อไปนี้คือประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อ ซึ่งมีข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

According to the findings, the students' opinions on the Lecture Method and the Simulation– Based Learning in adult nursing subjects in the Faculty of Nursing at Chiang Rai college. (1)

According to the findings, the students' opinions on the Lecture Method and the Simulation– Based Learning in the course “Adult Nursing” in the Faculty of Nursing at Chiang Rai College were mostly found.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้เป็นการสรุปผลการศึกษาวิจัย ในโครงสร้างมีแต่ประธาน (Subject) ของประโยค แต่ยังขาดภาคแสดง (predicate) ของประโยค จึงทำให้ข้อความไม่สมบูรณ์ (complete sentence) Stroman et al. (2011 อ้างอิงใน กรรณก รุณย์คดี, 2556) กล่าวว่าประโยคไม่สมบูรณ์ (fragments) คือข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเมื่อข้อความหนึ่งไม่สามารถเป็นประโยคได้เนื่องจากไม่มีกริยาอยู่ในประโยค การเขียนรูปประโยค จึงควรมีความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject-verb agreement) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดเมื่อประโยคนั้นขาดภาคแสดงของประโยค จึงควรเพิ่มภาคแสดงของประโยค คือ were mostly found

ตัวอย่างที่ 2

Therefore, (1) can be concluded that the results of the research are satisfactory and the form of the product can be applied to other souvenir products.

Therefore, it (1) can be concluded that the results of the research are satisfactory and the form of the products should be applied to other souvenir products.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้เป็นการสรุปผลการศึกษาวิจัย ในโครงสร้างมีแต่ภาคแสดง (predicate) ของประโยค แต่ยังขาดประธาน (Subject) ของประโยค การเขียนรูปประโยคควรมีความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject-verb agreement) ไม่มีการสลับตำแหน่งของกริยาและประธานของประโยค ซึ่งการละ “it” หรือนามวลี (noun phrase) ที่เป็นประธานของประโยค จึงควรเพิ่มภาคประธานของประโยค คือ It หรือ The findings of the study

2. การใช้ระบบกริยาช่วย (Modal verbs)

ประโยคต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อของนักศึกษา ซึ่งมีข้อผิดพลาดด้านการใช้ระบบกริยาช่วยในภาษาอังกฤษ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

In turn, such problems would (1) at last generate collateral damages to the individual and the society with plenty of vulnerable health problems, diseases, decrease in learning ability and mortality among them as a whole.

In turn, such problems would be (1) at last generate collateral damages to the individual and the society with plenty of vulnerable health problems, diseases, decrease in learning ability and mortality among them as a whole.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้มีการใช้กริยาช่วย “would” โดยไม่มีกริยาหลักในประโยค ในรูปของ (infinitive verb) แบบไม่ใช่ “to” ซึ่งประโยคนี้ จึงควรเติม “be”

ตัวอย่างที่ 2

The entrepreneur and contractor (1) not seem to be the contracts for work.

The entrepreneur and contractor could (1) not seem to be the contracts for work.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้มีการใช้ “not” นำหน้า “seem” ซึ่งเป็นกริยาหลัก เพื่อที่จะทำให้เป็นประโยคปฏิเสธ โดยขาดการใช้กริยาช่วย “could” หรือ “do” เข้ามาช่วยในประโยคปฏิเสธ

3. ประโยคกรรมวาจก (Passive voice)

ประโยคต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อของนักศึกษานักศึกษา ซึ่งมีข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยคกรรมวาจก (passive structure) ในภาษาอังกฤษ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

The research used (1) qualitative research methods, field studies, literature, and related research.

Qualitative research methods, field studies, literature, and related research were used (1).

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้ ยังขาดความเข้าใจในการสร้างประโยคกรรมวาจก โดยการใช้กริยาในประโยคกรรมวาจกผิดและไม่เหมาะสม ประโยคที่ประธานเป็นผู้ถูกกระทำ (Passive voice) ถูกใช้เพื่อเน้นบุคคลหรือกรรมที่ถูกกระทำ มากกว่าบุคคลที่เป็นคนกระทำ หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า กรรมได้กลายมาเป็นประธานของประโยคในบางครั้งใช้ passive voice เพราะไม่รู้หรือไม่ต้องการบอกว่าใครเป็นคนทำสิ่งนั้น โดยทั่วไปแล้ว passive voice มักจะถูกนำมาใช้ในเนื้อหาที่เป็นทางการ การสลับจากประโยคธรรมดาที่ประธานเป็นผู้กระทำ (active voice) ให้เป็น passive voice จะทำให้ประโยคนั้น ๆ ชัดเจนและอ่านได้ง่ายขึ้น ตลอดจนในประโยค passive voice หากต้องบอกว่า ใครหรืออะไรทำกริยานั้น ๆ ให้ใช้คำบุพบท by ช่วย แต่หากเป็นที่รู้กันดีว่าใครเป็นคนทำกริยานั้น ๆ หรือสนใจคนที่ทำกริยานั้น ๆ มากกว่าคนหรือสิ่งที่ถูกกระทำ จะนิยมใช้ active voice มากกว่า จึงควรเป็น were used

ตัวอย่างที่ 2

The questionnaire were created (1) to evaluate the performance of system.

The questionnaire was created (1) to evaluate the performance of system.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ในประโยคนี้มีการใช้ประโยคกรรมวาจกผิด โดยเป็นความผิดพลาดในการใช้ความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject-verb agreement) ซึ่ง “the

questionnaire” เป็นประธานของประโยคในรูปเอกพจน์ ดังนั้นในส่วนของกริยาจึงควรเป็น “was created”

4. สันธานแสดง (Conjunction)

ประโยคต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อของนักศึกษานักศึกษา ซึ่งมีข้อผิดพลาดด้านคำสันธานแสดงในภาษาอังกฤษ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

The water quality of Mekong River Nakhon Phanom Province analysis, the water samples were collected from 12 stations between (1) March to December 2559.

In analyzing the water quality of Mekong River at Nakhon Phanom province, the water samples were collected from 12 selected stations from (1) March to December 2016.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้เป็นขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัย ในโครงสร้างมีการวางคำสันธานแสดงในการระบุช่วงเวลาผิดความหมายในประโยค กับคำว่า between เพื่อบอกว่าบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นระหว่างเวลาสองเวลา การใช้ from..... to ใช้เพื่อบอกว่าบางสิ่งบางอย่างเริ่มจากเวลาหนึ่งไปจนถึงอีกเวลาหนึ่ง จึงควรเป็น from March to December 2016

ตัวอย่างที่ 2

Local game “Kha Toktek” is unique to the Isan people. And (1) very popular in Chaiyaphum with a completely local identity.

Local game “Kha Toktek” is unique to the Isan people and (1) very popular in Chaiyaphum with a completely local identity.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ในประโยคนี้มีการใช้คำสันธาน “and” ผิดในการเชื่อม (Adjective phrase) โดยมีการใช้ “And” ที่ขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่วางไว้หลังเครื่องหมาย (.) และนำหน้า (Adjective phrase) ประโยคนี้จึงควรเป็น “and”

5. การใช้ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)

ประโยคต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อของนักศึกษานักศึกษา ซึ่งมีข้อผิดพลาดด้านประโยคเติมเต็มในภาษาอังกฤษ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

Therefore, it should not be repealed but for a better solution to deal with the problems (1) the procedure and the settlement should be amended and improved.

Therefore, it should not be repealed but for a better solution to deal with the problems. (1) the procedure and the settlement should be amended and improved.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้มีการสร้างประโยคโดยที่ไม่ใช่ประธานของประโยค ซึ่งขึ้นต้นด้วยคำบุพบท “for” คำเหล่านี้ในการนำมาขึ้นต้นประโยคควรจะมีการใช้เครื่องหมาย (commas) ต้นระหว่างกลุ่ม (Preposition Phrase) “for a better solution to deal with the problems” และประธานของประโยค

ตัวอย่างที่ 2

That force was applied for analyze (1) strong of sprocket adapter by finite element method.

That force was applied for strong analysis (1) of sprocket adapter by finite element method.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้มีการใช้กริยา “analyze” ตามหลังคำบุพบท “for” ซึ่งเป็นคำที่ใช้เชื่อมคำนามกับคำนาม หรือเชื่อมคำนามกับวลี/ประโยค จึงควรเป็น “strong analysis”

6. ส่วนภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)

ประโยคต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อของนักศึกษาศึกษา ซึ่งมีข้อผิดพลาดด้านส่วนภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึกในภาษาอังกฤษ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

The result showed that synthetic seeds with fermented broth from *M. radiotolerans* ED5 – 9 1 ml/L and *Streptomyces* sp. TM3 2 2.61 ml/L gave (1) the highest growth parameters of *Musa sapientum* Linn. including root germination (39.29%), shoot germination (50.00%) and leaf germination (21.43%) compared to the IAA synthetic control treatment.

The result showed that synthetic seeds with fermented broth from *M. radiotolerans* ED5 – 9 1 ml/L and *Streptomyces* sp. TM3 2 2.61 ml/L were rated at (1) the highest growth parameters of *Musa sapientum* Linn. including root germination (39.29%), shoot germination (50.00%) and leaf germination (21.43%) compared to the IAA synthetic control treatment.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้เป็นขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัย มีการใช้คำแสดงความรู้สึกผิดในภาคแสดงของประโยคที่สื่อถึงความรู้สึก (psychological predicate) การเขียนอธิบายบทคัดย่อควรให้ความสำคัญถึงลักษณะการใช้คำกริยาที่เป็นคำศัพท์

ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ไม่นิยมใช้คำกริยาที่แสดงความรู้สึกในการเขียนวิจัย ซึ่งกริยา “give” ไม่เหมาะสมกับประโยคข้างต้น จึงควรเป็น “to be rated” ในโครงสร้างประโยค passive structure

ลักษณะข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค

ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคที่พบในบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์ สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ ทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย รวมทั้งหมด 60 บทคัดย่อ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. การละคำ (Omission)

ประโยคต่อไปนี้คือประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อนักศึกษา ซึ่งมี ข้อผิดพลาดด้านการละคำ (omission) ในภาษาอังกฤษ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

The objective of the research (1) were to analyze (2) amount of heavy metals in soil of garbage disposal (3) area (4) in Chiang Yuen (5) Sub-district Municipality, Chiang Yuen District, Maha Sarakham Province, and to compare the amount of heavy metals: Lead (Pb) Cadmium (Cd) and Manganese (Mn) in soil of different depth.

The objectives of the research (1) were to analyze the (2) amount of heavy metals in garbage-disposed (3) areas (4) in Chiang Yuen (5) sub-district municipality, Chiang Yuen District, Maha Sarakham province, and to compare the amount of heavy metals: Lead (Pb) Cadmium (Cd) and Manganese (Mn) in different depth levels of soil.

ข้อผิดพลาดที่ 1 และข้อผิดพลาดที่ 4 ประโยคเหล่านี้ มีการละ -s และ -es ที่เป็นคำนาม พหูพจน์ ซึ่งยังขาดความสอดคล้องของประธาน (subject-verb agreement) เมื่อประธานของ ประโยคทำหน้าที่เป็นคำนามพหูพจน์ ส่วนภาคแสดง (predicate) เป็น were (1) และ areas (4)

ข้อผิดพลาดที่ 2 การละคำนำหน้านาม (article/determiners) ในประโยคนี้ การละ the จะใช้ในรูปแบบของ ‘noun of noun’ ซึ่งสามารถใช้ได้กับทั้ง ‘สิ่งของ’ และ ‘คน/สัตว์’

ข้อผิดพลาดที่ 3 การละ Verb (past participle) หลังกริยาปกติในประโยคอดีตกาล ที่ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ จากประโยคนี้ Adjective หรือ คำคุณศัพท์ ทำหน้าที่ขยายคำนาม โดยมี คำกริยาแสดงความรู้สึกอยู่กลุ่มหนึ่งที่แปลว่า “ทำให้เกิดความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง” เมื่อนำมาเติม -ed และ -ing แล้วจะกลายเป็นคำคุณศัพท์ ในกรณีถ้าเติม “ed” ที่ข้างท้ายคำกริยา จะทำหน้าที่เป็น adjective ใช้บอกความรู้สึก จึงควรเป็น disposed

ข้อผิดพลาดที่ 5 การละอักษรพิมพ์ใหญ่ (capital letters) หรือพิมพ์เล็ก (small letters) ในประโยค ซึ่งใช้พยัญชนะตัวเล็กในประโยคเท่านั้นเมื่อเขียนกับชื่อเฉพาะ ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดเมื่อประโยคไม่ใช่พิมพ์เล็กในประโยค และใช้อักษรพิมพ์ใหญ่ในตำแหน่งที่ไม่ใช่การเริ่มต้นประโยค หรือไม่ใช่คำเฉพาะ

ตัวอย่างที่ 2

The results of study showed that the aesthetics was most appropriate (1) is mean.

The results of study showed that the aesthetics was the most appropriate (1) is mean.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้มีการละคำ โดยการใช้อำนาจคุณศัพท์ขั้นสูงสุด (Superlative degrees) ผิด ซึ่งหน้าคำคุณศัพท์ขั้นสูงสุดจะต้องมี “the” แต่ถ้าหน้าคำคุณศัพท์มีคำแสดงความเป็นเจ้าของอยู่ไม่ต้องใส่ “the” ประโยคนี้จึงควรเป็น “the most appropriate”

2. การเพิ่มคำ (Addition)

ประโยคต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อของนักศึกษา ซึ่งมีข้อผิดพลาดด้านการเพิ่มคำ (addition) ในภาษาอังกฤษ มีดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

Moreover, the legal act on the contract between the contractee and the contractor is exist (1), so the section 428 of the Thai Civil and Commercial Code should be applied to find the contractee’s liability.

Moreover, the legal act on the contract between the contractee and the contractor exist (1), so the section 428 of the Thai Civil and Commercial Code should be applied to find the contractee’s liability.

ข้อผิดพลาดที่ 1 มีการใช้คำที่เครื่องหมายทางภาษาซ้ำซ้อน (Double markings) ซึ่งมีคำกริยาเพื่อระบุกาล อยู่ 2 คำ คือ “is” และ “exist” เพราะฉะนั้นในประโยคนี้ จึงควรเลือกใช้ “exist” เพียงคำเดียว การใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน (Double marking) เป็นข้อผิดพลาดที่มีลักษณะบ่งชี้ที่สื่อความหมายทางภาษาซ้ำซ้อนในกรณีที่จะต้องใส่ลักษณะชี้เพียงครั้งเดียว

ตัวอย่างที่ 2

Water qualities (1) as air temperature, water temperature, transparency, pH, Dissolved oxygen (DO), NH₃, NO₂⁻, hardness and alkalinity were analyzed.

The water quality (1) as air temperature, water temperature, transparency, pH, Dissolved oxygen (DO), NH₃, NO₂⁻, hardness and alkalinity were analyzed.

ข้อผิดพลาดที่ 1 มีการใช้กฎเกินการโดยมีการเพิ่มลักษณะทางภาษาศาสตร์เข้าไปในกลุ่มคำที่ได้รับการยกเว้นให้ไม่ต้องมีการเปลี่ยนรูปซึ่งในประโยคนี้นี้ “water” เป็นคำนามที่นับไม่ได้ เมื่อใช้รวมกันกับ “quality” จึงไม่สามารถเป็นคำนามพหูพจน์ได้ จึงควรเป็น “the water quality”

3. การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)

ประโยคต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อของนักศึกษา ซึ่งมีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) ในภาษาอังกฤษ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

These value were exceeded the appropriate exposure periods for *Halodule pinifolia*. Such declining of the seagrass abundance had begun since 2012, which corresponded to the dredging of the southwestern canal of the study area, twice a year, since 2011.

These values (1) were exceeded the appropriate exposure periods for *Halodule pinifolia*. Such declining of the seagrass abundance had begun since 2012, which corresponded to the dredging of the southwestern canal of the study area, twice a year, since 2011.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้นี้มีการใช้รูปแบบครอบจักรวาล เป็นรูปแบบที่ผู้เรียนเลือกใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งของกลุ่มคำเป็นตัวแทนของกลุ่มคำทั้งหมดดังตัวอย่างข้างต้นมีการใช้คำคุณศัพท์เฉพาะ (Demonstrative adjective) “these” นำหน้าคำนามเอกพจน์ “value” ทั้งนี้ควรใช้ “that value was...” การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) เป็นลักษณะของข้อผิดพลาดที่เกิดจากผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษใช้รูปแบบของหน่วยคำหรือโครงสร้างที่ผิด โดยการเสริมรูปบางอย่างในคำหรือประโยคผิด เพื่อบ่งชี้อดีตกาลในประโยคแต่เป็นการเติมลักษณะบ่งชี้ที่ผิด ข้อผิดพลาดแบบการเพิ่มคำ และการใช้รูปแบบผิดนั้นมักเกิดจากการขาดความรู้ไม่ใช้เกิดจากความเลินเล่อของผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบไปด้วย ข้อผิดพลาดจากการใช้กฎเกินการ เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กฎปกติทั่วไป (Regular) ของภาษากับลักษณะบ่งชี้แบบปกติ (Irregular) การใช้รูปแบบครอบจักรวาล เป็นรูปแบบที่ผู้เรียนเลือกใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งของกลุ่มคำเป็นตัวแทนของกลุ่มคำทั้งหมด และการสลับรูปแบบ เป็นรูปแบบ

ข้อผิดพลาดที่เกิดหลังจากผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์เพิ่มมากขึ้นแต่ยังสลับรูปแบบในการใช้คำเหล่านั้นไม่ถูกต้อง

ตัวอย่างที่ 2

So, some part (1) of the people believes that there is another solution to support them better than the existing.

So, some parts (1) of the people believes that there is another solution to support them better than the existing.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้มีการใช้มีการใช้คำบอกปริมาณ (Quantifiers) “some” ในประโยคบอกเล่า สามารถใช้นำหน้าคำนามพหูพจน์ที่นับได้และนับไม่ได้ ซึ่งในประโยคนี้ใช้นำหน้าคำนามที่นับได้ “part” ตามกฎการใช้ “some” ที่ตามด้วยคำนามที่นับได้ คำนามตัวนั้นต้องเติมต้องเปลี่ยนเป็นรูปพหูพจน์ ประโยคนี้จึงควรเป็น “some parts”

4. การเรียงลำดับคำผิด (Misordering)

ประโยคต่อไปนี้เป็นประโยคตัวอย่างที่นำมาจากบทคัดย่อนักศึกษา ซึ่งมีข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำผิด (Misordering) ในภาษาอังกฤษ มีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

The degradation time in these groups was statistical significantly (1) longer than in the control group ($p < 0.05$).

The degradation time in these groups was significantly statistical (1) longer than in the control group ($p < 0.05$).

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้มีการสลับที่กันระหว่าง (Adjective) และ (Adverb) ซึ่งตามหลักการหลักการใช้ไวยากรณ์การใช้ (Adverb) “significantly” ขยาย (Adjective) “statistical” ต้องนำไปวางหน้า (Adjective) ประโยคนี้จึงควรเป็น “significantly statistical”

ตัวอย่างที่ 2

All activities must be consistent with each other, can bring the concept of building design to the group and the building of the connection between the building and between (1) the dwelling and the workplace on foot and the mass transit system.

All activities must be consistent with each other, can bring the concept of building design to the group and the building of the connection between the building and the dwelling and between (1) the workplace on foot and the mass transit system.

ข้อผิดพลาดที่ 1 ประโยคนี้มีการวางคำ (Preposition) “between....and....” ผิดตำแหน่ง ในการใช้ครั้นระหว่างสิ่งของสองอย่างหรือคนสองคน การเรียงรูปประโยคไม่ตรงตามรูปแบบโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องต้อง หรือตามกฎหมายของการเรียงลำดับที่เป็นมาตรฐาน โดยวางลำดับของคำหรือกลุ่มคำไม่ถูกต้องในประโยค ซึ่งส่งผลทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้วยการสลับตำแหน่งบางครั้ง มีสาเหตุมาจากการแปลประโยคแบบคำต่อคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาที่หนึ่ง

บทที่ 5

บทสรุป

งานวิจัยเรื่อง โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทคัดย่อภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้า ร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบของบทคัดย่อและข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษที่ใช้ในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้า ร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 และเพื่อหาความแตกต่างของข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ผู้วิจัยเสนอผลการวิจัย ตามลำดับดังนี้

1. สรุปผลและอภิปรายผล
2. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

1. องค์ประกอบของบทคัดย่อและข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษที่ใช้ในบทคัดย่อ

1.1 องค์ประกอบของบทคัดย่อ

การเขียนบทคัดย่อควรมี 4 องค์ประกอบพื้นฐานคือ 1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย 2) วิธีการทดลอง 3) ผลการทดลอง 4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ และหากเขียนตามลำดับดังกล่าว จะทำให้บทคัดย่ออ่านได้เข้าใจง่ายมากยิ่งขึ้น

จากผลการวิจัยเมื่อเปรียบเทียบกันทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย จำนวนทั้งหมด 60 บทคัดย่อ บทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน มีจำนวน 33 ฉบับ ประกอบด้วยบทคัดย่อกกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 16 ฉบับ รองลงมาคือบทคัดย่อกกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 11 ฉบับ และ บทคัดย่อกกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 6 ฉบับ (คิดเป็นร้อยละ 55 ของบทคัดย่อทั้งหมด) เป็นจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของบทคัดย่อทั้งหมด และมากกว่ากว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน

จำนวน 22 ฉบับ ประกอบด้วยบทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 13 ฉบับ รองลงมาคือบทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 7 ฉบับ และบทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 3 ฉบับ (คิดเป็นร้อยละ 38.33 ของบทความคัดย่อทั้งหมด) และบทความคัดย่อที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐานมี จำนวน 4 ฉบับ ประกอบด้วย บทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 2 ฉบับ รองลงมาคือบทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 1 ฉบับ เทียบกับบทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 1 ฉบับ (คิดเป็นร้อยละ 6.67 ของบทความคัดย่อทั้งหมด) กล่าวได้ว่าในภาพรวม ไม่มีบทความคัดย่อฉบับใดที่เขียนมากกว่า 4 องค์ประกอบพื้นฐาน และน้อยกว่า 2 องค์ประกอบพื้นฐาน โดยบทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพเขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐานมากที่สุด ตามด้วยบทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและบทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ตามลำดับ กล่าวได้ว่าในภาพรวม ไม่มีบทความคัดย่อฉบับใดที่เขียนมากกว่า 4 องค์ประกอบพื้นฐาน และน้อยกว่า 2 องค์ประกอบพื้นฐาน

สำหรับองค์ประกอบของบทความคัดย่อที่ถูกลำเอียงมาเขียนมากที่สุดจากบทความคัดย่อทั้งหมด จำนวน 60 ฉบับ คือ องค์ประกอบที่ 1 จำนวน 59 ฉบับ ประกอบด้วยบทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์อยู่ที่ จำนวน 20 ฉบับ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 20 ฉบับ และบทความคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 19 ฉบับ รองลงมาคือองค์ประกอบที่ 3 จำนวน 56 ฉบับ ประกอบด้วย กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 20 ฉบับ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 18 ฉบับ และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 18 ฉบับ ต่อมาคือองค์ประกอบที่ 2 จำนวน 55 ฉบับ ประกอบด้วยกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 19 ฉบับ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 18 ฉบับ และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 18 ฉบับ และสุดท้ายขององค์ประกอบที่ 4 จำนวน 39 ฉบับ ประกอบด้วยกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 16 ฉบับ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 14 ฉบับ และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 9 ฉบับ ตามลำดับ จากผลโดยรวมพบว่าองค์ประกอบของบทความคัดย่อที่ถูกลำเอียงมาเขียนมากที่สุดคือ องค์ประกอบที่ 1 จำนวน 59 ฉบับ รองลงมาคือองค์ประกอบที่ 3 จำนวน 56 ฉบับ องค์ประกอบที่ 2 จำนวน 55 ฉบับ และองค์ประกอบที่ 4 จำนวน 39 ฉบับ ซึ่งองค์ประกอบที่ 1, 3 และ 2 มีจำนวนการถูกลำเอียงมาเขียนใกล้เคียงกันอยู่ที่ 59, 56 และ 55 ฉบับ ตามลำดับ ส่วนขององค์ประกอบที่ถูกลำเอียงมาน้อยที่สุดคือองค์ประกอบที่ 4 จำนวน 39 ฉบับ ซึ่งกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์นำมาเขียนในบทความคัดย่อน้อยที่สุดคือ เพียงจำนวน 9 ฉบับ จากการตรวจสอบสาเหตุที่บทความคัดย่อ

ไม่มีองค์ประกอบที่ 4 ซึ่งไม่ได้เขียนบทสรุปหรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ โดยงานวิจัยกลุ่มนี้เป็นงานวิจัยประเภทสำรวจและการทดลองมักใช้แบบสอบถามหรือบทสัมภาษณ์ในการสำรวจข้อมูล ดังนั้นเครื่องมือวิจัยชนิดนี้ได้บรรยายผลการวิจัยซึ่งอาจจะหมายถึง ปัญหาหรือปัจจัยต่าง ๆ ไว้ในองค์ประกอบที่ 3 จึงอาจทำให้ผู้เขียนมองข้ามองค์ประกอบที่ 4

จากการวิเคราะห์บทคัดย่อผู้วิจัยได้สังเกตเห็นบทคัดย่อบางฉบับขาดการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยภาษาเฉพาะทางวิชาการเพื่อให้ผู้อ่านสังเกตเห็นแต่ละองค์ประกอบของบทคัดย่ออย่างชัดเจน ซึ่งรูปแบบประโยคการใช้และวลีต่อไปนี้มีมักถูกใช้บ่อยในการเขียนบทคัดย่อ ซึ่งสอดคล้องกับตัวอย่างของ มหาวิทยาลัยพินุลสงคราม (2555) ที่ได้ให้ลักษณะการเขียนบทคัดย่อ คือ 1) การเขียนเป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย เช่น The purpose of this study was to..... และ The aim of this research was to..... 2) การเขียนวิธีการทดลอง เช่น The sample was selected..... และ The instruments used were..... 3) การเขียนผลการทดลอง เช่น It was found that..... และ Major research findings indicated that.... และ 4) การเขียนบทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้ เช่น The results suggest that..... และ We conclude that....

กรรณก รุณย์คดี (2556) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบองค์ประกอบและข้อผิดพลาดด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ให้การคัดเลือกบทคัดย่อแบบสุ่มคณะละ 5 ฉบับ โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่มีใช้สาขาภาษาอังกฤษจำนวน 15 ฉบับจาก 3 คณะ และสาขาวิทยาศาสตร์ จำนวน 30 ฉบับจาก 6 คณะ วิเคราะห์และคำนวณหาความถี่ด้านองค์ประกอบของบทคัดย่อโดยใช้ 4 องค์ประกอบพื้นฐาน และข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในระดับประโยค และระดับคำ ผลการวิจัยพบว่า บทคัดย่อ ร้อยละ 48.89 เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน ร้อยละ 40 เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐานและที่เหลือเขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน บทคัดย่อสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (53.33%) มากกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน (46.67%) และไม่มีบทคัดย่อที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน ส่วนบทคัดย่อสาขาวิทยาศาสตร์เขียนด้วย 4 องค์ประกอบพื้นฐาน (48.89%) มากกว่าบทคัดย่อที่เขียนด้วย 3 องค์ประกอบพื้นฐาน (33.33%) แต่มีบทคัดย่อที่เขียนด้วย 2 องค์ประกอบพื้นฐาน (16.67%)

1.2 ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์

จากวิเคราะห์จำนวนข้อผิดพลาดในภาพรวม จำนวน 60 ฉบับ พบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อ รวมทั้งหมดจำนวน 33 ครั้ง รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 21

ตาราง 21 แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย

ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์		
ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ
โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (Phrase construction)	10	30.30
ระบบกริยาช่วย (Modal verbs)	4	12.12
ประโยคกรรมวาจก (Passive voice)	3	9.09
สันธานแสดง (Conjunction)	7	21.21
ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)	4	12.12
ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)	5	15.15
รวม	33	5.56

จากตาราง 21 พบว่า ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ที่พบมากที่สุด คือ โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 30.30) รองลงมาคือสันธานแสดง (จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.21) ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.15) ระบบกริยาช่วย (จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.12) ซึ่งเท่ากับประโยคเติมเต็ม (จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.12) และประโยคกรรมวาจก (จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.09) ตามลำดับ

1.3 ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค

จากวิเคราะห์จำนวนข้อผิดพลาดในภาพรวม จำนวน 60 ฉบับ พบว่า ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของบทคัดย่อ รวมทั้งหมดจำนวน 560 รายละเอียดดังปรากฏในตาราง 22

ตาราง 22 แสดงข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย

ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค		
ข้อผิดพลาด	จำนวน	ร้อยละ
การละคำ (Omission)	327	58.39
การเพิ่มคำ(Addition)	5	0.89
การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)	58	10.35
การเรียงลำดับคำผิด (Misordering)	170	30.35
รวม	560	94.44

จากตาราง 22 พบว่าข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคที่พบมากที่สุดคือการละคำ (จำนวน 327 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.39) รองลงมาคือการเรียงลำดับคำผิด (จำนวน 170 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.36) การใช้คำผิดรูปแบบ (จำนวน 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.36) และการเพิ่มคำ (จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.89)

2. ความแตกต่างของข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษระหว่าง กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

2.1 ความแตกต่างของข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ของภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษระหว่าง กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สำหรับข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากการวิเคราะห์บทคัดย่อทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย จำนวนทั้งหมด 60 บทคัดย่อ แล้วนำมาเปรียบเทียบกัน พบว่า กลุ่มการวิจัยที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุดคือ บทคัดย่อของกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 17 ครั้ง รองลงมาคือบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 10 ครั้ง และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 6 ครั้ง ตามลำดับ รวมข้อผิดพลาดจากบทคัดย่อทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย จำนวนทั้งหมด 33 ครั้ง ดังปรากฏในตารางที่ 23

ตาราง 23 แสดงข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ เปรียบเทียบกันทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย

ข้อผิดพลาด	ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์			รวมทั้งหมด	คิดเป็นร้อยละ
	กลุ่มการวิจัย	กลุ่มการวิจัย	กลุ่มการวิจัย		
	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์		
	จำนวน	จำนวน	จำนวน		
โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (Phrase construction)	6	1	3	10	30.30
ระบบกริยาช่วย (Modal verbs)	1	2	1	4	12.12
ประโยคกรรมวาจก (Passive voice)	0	1	2	3	9.09
สันธานแสดง (Conjunction)	4	1	2	7	21.21
ประโยคเติมเต็ม (Sentential complement)	4	0	0	4	12.12
ภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (Psychological predicate)	2	1	2	5	15.15
รวม	17	6	10	33	100

จากตาราง 23 ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ที่พบบ่อยที่สุด คือ โครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ (จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 30.30) โดยแบ่งเป็นบทความออกกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 6 ครั้ง เทคโนโลยี บทความออกกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 3 ครั้ง และบทความออกกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์ จำนวน 1 ครั้ง ตามลำดับ เนื่องจากผู้เขียนบทความเป็นภาษาอังกฤษไม่เพียงแต่ขาดความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบไม่สมบูรณ์ ประกอบไปด้วยการละ “it” ที่เป็นประธานของประโยค การละ “be” ที่เป็นภาคแสดงของประโยค ซึ่งบางประโยคไม่มีกริยาหลักในประโยค การละสรรพนามที่เป็นกรรมของประโยค และการละสรรพนามที่เป็นประธานของประโยค อีกทั้งผู้เขียนบทความ

ภาษาอังกฤษยังมีการจัดลำดับองค์ประกอบผิดพลาด โดยการวางกริยาก่อนประธานของประโยค และการสลับตำแหน่งของกริยาและประธาน ของประโยค เป็นต้น

รองลงมาคือ สันธานแสดง (จำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.21)) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 4 ครั้ง บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 2 ครั้ง และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 1 ครั้ง ตามลำดับ เนื่องจากผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ยังขาดความเข้าใจในการใช้คำสันธานในการเชื่อมประโยคและมีการวางคำสันธานผิดตำแหน่ง

ส่วนภาคแสดงที่สื่อถึงความรู้สึก (จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.13) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 2 ครั้ง ซึ่งเท่ากับบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 2 ครั้ง และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 1 ครั้ง ตามลำดับ เนื่องจากผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้กริยาที่แสดงถึงความรู้สึกและคำกริยาแสดงอาการ การเรียงประธานและกริยา โดยสลับลำดับของคำกริยาที่แสดงความรู้สึกกับประธานของประโยค และการเรียงลำดับคำกริยาแสดงความรู้สึกโดยตรงของประธานกับกรรมพิด นอกจากนี้ยังมีการใช้คำกริยาแสดงอาการที่ไม่เหมาะสมกับประโยคในการวิจัย

ส่วนการใช้ระบบกริยาช่วย (จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.12) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 2 ครั้ง บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 1 ครั้ง ซึ่งเท่ากับบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 1 ครั้ง ตามลำดับ เนื่องจากผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้กริยาช่วย (Modal Verb) ซึ่งในบางประโยคขาดคำกริยาหลักตามหลังกริยาช่วย และบางประโยคต้องการกริยาช่วยเข้ามาช่วยในการทำให้เป็นประโยคปฏิเสธ

การใช้ประโยคเต็มเต็ม (จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.90) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 4 ครั้ง บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ไม่พบข้อผิดพลาด เนื่องจากผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้โครงสร้างอนุประโยค (Subordinate construction) โดยการวางอนุประโยคผิดระดับ รวมทั้งการสร้างประโยคด้วยคำที่ไม่ใช่ประธานของประโยคและการวางตำแหน่งของนามวลี การใช้กริยารูปกลาง (Infinitive) และรูปกริยา เป็นนาม (Gerunds)

สุดท้ายคือประโยคกรรมวาจก (จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.09) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 2 ครั้ง บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 1 ครั้ง ตามลำดับ และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพไม่พบข้อผิดพลาด เนื่องจากผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ยังขาดความเข้าใจในการสร้างประโยคกรรมวาจก โดยการใช้กริยาในประโยคกรรมวาจกผิด เป็นการเลือกใช้ความสอดคล้องของประธานและกริยา (Subject-verb agreement) ในประโยคกรรมวาจก นอกจากนี้มีบางประโยคที่ไม่ถือว่าเป็นข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคกรรมวาจกเพียงแต่ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะใช้ประโยคกรรมวาจกเพื่อเป็นภาคแสดงของประโยคและเติมเต็มประโยคให้สมบูรณ์

จากผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic Category) ทั้งหมด มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ นางพงา ประกิจ (2557, หน้า 14) ที่ได้ให้แนวคิดในเรื่องของประเภทข้อผิดพลาดไว้ ดังนี้ 1) การสรุปเกินการ (Overgeneralization) เกิดจากผลการเรียนรู้โครงสร้างภาษาที่สองของผู้เรียนที่ได้สร้างภาษาขึ้นมาโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องตามกฎและหลักภาษาศาสตร์ของแต่ละภาษา 2) ความไม่รู้ในกฎเกณฑ์และข้อยกเว้น (Ignorance of rules and restrictions) จึงส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาด เป็นข้อผิดพลาดที่คล้ายคลึงกับการสรุปเกินการ 3) ความเข้าใจผิดในหลักภาษา (False concepts hypothesized) เกิดจากกระบวนการการเรียนรู้ของผู้เรียนได้รับการสอนภาษาแบบที่ไม่ถูกต้อง 4) สุดท้ายการใช้กฎเกณฑ์ไม่ครบถ้วน (Incomplete application of rules) เกิดจากความไม่สมบูรณ์ในการเรียนรู้ภาษาจึงส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดด้านกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษา และผลจากการวิเคราะห์ยังมีความสอดคล้องกับงานของ ภรณ์พรรษา บุญเพชร (2557 : 16) ที่ได้เสนอแนวคิดไว้ว่า ข้อผิดพลาดของการเรียนรู้ภาษาที่สองมีสองประเภท ดังนี้ 1) การถ่ายโอนระหว่างภาษา (Interlingual transfer) คือ การที่ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาที่สองได้ง่ายขึ้นจึงใช้วิธีการเปรียบเทียบระหว่างภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่งกับภาษาที่สองหรือภาษาที่ต้องการจะเรียนรู้ และ 2) การถ่ายโอนภายในภาษาที่เรียนรู้

2.2 ความแตกต่างของข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษระหว่าง กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สำหรับข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคในบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากการวิเคราะห์บทคัดย่อทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย จำนวนทั้งหมด 60 บทคัดย่อ แล้ว

นำมาเปรียบเทียบกัน พบว่า กลุ่มการวิจัยที่พบข้อผิดพลาดมากที่สุดคือ บทความย่อยกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 329 ครั้ง รองลงมาคือ บทความย่อยกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 128 ครั้ง และบทความย่อยกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 103 ครั้ง ตามลำดับ รวมข้อผิดพลาดจากบทความย่อยทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย จำนวนทั้งหมด 560 ครั้ง ดังปรากฏในตารางที่ 18

ตาราง 24 แสดงข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค เปรียบเทียบกันทั้ง 3 กลุ่มการวิจัย

ข้อผิดพลาด	ข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค			รวมทั้งหมด	คิดเป็นร้อยละ
	กลุ่มการวิจัย	กลุ่มการวิจัย	กลุ่มการวิจัย		
	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์		
	จำนวน	จำนวน	จำนวน		
การละคำ (Omission)	70	57	200	327	58.39
การเพิ่มคำ (Addition)	0	3	2	5	0.89
การใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation)	12	24	22	58	10.36
การเรียงลำดับคำผิด (Misordering)	21	44	105	170	30.36
รวม	103	128	329	560	100

จากตาราง 24 พบว่าข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคที่พบมากที่สุดคือการละคำ (จำนวน 327 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.39) โดยแบ่งเป็นบทความย่อยกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 200 ครั้ง บทความย่อยกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 70 ครั้ง และบทความย่อยกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 57 ครั้ง ตามลำดับ เนื่องจากผู้เขียนบทความย่อยภาษาอังกฤษ ยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการละหน่วยคำหลัก (Content morphemes) ประกอบไปด้วยการละคำนามหลัก คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ การละประธาน การละกรรมตรง เป็นต้น และการละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical morphemes) ได้แก่การละคำบุพบท to/ on/ in การละคำนำหน้านาม

การละ -s ที่พหูพจน์ การละ -es ที่เป็นพหูพจน์ การละกริยาสำหรับเอกพจน์บุรุษที่สาม และการละ to หน้าตัวบ่งชี้รูปกลาง (Infinitive marker) การละคำที่พบมากที่สุดคือการละ (Article) “the” เช่น ใช้หน้าคำนาที่เป็นพหูพจน์และใช้นำหน้าคำคุณศัพท์ขั้นสูงสุด (Superlative degrees) ซึ่งมีสาเหตุจากการที่ผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษมีความรู้เรื่องคำศัพท์และไวยากรณ์ไม่เพียงพอ ข้อผิดพลาดนี้สามารถแก้ไขได้เมื่อผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษเรียนรู้คำศัพท์และไวยากรณ์เพิ่มขึ้น ส่วนการละหน่วยคำที่มีความหมายตามหลักไวยากรณ์นั้น ผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษมักจะใช้เวลาานกว่าจะแก้ไขข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ได้ ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่มีผลตรงกับงานวิจัยของ

รองลงมาคือการเรียงลำดับคำผิด (จำนวน 170 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.36) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 105 ครั้ง บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 44 ครั้ง และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 21 ครั้ง ตามลำดับ เนื่องจากผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษยังขาดการวางลำดับของคำหรือกลุ่มคำไม่ถูกต้องในประโยค ซึ่งส่งผลทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้วยการสลับตำแหน่งบางครั้ง มีสาเหตุมาจากการแปลประโยคแบบคำต่อคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาที่หนึ่งและขาดความเข้าใจด้านการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ส่วนการใช้คำผิดรูปแบบ (จำนวน 58 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.36) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 24 ครั้ง บทคัดย่อกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 22 ครั้ง และบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 12 ครั้ง เนื่องจากการใช้คำผิดรูปแบบ (Misformation) เป็นลักษณะของข้อผิดพลาดที่เกิดจากผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษใช้รูปแบบของหน่วยคำหรือโครงสร้างที่ผิด โดยการเสริมรูปบางอย่างในคำหรือประโยคผิด เช่น ใส่ -ed ในคำกริยาที่ตามหลัง “to” ซึ่งเป็นการเติมลักษณะบ่งชี้ที่ผิดข้อผิดพลาดแบบการเพิ่มคำ และการใช้รูปแบบผิดนั้นมักเกิดจากการขาดความรู้ไม่ให้เกิดจากความเลินเล่อของผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วยข้อผิดพลาดจากการใช้กฎเกินการ เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กฎปกติทั่วไป (Regular) ของภาษากับลักษณะบ่งชี้แบบปกติ (Irregular) การใช้รูปแบบครบจักรวาลเป็นรูปแบบที่ผู้เรียนเลือกใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งของกลุ่มคำเป็นตัวแทนของกลุ่มคำทั้งหมด และการสลับรูปแบบ เป็นรูปแบบข้อผิดพลาดที่เกิดหลังจากผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์เพิ่มมากขึ้นแต่ยังสลับรูปแบบในการใช้คำเหล่านั้นไม่ถูกต้อง

และสุดท้ายการเพิ่มคำ (จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.89) โดยแบ่งเป็นบทคัดย่อกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 3 ครั้ง บทคัดย่อกลุ่มการวิจัย

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 2 ครั้ง ตามลำดับ และบทคัดย่อของกลุ่มการวิจัย วิทยาศาสตร์สุขภาพไม่พบข้อผิดพลาด เนื่องจากผู้เขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษขาดความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาซึ่งมีกฎไวยากรณ์และข้อยกเว้นมากมาย จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มคำ โดยการใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน (Double marking) เช่น การใช้คำกริยาแท้ในประโยคติดกัน 2 คำ เป็นข้อผิดพลาดที่มีลักษณะบ่งชี้ที่สื่อความหมายทางภาษาซ้ำซ้อนในกรณีที่จะต้องใส่ลักษณะชี้เพียงครั้งเดียว รวมทั้งการใช้กฎเกินการ (Regularization) เป็นกฎของภาษาที่เป็นสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับทุกลักษณะของภาษา แต่หลักไวยากรณ์บางอย่างต้องมีการยกเว้นในบางกรณี การใช้กฎเกินการภายใต้การเพิ่มเป็นการเพิ่มลักษณะทางภาษาศาสตร์เข้าในกลุ่มคำที่ได้รับการยกเว้นให้ไม่ต้องมีการเปลี่ยนรูป และการเพิ่มคำอื่น ๆ (Simple addition) เป็นข้อผิดพลาดอื่นที่เกิดจากการเพิ่มคำที่ไม่อยู่ในการใช้กฎเกินการหรือการใช้ลักษณะบ่งชี้ซ้ำซ้อน

จากข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคที่พบ (Surface Strategy Taxonomy) ที่พบทั้งหมดนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ นงพงา ประกิจ (2557, หน้า 14 – 33; อ้างอิงจาก Dulay and others, 1982) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่มุ่งศึกษาโครงสร้างพื้นผิวของประโยคว่าผู้เรียนภาษาอาจจะละคำสำคัญ เพิ่มคำที่ไม่จำเป็น สร้างรูปแบบคำผิด หรือเรียงลำดับคำผิด การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามโครงสร้างพื้นผิวของประโยค เป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากกระบวนการเรียนรู้และเข้าใจภาษาที่สองของผู้เรียนอย่างมีหลักการและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภาณพรพรษา บุญเพชร (2557) ที่ได้เสนอผลการวิจัยไว้ว่าข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุดในการเขียนจดหมายธุรกิจของกลุ่มตัวอย่าง คือ การละคำคิดเป็นร้อยละ 47.89 ซึ่งตรงกับผลของงานวิจัยชิ้นนี้ที่พบการละคำมากที่สุด รองลงมา คือ การเลือกใช้รูปแบบคำผิด คิดเป็นร้อยละ 35.35 การเพิ่มคำคิดเป็นร้อยละ 15.39 และการเรียงลำดับคำผิดตำแหน่ง คิดเป็นร้อยละ 1.37 ตามลำดับ ข้อผิดพลาดน้อยในข้อผิดพลาดประเภทการละคำได้แก่การละคำบุพบท คิดเป็นร้อยละ 22.62 การละคำนาม คิดเป็นร้อยละ 22.38 และการละคำกริยาช่วย คิดเป็น ร้อยละ 15.24 ข้อผิดพลาดน้อยในข้อผิดพลาดประเภทการเลือกใช้รูปแบบผิดตำแหน่ง ได้แก่ การเลือกใช้รูปแบบ คำบุพบทผิด คิดเป็นร้อยละ 33.23 การเลือกใช้คำกริยาช่วยผิด คิดเป็นร้อยละ 20.97 และการเลือกใช้คำสรรพนามผิด คิดเป็นร้อยละ 15.16 ข้อผิดพลาดน้อยในข้อผิดพลาดประเภทการเพิ่มคำ ได้แก่ การเพิ่มคำบุพบท คิดเป็นร้อยละ 40.74 การเพิ่มคำนาม คิดเป็นร้อยละ 24.44 และการเพิ่มคำนำหน้าคำนาม คิดเป็นร้อยละ 17.29 ข้อผิดพลาดน้อยในข้อผิดพลาดประเภทการเรียงลำดับคำผิดตำแหน่ง ได้แก่ การเรียงลำดับคำนามผิด คิดเป็นร้อยละ 100.00

จำนวนคำที่ถูกใช้ในการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษจากบทความวิจัย และบทความทางวิชาการที่ได้เข้าร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7 อาจส่งผลต่อจำนวนข้อผิดพลาดที่ถูกค้นพบตามหลักภาษาศาสตร์และตามโครงสร้างพื้นผิวประโยค โดยกลุ่มการวิจัยมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีจำนวนคำเฉลี่ย 259 คำ ต่อ 1 บทคัดย่อ โดยพบข้อผิดพลาดทั้งหมด 339 ครั้ง ซึ่งมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีจำนวนคำเฉลี่ย 188 คำ ต่อ 1 บทคัดย่อ โดยพบข้อผิดพลาดทั้งหมด 110 ครั้ง และสุดท้ายคือกลุ่มการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีจำนวนคำเฉลี่ย 176 คำ ต่อ 1 บทคัดย่อ โดยพบข้อผิดพลาดทั้งหมด 134 ครั้ง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านการพัฒนาคุณภาพของการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ องค์ประกอบพื้นฐานและโครงสร้างที่ต้องมีในบทคัดย่อทั้ง 4 องค์ประกอบนั้นคือ 1) เป้าหมายซึ่งรวมถึงวัตถุประสงค์และปัญหาที่พบหรือสมมติฐานของงานวิจัย 2) วิธีการทดลอง 3) ผลการทดลอง และ 4) บทสรุป หรือการอภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ/การประยุกต์ใช้และหากบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยภาษาเฉพาะทางวิชาการ จะทำให้บทคัดย่อมีความถูกต้องและทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจบทคัดย่อได้ง่ายมากยิ่งขึ้น
2. ด้านข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์ที่พบมากที่สุดคือโครงสร้างวลีในภาษาอังกฤษ และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคภาษาอังกฤษที่พบมากที่สุดคือการละคำ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลทำให้ประโยคในภาษาอังกฤษไม่สมบูรณ์และอาจทำให้ความหมายของวัตถุประสงค์ วิธีการทดลอง ผลสรุป บทสรุป และการอภิปรายผลในบทคัดย่อเกิดความคลาดเคลื่อนได้ ถ้าผู้เขียนมีความรู้ด้านโครงสร้างวลีและโครงสร้างพื้นผิวประโยคภาษาอังกฤษที่ดีจะทำให้การเขียนบทคัดย่อได้อย่างถูกต้องมากขึ้น
3. ด้านการจัดงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย สำหรับผลงานที่ต้องการเข้าร่วมนำเสนอ บทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษที่เขียนโดยไม่ครบองค์ประกอบพื้นฐานหรือมีข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคอาจทำให้ผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจหรือตัดสินใจได้ว่าควรเลือกงานวิจัยดังกล่าวมาศึกษาหรือไม่ หากมหาวิทยาลัยพะเยามีหน่วยงานหรือคณะกรรมการในด้านการตรวจสอบความถูกต้องของบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษ ในอนาคตกรณีที่มหาวิทยาลัยพะเยาต้องการที่จะจัดงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัยในระดับนานาชาติความถูกต้องของบทคัดย่อภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่สำคัญและ

อาจจะช่วยให้ผู้นำเสนอผลงานวิจัยชาวต่างชาติตัดสินใจเข้าร่วมการเสนอผลงานวิจัย และยังเป็นการยกระดับการเสนอผลงานทางวิชาการอีกด้วย

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. การทำวิจัยในอนาคตผลการวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์บทคัดย่อเพียง จำนวน 60 ฉบับ ซึ่งอาจจะไม่สามารถกล่าวอ้างเป็นข้อเท็จจริงของการเขียนบทคัดย่อได้ทั้งหมด หากแต่เป็นเพียงแนวทางในการวิเคราะห์และนำเสนอความสำคัญและเหตุผลของการเขียนบทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง แต่มีข้อจำกัดทางด้านจำนวนตัวอย่างบทคัดย่อ ซึ่งอาจจะทำให้ข้อมูลที่ได้ไม่มากเพียงพอในที่จะสรุปได้ว่าเป็นปัญหา

2. การทำวิจัยในครั้งนี้เป็นเพียงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามหลักภาษาศาสตร์และข้อผิดพลาดตามโครงสร้างพื้นผิวประโยคของภาษาอังกฤษ งานวิจัยในอนาคตควรมีการวิเคราะห์เกี่ยวกับเรื่องของการเลือกใช้กาล (Tense) ให้มีความถูกต้องหรือเหมาะสมกับแต่องค์ประกอบของบทคัดย่อ จะทำให้บทคัดย่อฉบับภาษาอังกฤษมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรรณก รุณย์คดี. (2556). **โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทความฉบับภาษาอังกฤษ**.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. สงขลา.
- กรรณก รุณย์คดี และมณฑา จาภูพจน์. (2557). **องค์ประกอบและข้อผิดพลาดในบทความฉบับภาษาอังกฤษ**. **วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่**, 6(2), 110–126.
- เกตุณี บำรุงไทย. (2554). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อหน้าของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร: รายงานการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- จำเริญ จิตรหลัง. (2552). **การเขียนบทความภาษาอังกฤษใน abstract**. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- จิราภา วิทยากริรักษ์. (2559). **บทความปริทัศน์ เขียนบทความภาษาอังกฤษอย่างไรให้ถูกวิธี**. **วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม**, 15(2), 1–5.
- ชนกพร พัวพัฒนกุล. (2558). **เอกสารประกอบการสอน ภาคต้น วิชา ศศภท 100 ศิลปะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐพร เห็นเจริญเลิศ และคณะ. (2555). **การเขียนบทความและการกำหนดคำสำคัญในงานวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยและพัฒนา.
- เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. (2558). **การใช้ภาษาในการเขียนเชิงวิชาการ**. สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ธวัชชัย บุญจันทร์. (2561). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษา ในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ**. **วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ**, 8(15), 1–16.
- นงพงา ประกิ่ง. (2557). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในประกาศภาษาอังกฤษออนไลน์: กรณีศึกษา บริษัทซีเลซติกา (ประเทศไทย)**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยบูรพา. ชลบุรี.

- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2555). การเขียนบทคัดย่อและการกำหนดคำสำคัญในงานวิจัย ใน **เอกสารประกอบการบรรยายในการฝึกอบรมหลักสูตร การเขียนบทคัดย่อและการกำหนดคำสำคัญในงานวิจัย**. นนทบุรี: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปรีชา ช่างขวัญเย็น. (2551). **เทคนิคการเขียนและผลิตตำรา**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรสวรรค์ สืบอ. (2550). **สุดยอติวิธีสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- พิเชษฐ พินิจ. (2555). **อนุกรมการเขียนงานเขียนเชิงวิชาการ = Academic Writing Series**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- ภรณ์พรรษา บุญเพชร. (2557). **การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในจดหมายเพื่องานธุรกิจของนักศึกษาวิชาเอกบริหารธุรกิจ โรงเรียนอักษรเทคโนโลยีวิทยา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต**. มหาวิทยาลัยบูรพา. ชลบุรี.
- มหาวิทยาลัยขอนแก่น. (2557). **การใช้ภาษาในงานวิชาการ**. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยฯ.
- มหาวิทยาลัยพะเยา. (2554) **คู่มือสารนิพนธ์มหาวิทยาลัยพะเยา**. พะเยา: มหาวิทยาลัยพะเยา, 14
- มหาวิทยาลัยปิบูลสงคราม. (2555). **แนวทางการเขียนบทคัดย่อ (Abstract)**. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยปิบูลสงคราม.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2551). **คู่มือการพิมพ์วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2551)**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). **พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์: ภาษาศาสตร์ประยุกต์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วิราพร หงษ์เวียงจันทร์. (2560). **เอกสารเสริมวิชา มธ. 104 การคิด อ่านและเขียนอย่างมีวิจารณญาณ**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2550). **หลักและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักวิชาการศึกษาทั่วไปและนวัตกรรมการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์. (2557). **ภาษาไทยเชิงวิชาการ**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

เสาวลักษณ์ แซ่ลี. (2561). **ภาษาไทยเชิงวิชาการ**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา.

อลิสา วณิชดี, (2010), หลักการเขียนส่วนต่าง ๆ ของบทความ, สืบค้นเมื่อ 28 กันยายน 2018,
จาก [http://vup.stou.ac.th/source/cscamnon/002AlisaAcademicWriting/unit2/u2_4/
01.html](http://vup.stou.ac.th/source/cscamnon/002AlisaAcademicWriting/unit2/u2_4/01.html)

Nida, E.A. & Taber, C.R., (1969). *The theory and practice of translation*

Swales, J. M. (1990). *Genre Analysis: English in Academic and Research Settings*. New
York: Cambridge University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

1. ผศ.ดร.คมกฤช ตาชม	รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยพะเยา
2. ผศ.ดร.สุกัญญา เกาะวิวัฒนากุล	อาจารย์ประจำ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
3. ดร.ชวนพิศ ศรีวิชัย	อาจารย์ประจำ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างแบบเก็บสถิติโครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไปในบทความภาษาอังกฤษจากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้เข้า ร่วมนำเสนอในงานประชุมทางวิชาการพะเยาวิจัย ครั้งที่ 7

Title 1 : Relationships between gait & balance ability, diabetic peripheral neuropathy and fall experience with fear of falling among older adults with diabetes mellitus
Thanapon Piphatvanitcha1* Naiyana Piphatvanitcha1 and Pornchai Jullamate1

Abstract

This research aimed to study fear of falling and factors related to fear of falling among older adults with diabetes mellitus. The sample of 115 older adults with diabetes mellitus who visited diabetes clinic at health promotion hospital in Muang district, Chonburi province were randomly selected by stratified and simple random sampling. The research instruments included a personal data, the Thai Modified falls efficacy scale, Timed up & go test, and the monofilaments. Data were analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, Spearman rank order correlation coefficient and Point-biserial correlation coefficient. The results revealed that the sample had fear of falling 53.90%. The gait & balance ability was low negatively correlated and diabetic peripheral neuropathy was low positively correlated with fear of falling among older adults with diabetes mellitus at level of .01. However, fall experience related to fear of falling among older adults with diabetes mellitus with no statistically significant at level of .05. Healthcare providers should emphasize the fear of falling among older adults with diabetes mellitus, especially who have gait and balance impairment and diabetic peripheral neuropathy. The finding can be used as the establishing clinical nursing practice guideline or nursing programs to promote confidence of activity among this group.

Keywords: Factors, Fear of falling, Older adults with diabetes

1. organization patterns

The organization patterns of abstracts	Sentences
1. Purpose of study	
2. Research Method	
3. Research finding	
4. Conclusion	
Total	

2. Linguistic Categories

No.	1) Phase Construction	Analysis
1.		
2.		
Frequencies of Language Mistakes Used		
Total		

No.	2) Modal Verbs	Analysis
1.		
2.		
Frequencies of Language Mistakes Used		
Total		

No.	3) Passive Structure	Analysis
1.		
2.		
Frequencies of Language Mistakes Used		
Total		

No.	4) Conjunction	Analysis
1.		
2.		
Frequencies of Language Mistakes Used		
Total		

No.	5) Sentential Complement	Analysis
1.		
2.		
Frequencies of Language Mistakes Used		
Total		

No.	6) Psychological Predicate	Analysis
1.		
2.		
Frequencies of Language Mistakes Used		
Total		

3. Surface Strategy Taxonomy

No.	1) Omission	Analysis
1.		
2.		
Frequencies of Language Mistakes Used		
Total		

No.	2) Addition	Analysis
1.		
2.		
Frequencies of Language Mistakes Used		
Total		

No.	3) Malformation	Analysis
1.		
2.		
Frequencies of Language Mistakes Used		
Total		

No.	4) Misordering	Analysis
1.		
2.		
Frequencies of Language Mistakes Used		
Total		

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

ชื่อ - สกุล นายอาทิตย์ การดีม
วัน เดือน ปีเกิด 20 ธันวาคม 2530
ที่อยู่ปัจจุบัน 688 ม.3 ต.ท่าวังทอง อ.เมือง จ.พะเยา 56000
ที่ทำงานปัจจุบัน สำนักงานสภามหาวิทยาลัยพะเยา
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
ประสบการณ์การทำงาน
พ.ศ. 2553-ปัจจุบัน เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป สำนักงานสภามหาวิทยาลัยพะเยา

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2549 ปริญญาตรี ศศ.บ. สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยนเรศวร วิทยาเขตสารสนเทศพะเยา

ผลงานตีพิมพ์

ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
อาทิตย์ การดีม (ผู้บรรยาย). (24 มกราคม 2563). โครงสร้างและข้อผิดพลาดทั่วไป
ในบทความภาษาอังกฤษ จากบทความวิจัยและบทความทางวิชาการที่ได้
เข้าร่วม นำเสนอในงานประชุมทางวิชาการ พะเยาวิจัย ครั้งที่ 7. ในการ
ประชุมวิชาการระดับชาติ พะเยาวิจัย ครั้งที่ 9. (หน้า 2849 - 2873)
พะเยา: กองบริหารงานวิจัย มหาวิทยาลัยพะเยา.

ผลงานตีพิมพ์อื่น ๆ -